SEMNAL

Statisticile sînt departe de a se putea numi istorii romanțate: limbajului concis al cifrelor nu îi sînt proprii metaforele. Consemnarea crizei petrolului este, în acest sens, o dovadă de dată recentă.

După aurul negru, combustibilul ce a făcut posibilă dezvoltarea explozivă tehnico-industrială din ultimele decenii, o altă materie primă, neenergetică, dar fără de care lumea noastră ar fi imposibil de imaginat, trece prin depresiunea penuriei. Hîrtia, urmașa străvechiului papirus, depozitară a tezaurului civilizației omenirii de dinainte și de după Gutenberg, a devenit obiect de studiu pentru... economiști și tehnologi. Hîrtia costă scump pentru că pasta de hîrtie costă scump, pentru că pădurile, rărite și împuținate, care alimentează cu material lemnos fabricile de hîrtie...

Este de înțeles că, pentru contracararea disproporției dintre consum și producție, măsurile care se impun în prezent sînt cele ce vizează reducerea consumului. Este de înțeles că, în acest domeniu, măsurile viitorului imediat vizează mai buna gospodărire a hîrtiei, reintroducerea în circuitul de producție a deșeurilor. Cum tot de înțeles este preocuparea pentru găsirea unor astfel de soluții care, în perspectivă, să reașeze termenii ecuației producție-consum.

Știința, cercetarea sînt chemate și în acest domeniu nu doar să investigheze tehnologiile noi, mai economice, de fabricație, ci și să descopere noi materii prime. Din ce va fi făcută hîrtia pe care se vor tipări calendarele anului 2000? Iată o întrebare care, dacă nu ar aștepta un răspuns foarte concret, ar putea părea hazardată.

Statisticile constată, măsurile corespunzătoare se iau; întotdeauna oamenii sînt cei care vin să le împlinească, să acționeze. Cu vîrstele prezentului și a viitorului îngemănate în vîrsta pionieriei, cei mai tineri cetățeni ai țării au trecut deja la lucru. Răspunsurile entuziaste la Chemarea pionierilor brăileni sînt consemnări de inițiative, de fapte, de realizări. Probă a maturității timpuriu dobîndite, numitorul comun al tuturor scrisorilor sosite la redacție este unitatea dintre gînd, vorbă, faptă. De la preocuparea pentru îmbogățirea patrimoniului forestier al țării, pînă la acțiunile cotidiene de colectare a deșeurilor de hîrtie, alături de cei mari, copiii străbat drumul grijii responsabile pentru buna gospodărire a tuturor avuțiilor țării.

N. STĂICULESCU

CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII

Oamenii furnalelor

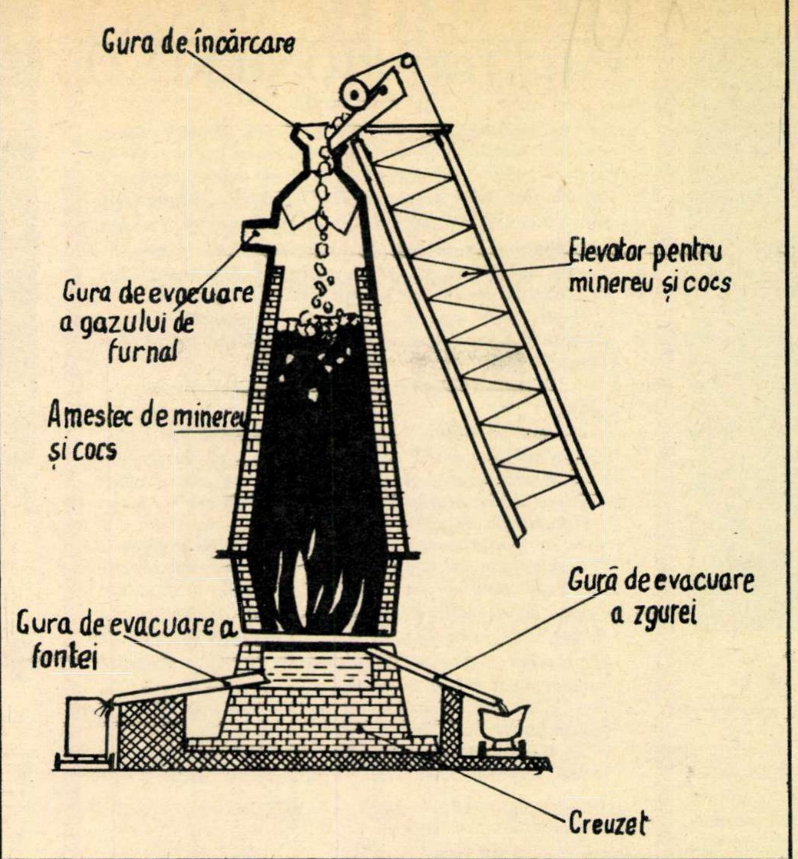
Gura de încărcare
Elevator pentru minereu și cocs
Gura de evacuare a gazului de furnal
Amestec de minereu și cocs
Gură de evacuare a zgurei
Gura de evacuare a fontei
Creuzet

Folosind unelte și utilaje moderne de mare capacitate, pricepuții și harnicii mineri ai țării noastre scot zilnic la suprafață mii de tone de minereu, în componența căruia intră cele mai felurite metale, cum sînt: aurul, argintul, fierul, nichelul, plumbul, arama, cositorul, cromul și altele.

Minereurile extrase se deosebesc unele de altele prin culoare, structură, duritate etc; natura lor precisă se stabilește însă de către specialiști prin analize de laborator. Așa, de pildă, minereurile de fier se prezintă ca niște pietre de culoare ruginie și nu par să indice nici una dintre proprietățile metalului pe care noi îl folosim sub formă de vase, unelte, țevi, piese, subansambluri sau mașini etc. Niște pietre care se sfarmă la lovire cu ciocanul, și atît!

Cum se extrage fierul din acest minereu?

Ajutorul principal al omului în metalurgia fierului este focul. Fierul se găsește în minereu sub forma oxizilor de fier (de aici culoarea ruginie a rocilor care conțin acest metal). Încălzind minereul la temperaturi între 1 500—2 000° C, fierul se topește, separîndu-se de alte substanțe chimice și de impurități. Apoi, colectat și turnat în forme, urmează a fi supus unor prelucrări ulterioare.

Pentru topirea munților de minereu de fier care se scot la suprafață sînt necesare cuptoare uriașe, care sînt așa-numitele *furnale*. Un furnal se aseamănă cu un turn, avînd înălțimea de 36 m, diametrul de 7,5 m și capacitatea de 700 mc. El este format din două trunchiuri de con unite la bazele mari, așezate la partea inferioară pe un cilindru numit *creuzet*.

Încărcarea furnalului cu minereu se face prin *gura de alimentare*, aflată în partea superioară (vîrful turnului). Prin această deschidere se introduce și cocsul (cărbune de pămînt transformat prin încălzire într-un combustibil superior), în contact cu care fierul formează un aliaj de fier și carbon, numit *fontă*, ce se scurge în creuzet. De aici, printr-un tub așezat la partea inferioară a creuzetului, fonta este evacuată și colectată în oale speciale, din care se toarnă în formele de turnătorie. Impuritățile care însoțesc minereul de fier se topesc și ele, dar se separă de acesta și se adună în creuzet la suprafața fontei; astfel formată, *zgura* este eliminată printr-un canal așezat în partea superioară a creuzetului.

Pe lîngă acești uriași de foc, care la o singură șarjă înghit peste 700 mc de minereu, *furnaliștii*, lucrătorii care pun în funcțiune și supraveghează furnalele, par desprinși din lumea liliputanilor vizitați de Gulliver. Și totuși, furnaliștii, cunoscînd tainele metalurgiei fierului, sînt cei care au îmblînzit acești uriași de foc, punîndu-le forța și capacitățile în slujba omului. Ei supraveghează toate procesele mecanizate de încărcare a cuptoarelor, de topire a minereului și de evacuare a fontei și zgurii din creuzet.

Evacuarea periodică a fontei din furnal, după fiecare șarjă, constituie momente de mare spectaculozitate. Balaurii din poveste, care aruncă pe gură foc și pară, sînt imagini palide pe lîngă furnalele care, la intervenția furnaliștilor, fac să țîșnească șerpi uriași de foc, flăcări și scîntei orbitoare, ce însoțesc lava de metal eliberată din creuzet pornită să curgă spre marile oale de turnare de la gurile de evacuare. Furnalul însă nu este un balaur sălbatic, distrugător, ci un uriaș de foc îmblînzit, ascultător, care prin flăcări și scîntei își anunță, șarjă după șarjă, prezența în slujba prosperității oamenilor. În aceste momente, aparent minusculii furnaliști devin simboluri ale inteligenței și forței omului, care transformă munții de piatră în metalul prețios, atît de mult căutat și folosit în lumea contemporană.

Dr. M. PETEANU

TEST PENTRU VIITORII FURNALIȘTI

I. Desenul prezintă o secțiune printr-un furnal. Răspundeți la următoarele întrebări:

1. Pentru ce gura de evacuare a zgurii este așezată la partea superioară a creuzetului? (1 punct).
2. De ce gura de evacuare a fontei pornește de la baza creuzetului? (1 punct).
3. Din ce material este construit furnalul la exterior? (2 puncte).
4. Cu ce este căptușit furnalul în interior? (2 puncte).
5. Ce proprietate foarte importantă au materialele cu care este căptușit furnalul? (3 puncte).

II. Sub acțiunea căldurii, minereul de fier se topește, în creuzet separîndu-se cele două componente principale: fonta și zgura.

1. Fonta poate fi prelucrată cu ciocanul?(1 punct).
2. Ce obiecte se pot realiza din fontă? (2 puncte).
3. La ce se întrebuințează zgura de furnal? (3 puncte).
4. Cît timp (aproximativ poate să lucreze fără întrerupere un furnal? (5 puncte)

Concursul nostru ”Pionier în fiecare clipă”

MÎNDRIA NOASTRĂ, COMUNIȘTII

Încercînd să deslușesc tainele minunatului abecedar al vieții,am auzit tot mai des cuvîntul: comuniști. Cine sînt? Ei sînt pentru mine Feți-Frumoșii basmelor. Intocmai ca în poveste sînt voinici, viteji, nu știu ce înseamnă «nu se poate». Tot ceea ce fac este pentru noi, pentru mici și mari, pentru cei care locuim în această țară de basm. Ei sînt părinții mei, părinții tăi, părinții lui, părinții noștri, bunicii noștri care, am aflat, au trudit mult, au luptat pentru ca azi oamenii să aibă zîmbetul pe față și liniștea în priviri. Acum știu că din toată truda lor, ceva, o părticică a fost și pentru mine.

Dar dacă m-ar întreba cineva cum este un comunist,eu i-aș vorbi despre un singur om, cel mai drag nouă, copiilor.

Nu i-am stat niciodată în preajmă,dar este alături de mine în fiecare zi. Ii cunosc privirea blîndă, bună și grijulie de cîte ori este vorba de copii. Știu că acolo, în inima țării, la ceasuri tîrzii,gîndul lui se îndreaptă și spre mine,veghindu-mi ocrotitor somnul și visele. I-am ascultat de multe ori glasul și l-am văzut vorbind cu hotărîre, despre pacea și fericirea tinerilor de aici și din toată lumea. Și cînd, nu de mult, am trăit o zi mare în care emoția îmi tăiase glasul și îmi făcuse ochii strălucitori, cînd am primit cravata roșie, în sala împodobită sărbătorește am întîlnit privirea caldă a acestui drag părinte.

Acum știu: cuvîntul comunist înseamnă drumul vieții, înseamnă un nume care va rămîne în istoria poporului român: Nicolae Ceaușescu.

Cînd mîngîi acum mătasea foșnitoare a cravatei cu tricolor, darul de preț al comuniștilor, simt căldura grijii ocrotitoare a partidului,căruia îi doresc tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte.

CRISTINA ILIEȘ,
cl. a VI-a, Liceul de muzică și arte plastice,
Brasov

CELE MAI FRUMOASE AMINTIRI PIONIEREȘTI

(INTERVIU)

Anul acesta învăț și eu în școala în care a învățat mama mea. Nu demult mi-a căzut în mînă un articol privitor la istoricul școlii. Așa am aflat că mulți dintre profesorii mei au fost elevii acestei școli. La rîndul ei, organizația pionierilor, în decursul celor 25 de ani de existență a adus o contribuție însemnată la formarea tinerei generații. Pentru mulți elevi,datorită organizației de pionieri, anii de școală au devenit de neuitat.

Despre toate acestea, l-am rugat să ne vorbească pe profesorul Szöcs Geza, el fiind și unul dintre primii pionieri ai școlii.

— Ce-au însemnat pentru dumneavoastră anii de pionierie?

— *Eram în clasa a VI-a cînd a luat ființă la Tg. Secuiesc primul detașament de pionieri. Atunci am fost primit și eu în organizație. A fost o mare cinste pentru mine, deoarece au fost primiți în organizație numai cei mai buni.*

Organizația pionierilor ne-a învățat să organizăm noi înșine acțiuni proprii, ne-a dezvoltat spiritul de inițiativă. Prietenia pionierilor din diferite clase ne-a unit într-o adevărată familie. Ne-au unit activitățile desfășurate în cluburile de vară, la plantarea pomilor, culegerea de ghindă, colectarea fierului vechi, înfrumusețarea orașului, precum și alte activități comune ale căror amintiri îmi dau și azi imbold în muncă.

— Care este amintirea dumneavoastră cea mai frumoasă legată de activitatea pionierească?

— *Mi-au plăcut foarte mult activitățile din cercul de teatru, serbările pionierești, deplasările în satele și comunele învecinate au însemnat multe bucurii și emoții. Succesul activității proprii ne-a lăsat o adîncă impresie. Omul obișnuit de mic să-și rezolve problemele, se descurcă mai bine și în viață.*

— Acum înțeleg activitatea multilaterală pe care o desfășurați. Credeți că aptitudinile organizatorice pe care le aveți s-au dezvoltat încă în anii pionieriei, deci cele învățate atunci le fructificați și acum în munca dumneavoastră?

— *Am învățat multe lucruri în anii pionieriei. Intr-adevăr, acțiunile colective ne-au dat multă siguranță, ne-au și învățat să inițiem noi activități, am învățat că eforturile colective duc la rezultate mai bune.*

— Ați organizat excursii, concursuri sportive?

— *N-am fost un pasionat al sportului, de atunci însă am îndrăgit excursiile, călătoriile. Prima mea mare excursie a fost cea organizată pentru vizitarea Palatului pionierilor din București. Organizez și acum excursii pentru elevii mei. Profilul omului modern nu poate fi complet fără cunoașterea țării, iar acest deziderat trebuie împlinit încă la vîrsta școlară.*

— Ce considerați ca fiind cel mai mare succes în munca dumneavoastră?

— *Cred că am reușit să-i fac pe elevii mei să îndrăgească fizica. Dintre elevii mei, mulți au ales profesiuni legate de acest domeniu. Este de fapt cea mai însemnată realizare a activității mele de profesor.*

— Ce ați face altfel, dacă ați fi azi pionier?

— *Aș învăța mai multe limbi străine — această deficiență o resimt azi. M-aș înscrie și la cercul de radiotehnică al Casei pionierilor. Pe cînd eram eu pionier nu exista un asemenea cerc la Tg. Secuiesc.*

— *Vă mulțumesc pentru interviu și acum pot să vă mărturisesc că și mie îmi place foarte mult fizica, activitatea cultural-artistică, îmi plac călătoriile. In prezent mă pregătesc pentru Expedițiile «Cutezătorii» la care vă invit și pe dumneavoastră ca să ne țineți tovărășie.*

LEVENTE KATONA,cl. a VI-a,
Tg. Secuiesc

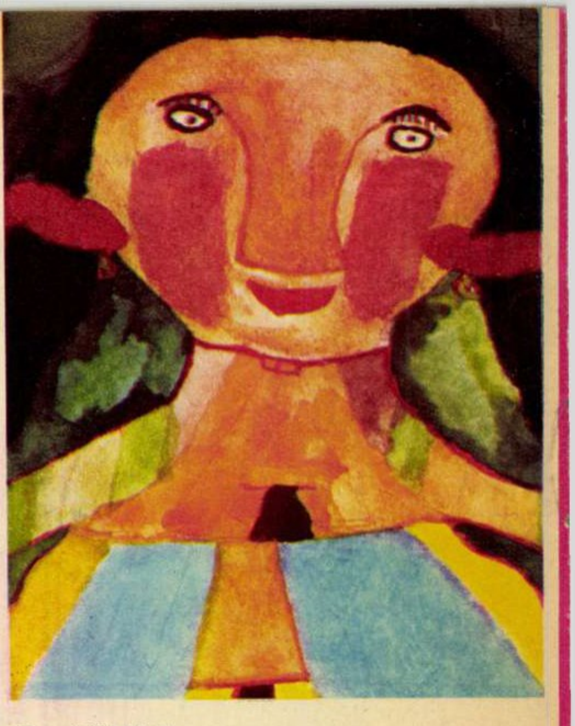

„SORA MEA”
LILIOARA TIFREA, cl. a V-a, Grințieș-Neamț

PIONIER LA TOATE VÎRSTELE

Un fir de vînt rece, ne-a-nghețat obrajii de-a binelea. Grăbim pașii spre școală!

Clasa caldă și primitoare ne așteaptă!...

Dar nu numai ea! Un om de statură potrivită, cu fața mereu zîmbitoare, cu sprîncene negre, negre ca mura, care se ridică și se arcuiesc a dojană atunci cînd ceva nu e în regulă, cu glas prietenesc, domol, dar necruțător cînd e vorba de ordine și curățenie, ne așteaptă, în fiecare dimineață,la ușa școlii.

E bădia Mihai Dăscăleac! Ne mustră cînd observă că ne codim să ne curățăm pe picioare, ori cînd de spaima gerului, dăm bineţe cu căciula pe cap.

Cînd avem adunare de detașament, adesea e alături de noi, ne mai dă cîte o idee...

Mi-aduc aminte că la adunarea «Pionierii și părinții» avea emoții și bădia Mihai. Atunci era invitat de onoare. Ne-a povestit ce mare i-a fost bucuria cînd a primit cravata! În anul 1949... luna... parcă a uitat-o. Dar știe că era o zi cu soare, frumoasă cum alta n-a fost. Ca să-l vadă toți din sat că are cravată, a plecat de la școală direct la mătușa, care sta hăt, departe, în cealaltă margine de sat.

Spunea bădia Mihai: «...am mers așa cu cravata deasupra hainei, dînd «Bună ziua» apăsat, privind cu coada ochiului în dreapta și stînga să văd, mă observă toată lumea? Și așa, după multă alergătură prin vecini, pe uliță, cu treabă, seara am adormit cu cravata la gît. Era cel mai scump lucru pe care-l aveam la acea etate...»

Și bădia Mihai, cu ochii umezi de amintirea anilor, ne conduce ca de obicei pînă la ieșire. Un zîmbet, un salut politicos și iarăși, a doua zi, alte bucurii.

TAMARA FROICU, cl. a VI-a B,
Școala generală de 10 ani,
comuna Hlipiceni, județul Botoșani

GÎNDUL MEU, RECUNOȘTINȚA MEA

Nu am prea mulți ani. Viața ordonată de elev mi-a creat un drum lin, ascendent. Cu toate acestea, am avut de multe ori momente de emoție, de întrebări și satisfacții. Ziua cînd am recitat la grădiniță poezia «Mama lui Ștefan cel Mare», ziua cînd am mers pentru prima dată la școală, ziua cînd am obținut premiul I la învățătură. Și zile de acestea, pline de satisfacții, au fost multe. Dar cea mai memorabilă zi a fost aceea a primirii mele în rîndul Organizației de pionieri.

Era în octombrie 1968.

Ajung la școală. Intru și ocup loc în una din băncile clasei. Inima parcă-mi bătea mai tare.

La adunare erau prezenți cadre didactice, mulți elevi: pionieri și școlari. După un timp, au apărut în sală, cu *un grup de părinți, mama și tata.*

A fost adus drapelul unității!

A început adunarea. Rînd pe rînd s-au perindat pe sub drapelul unității, s-au angajat prin legămîntul pionieresc, colegii mei: Gheorghe Bumbea, Alexandru Chițimuș, Rodica Dobrică...

Mi-am auzit strigat numele. M-am apropiat de drapelul unității. Am rostit legămîntul pionieresc și primul meu jurămînt de om: «Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România; voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român; voi respecta neabătut îndatoririle pionierești.»

Adunarea a hotărît în unanimitate de voturi primirea mea în Organizație.

Mi s-a acordat cravata purpurie. Din acel moment m-am străduit să fiu pionier în orice clipă. Am căutat să-nvăț mai mult, mai bine. În școală, pe stradă sau acasă să am o comportare mai frumoasă, mai civilizată.

Urmare a străduinței mele au fost rezultatele bune și foarte bune obținute la învățătură și în activitatea pionierească.

Acum, la cea de a XXV-a aniversare a Organizației pionierilor, gîndul și fapta mea i le dăruiesc cu un prinos de recunoștință.

EDUARD-NOROCEL LOGHIN,
cl. a VIII-a B, Școala generală nr. 5,
Tg. Neamț

CRAVATA DE PIONIER

Cînd mi-am pus uniforma de pionier și mi-am legat cravata la gît, în dimineața acelei duminici de martie 1974, știam că mă pregătesc pentru o întîlnire neobișnuită, dar nu m-am gîndit că va fi o acțiune pionierească ce-mi va rămîne adînc întipărită în minte. Și cred că nu numai memoria o va păstra neatinsă, ci de cîte ori voi încerca să reconstitui momentele prin care am trecut, emoțiile vor pune stăpînire pe mine. Chiar dacă nu-mi voi simți ochii umezi, imaginea cravatei păstrate 25 de ani într-un plic, de cel care s-a numărat printre primii pionieri ai României, mă va copleși.

Omul din fața mea ține cravata întinsă. O cravată uzată pentru că timpul și-a pus pecetea pe ea. Sînt convinsă că nu numai cravata pe care am privit-o admirativ, ca pe ceva unic, mă face să văd în tovarășul Alexandru Ispas un om neobișnuit. Dacă îmi verific bine gîndurile și sentimentele îmi lămuresc un lucru. Omul pe lîngă care trec adesea pe stradă și pe care îl salut pentru că îl recunosc ca cetățean al Orșovei, ca îndrumător cultural la Casa de cultură a sindicatelor din orașul meu, omul care a purtat această cravată este unul dintre pionierii ce au alcătuit în primăvara anului 1949, primele detașamente ale Organizației Pionierilor din România și unul dintre primii purtători ai cravatelor roșii din Orșova.

După ce cravata și-a reluat locul în plicul îngălbenit, mi-am mutat privirile spre tovarășul Simion Boarnă, inginer șef la Intreprinderea Minieră Orșova, spre tovarășul Anton Gala, tehnician la Țesătoria «Cazanele» și am revăzut în oamenii aceștia, trei dintre cetățenii care muncesc zi de zi pentru ca orașul lor și al meu să fie tot mai frumos, pentru ca pe harta României socialiste acest oraș dunărean să ocupe locul meritat. Privesc tăcută și îmi dau seama că sînt trei comuniști ai zilelor noastre, trei oameni cu gînduri, cu sentimente, cu aspirații, trei oameni care trăiesc și muncesc pentru înflorirea orașului care le-a adăpostit copilăria.

Pionieri de ieri... pionieri de azi, o punte trainică de sentimente. Așa se poate rezuma întîlnirea cu comuniștii, organizată de Comandamentul Orășenesc Orșova al Organizației pionierilor.

DANIELA DĂNUȚ, cl. a V-a,
Cercul «Micii reporteri» de la
Casa pionierilor, Orșova

„PĂRINȚII PIONIERILOR NE SCRIU“

VIS ÎMPLINIT

În cuvinte puține, scrisoarea primită de la Școala generală din Secuieni, Neamț, mă invita să particip la o interesantă întîlnire între generații de pionieri. Pionieri ai primelor detașamente și purtători ai cravatei roșii cu tricolor.

Pe dată, mi-am amintit de școala în care am învățat, iar gîndul mi-a zburat cu ani în urmă, spre momentul primirii cravatei de pionier. Păstrez fotografia mea de-atunci. Privesc și-mi amintesc...

Așteptam să primesc cravata roșie — simbol al credinței față de partid și popor, simbol al marii încrederi ce mi se acorda. Rosteam pentru prima dată un angajament în fața tovarășilor mei, mă legam prin cuvintele acelea să devin un cetățean demn al patriei mele. Îmi amintesc, cînd m-am întors acasă, tata și-a scos pălăria, salutîndu-mă, iar eu simțeam lumea ca o îmbrățișare caldă, învăluindu-mă de peste tot cu zîmbete.

Purtînd cravata de pionier, acordînd salutul și răspunzînd la salut, lucrurile din jur primeau alte dimensiuni. Îndeplineam toate sarcinile primite din partea organizației, simțeam în mine greu, important, cuvîntul de pionier, învățam și visam, măsurînd timpul cu rezultatele obținute.

Întîi, cum e și firesc, am fost pionier.

Am comandat apoi un detașament, o unitate, și iată-mă din nou comandant, purtînd epoletul de locotenent — un vis al cravatei de atunci s-a împlinit!

Lt. EUGEN PELIN,
Pitești

● „PORTRETUL FAMILIEI MELE" **GABRIELA LORIN**, cl. a V-a, Bacău

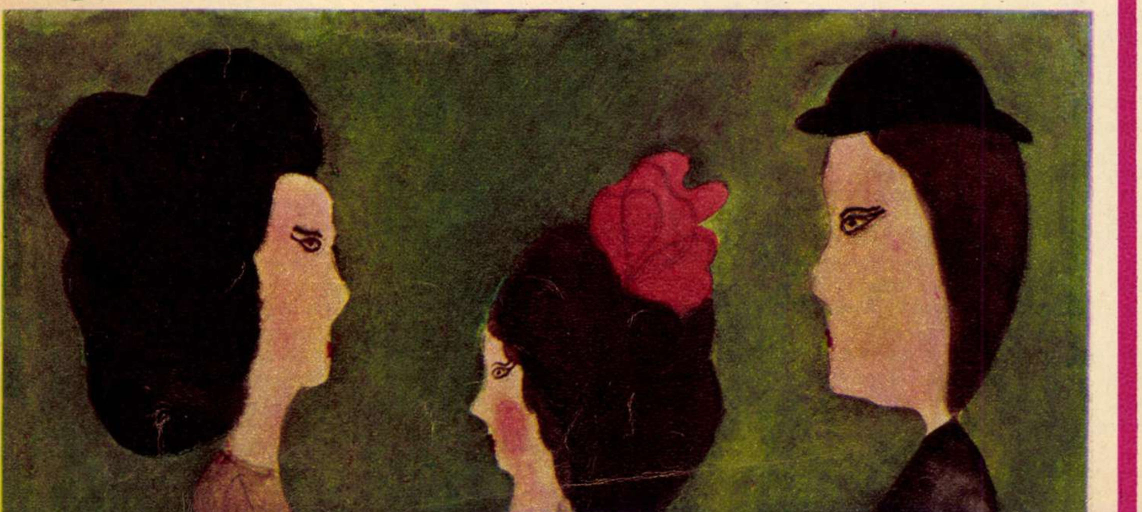

Rezultatele concursului

Au trecut șase luni de la lansarea concursului dedicat sărbătoririi unui sfert de veac de la crearea primelor detașamente de pionieri. În tot acest timp, pe adresa redacției au sosit sute și sute de scrisori, iar paginile revistei noastre au prezentat prin corespondențele pionierilor și școlarilor numeroase dintre cele mai frumoase acțiuni pionierești închinate acestui eveniment. Iată-ne acum anunțînd, după îndelungi deliberări ale juriului, pe cîștigătorii acestui interesant concurs:

PREMII:

I) Cristina Ilieș, Liceul de muzică și arte plastice, Brașov: o excursie cu autocarul în Bulgaria. II) Tamara Froicu, Hlipiceni, Botoșani: un aparat de fotografiat și o trusă stilou-creion. III) Eduard Norocel Loghin, Școala generală nr. 5, Tg. Neamț: o pereche de rachete de tenis.

Se acordă **douăzeci și cinci de** mențiuni, **constînd în mape, stilouri, pixuri «Carioca» și cărți: Daniela Nănuț, Casa pionierilor, Orșova; Ioana Ciobanu, Șc. generală Cămineasca-Schitu, Ilfov; Dorian Dogaru, Liceul «Frații Buzești», Craiova; Sorica Buliga, Șc. generală Panaitoaia, Avrămeni, Botoșani; Georgeta Șt. Țucă, Șc. generală Rătești, Argeș; Doina Popescu, Șc. generală nr. 1, Radovanu, Ilfov; Ana Ostafie, Hațeg, Hunedoara; Victor Stănescu, Buzău; Niculiță Ciornea, Șc. generală nr. 1, Botoșani; Daniela Indrieș, Șc. generală Valea Brad, Hunedoara; Monica Antonescu, Șc. generală Terebești, Satu-Mare; Gheorghe Tănase, Șc. generală Deleni, Băgaciu, Mureș; Tamara Calogherato, Șc. generală nr. 2, Sighetu Marmației; Marița Sebe, Șc. generală Pătăranu, Vrancea; Mihai Marian, Șc. generală Largu, Buzău; Sorin Lipșa, Tansa, Iași; Simona Ioniță, subredacția «Cutezătorii», Ploiești; Corjjos Geta, Galați; Stejărel Giurgiu, Deva; Liliana Banda, Slatina, Timiș; Tatiana Buliga, Șc. generală nr. 15, Iași; Eugenia Vulpe, Radovanu, Ilfov; Adrian Țuțu, București; Florică Petrache, Șc. generală nr. 4, Dridu, Ilfov; Mircea Dan Păunescu, Sc. generală nr. 24, Craiova.**

De asemenea, se mai acordă diplome **următorilor participanți: Valentina Toma, Daia, Ilfov; Ovidiu și Lavinia Chiriac, Șc. generală nr. 1, Buftea, Ilfov; Ioan Pojan, Șc. generală nr. 1 Lozna, Sălaj; Victor și Rodica Gavril, Șc. generală nr. 4, Botoșani; Georgeta Constantin, Ciofliceni, Snagov, Ilfov; Eduard Antoniu, Liceul nr. 4, Iași; Lucian Filip, București; Daniela Jula, Monica Vesa, Liceul din Ineu, Arad; Victor Nedelcu, Goești, Dolj; Ion V. Toma, Ținteşti, Buzău; Teodora Farcaș, Hunedoara; Elena Ganea, Filipeștii de Pădure, Prahova; Adrian Racu, Livica Căuneac, Cristinel Scarlii — Hlipiceni, Botoșani; Mihaela Ursache, Șc. generală nr. 1, Botoșani; Anca Pădeanu, Liceul pedagogic, Craiova; Pompiliu Demetrescu, Augustina Măciucă, Eugenia Stănescu, Luminița Elena Stănescu, Fevronia Stan, Dan Lascu, Aurora Glăvan, Liceul «Frații Buzești», Craiova; Detașamentul clasei a VII-a, Șc. generală Pădureni-Jariștea, Vrancea; Adrian Chivu, Laurențiu Nicolae, Șc. generală Cuieni, Roești, Vîlcea; Robert Derdena, București; Camelia Lungu, Școala generală nr. 1 Făgăraș; Liviu Cioară, Țebea, Baia de Criș, Hunedoara; Elena Marchiș, Șc. generală Urișor, Cășeiu, Cluj; Călin Șerban, Șc. generală Jibou, Sălaj; Viorica Panaitescu, Șc. generală nr. 6, Buzău; Georgeta Mîță, Petroșani; Paula Magda Iliuță, Șc. generală nr. 5, Rm. Vîlcea; Doina Stănciulescu, Casa pionierilor-Buzău.**

Mulțumind cadrelor didactice, părinților și tuturor celorlalți maturi care au participat la concursul nostru trimițînd interesante corespondențe la rubrica «Părinții pionierilor ne scriu», juriul acordă diplome **următorilor participanți: Maria Urlățeanu, Vernești, Buzău; Eugen Pelin, Pitești; Alex. Nichici, Timișoara; Florica Macrea, Șc. generală nr. 2, Slobozia, Adrian Iacovachi, Casa pionierilor, Focșani; V. Arcanu, Margareta Draghini, Liceul Boldești-Scăieni, Prahova; Vasilina Nichita, Sf. Gheorghe, Tulcea; Vasilica Iordache, Șc. generală Caraula, Dolj; Emil Blaj, Șc. generală Ibănești, Mureș; Georgeta Mitroi, Largu, Buzău.**

ÎN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR LA CONCURSUL «SEMAFOR-CUTEZĂTORII»

Vă rugăm să completați chestionarul de mai jos în vederea finalizării concursului nostru!

Unde apare gazeta «Semafor-Cutezătorii»? (în grupă, detașament, unitate).	
Felul materialului trimis redacției (foileton, caricaturi, epigrame etc.)	
Numărul materialelor cu care ați participat la concurs.	
Numărul materialelor apărute la rubrica concurs «Semafor-Cutezătorii».	
Numărul revistei «Cutezătorii» în care au apărut materialele publicate.	
Numele și prenumele autorului, clasa.	
Adresa exactă a școlii strada, localitatea, județul.	

COPILĂRIA LUI ICAR

11

Roman foileton
de ION DODU BĂLAN

SOLUL UNUI VIS MILENAR (II)

Vlaicu era încă tînăr. Înalt, chipeş, bine făcut. Purta o mustăcioară neagră, bine îngrijită, avea ochii ageri ca de vultur. Avea 31 de ani şi ajunsese unul dintre pionierii aviaţiei mondiale. Pe unde umblase, lăsase o amintire de neşters: printre colegii săi de la liceul reformat din Orăştie sau cel din Sibiu, unde visa la un perpetum mobile... printre cei de la universitatea din Budapesta, unde terminase planurile aeroplanului... La München, unde inventase o membrană de gramofon folosită pe scară largă... printre camarazii săi marinari din timpul armatei de la Pola, printre prietenii săi scriitori sau printre muncitorii de la Arsenalul Armatei din Bucureştil.

Inventase şi construise cîteva maşini de zburat, gîndaci, cum le zicea el, care-i purtau numele: Vlaicu I, Vlaicu II — avioane monoplane — în formă de săgeată, aripa avînd profil variabil care în zbor lua o formă aproape de cea optimă. Ingenioasă era dispunerea profundorului şi a cîrmelor în faţă. Avioanele sale aveau două elice în tandem care, învîrtindu-se în sensuri contrare, compensau reciproc cuplul de torsiune. Trenul de aterizare era prevăzut cu roţi independente. Toate acestea făceau ca avioanele Vlaicu să asigure pilotului cîmp de liberă vedere, în toate direcţiile. Proiectase şi avionul Vlaicu III, primul avion de construcţie metalică din lume. Adeseori glumea cînd îşi vedea numele în ziare: «Parcă-aş fi împărat, ori rege, ori papă, că numai după numele lor se pun asemenea cifre romane». Detesta capetele încoronate şi n-a fost nicicînd slugarnic. Şi totuşi, acum îşi zise pentru sine: «ca să nu mai fim sclavii nimănui trebuie să ajungem împăraţi ai ştiinţei, să ne facem respectaţi». Respectul de care vorbea el îl cucerise nu numai pentru sine, ci şi pentru neamul său. Zburase cu diversele tipuri de avioane (construite de el) pe păşunea Berceana de lîngă Binţinţi, pe Dealul Mic la Orăştie, pe Cîmpia Libertăţii la Blaj, la Sibiu, la Cotroceni, la Braşov, la Haţeg, la Iaşi, apoi şi în alte ţări, la Aspern, la Viena, unde se încărcase de o binemeritată glorie. Obţinuse în iunie 1912, premiul I pentru aruncarea la ţintă a unui proiectil şi premiul II pentru aterizarea la punct fix. Era vremea pionieratului aviaţiei şi el se clasase, nu o dată, printre numele cele mai prestigioase din Europa.

Mulţi bogătaşi străini au vrut să-i cumpere cu bani grei invenţiile. Şi nu-i vorbă că de bani şi el avea nevoie mai ales pentru cei de acasă care ajunseseră, din pricina lui, la sapă de lemn.

«Invenţiile mele-s sufletul meu şi sufletul nu se vinde; el aparţine poporului din care m-am născut. Mă mir cum de nu şi-au dat seama pînă acum domnii ăştia că noi n-am avut şi n-avem suflet de vînzare. Pentru mine eu nu vreau nimic. Vreau, însă, pentru neamul meu de ciobani şi de ţărani ceea ce merită, ceea ce e al lui. Vreau să-l văd în primele rînduri ale popoarelor libere şi civilizate».

*

Avionul pluteşte lin, ca o stranie şi uriaşă pasăre antediluviană. Pe cîmp, au ieşit ţăranii cu plugurile la arat. Unii scot mai din vreme cartofii, alţii culeg porumbul. O mulţime de copii păzesc vitele pe mirişti şi pe şanţurile cu iarbă grasă de la marginea şoselei. Vlaicu îi priveşte cu simpatie, dar gîndul îi rămîne mai departe, în lumea amintirilor. Curios cum îl năpădesc acum aducerile aminte. Niciodată nu şi-a reamintit atîtea lucruri din viaţa lui. «Ce-o fi însemnînd, oare, gustul ăsta de recapitulare» se întrebă el, simţind parcă o săgeată în inimă. Pe pelicula gîndului îi răsări dintr-o dată imaginea celebrului zbor de pe Dealul Mic de la Orăştie. «Pe-un picior de plai» — cum ar fi zis balada — stătea ca un simbol, rezemat în bîta înflorată, un bătrîn cioban. În jur, o pădure imensă de oameni, peste 15 000. De la Binţinţi, vreo 500. Erau ţărani din toate satele de prin împrejurimi în splendidele lor costume naţionale, intelectuali de toate gradele, meseriaşi de tot felul, români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi.

Era într-o zi frumoasă de august, pe la vecernie. Cînd ceasul a arătat orele 6, Vlaicu, ajutat de fratele său Ion şi camarazii săi din Binţinţi scoate avionul din hangar şi se pregăteşte de decolare. Un murmur prelung... Mulţimea se leagănă ca valurile mării. Avionul se ridică în văzduh. Vuietul mulţimii amuţeşte. Numai un bătrîn cu plete lungi şi barba albă, cu mîna streaşină la ochi rosteşte ca de pe altă lume: «A coborît Anticrist pe pămînt. Iată vremea păsărilor cu cioc de fier!» Dar nimeni nu-l aude, nimeni nu-l bagă în seamă. Numai un drac de copilandru de la Binţinţi se găsi să glumească:

— Închide, moşule, gura să nu-ţi intre gîndacul ăla în gură.

Vlaicu se ridică din ce în ce mai sus. Trecu în cercuri elegante pe deasupra privitorilor salutîndu-i cu mîna şi mulţumind pentru urale.

Avionul nu se mai vedea. Mulţimea privea pierdută în golul fără fund al cerului. Plana acuma deasupra oraşului anilor de liceu şi se îndrepta spre satul copilăriei sale, ca un omagiu. După vreo patruzeci de minute se zări din nou în văzduh. Mai întîi ca un punct fix, apoi mişcător şi din ce în ce mai mare, pînă se văzu bine chipul omului de la carlingă, chipul lui care rămăsese pînă acuma neschimbat. Ateriză uşor, ca un fulg. Totdeauna lumea se aştepta să-l vadă îndreptîndu-se spre persoanele oficiale. Dar nu. El îşi făcu loc prin mulţimea care-l aclama, pînă la locul unde îl aşteptau mama sa şi femeile din Binţinţi. O îmbrăţişă şi-i zise cu glasul tremurînd de emoţie:

«Mamă dragă, am zburat peste şura noastră».

Mama Ana izbucni în plîns. Plîngeau cu ea, la vorbele lui, oamenii din jur: un plîns de bucurie. Cît de rar avuseseră ei parte de un asemenea plîns!

Acum Vlaicu lăcrima din nou, ca atunci, pe Dealul Mic, la Orăştie. Era fericit că-şi vede visul cu ochii. Se apropia de munţi şi înălţimea atinsă nu era suficientă. Îl încercă gîndul să aterizeze. Deodată motorul avionului începu să tuşească nefiresc, ca un om bolnav de plămîni. Un fior rece îi străbătu tot trupul bine echipat în costumul de piele. Un val de sînge îi năpădi inima.

«Doamne, ce-o fi avînd?»

Sub el, la cîteva sute de metri, zburau în tihnă rîndunelele şi cocorii, iar mai jos continuau să cadă frunzele. Avionul începu să se zgîlţîie, să-şi piardă echilibrul. Cu mişcări agere, Vlaicu, deşi obosit, se trudeşte să-l aducă la normal. Pasărea ageră a visurilor lui se lasă parcă istovită cîţiva zeci de metri într-un gol de aer. «Nu, nu, e prea devreme, mai avem atîtea de făcut». Încă o zmucitură pe la vreo 50 de metri de pămînt şi imensa frunză de lemn şi de pînză, cu nervuri de fier, se desprinse din arborele legilor plutirii în aer şi se supuse fulgerător căderii.

Din castanul de lîngă drumul ce leagă Ploieştul de Cîmpina căzu o frunză, aşa cum cad uneori oamenii de pe înălţimi, cum cad cîteodată stelele, cum a căzut poate aceea a ciobanului din Mioriţa...

Fulgerat de nenoroc, cădea din marele arbore al naţiunii noastre unul din vlăstarele ei cele mai de seamă.

Era o sîmbătă, pe la vecernie: 13 septembrie 1913. Lîngă satul Băneşti, din preajma Cîmpinei, pămîntul a gemut într-un scrîşnet surd şi dureros.

Îndată ce ecourile zgomotului s-au stins, oamenii au început să-l plîngă în baladă. Încă o moarte care ne asigură nemurirea, căci nu era decît «un popas al unei idei în triumf» cum scrie marele său prieten, poetul Octavian Goga. Vlaicu a murit ca un erou pentru renaşterea alor săi. Jalea obştei româneşti îl conducea peste cîteva zile la mormîntul de la Belu, în plînset de baladă:

Plîngu-l fraţi.
Plîngu-l surori,
Plînge-l grădina cu flori.
Plînge-l mamă
Plînge-l tată,
Plînge-l România toată.

Îl plîngem toţi pentru că prin căderea lui el a ridicat zbuciumările şi durerea noastră în zarea de lumină a civilizaţiei mondiale.

SFÎRŞIT

URMAŞA PAPIRUSULUI lansează un S.O.S.

Cine sînt? E o întrebare la care nu pot decît să înalţ din umeri... Pentru că oricît aş încerca îmi vine greu să mă lămuresc. Aşa că nu prea ştiu cine sînt. Ştiu, în schimb, cine ar trebui să fiu sau cine am fost, cîndva, de mult... Am fost brad. Ba, nu, întîi şi-ntîi am fost pui de brad. Păstrez intactă amintirea acelor zile. Fără să greşesc, aş putea spune că au fost zile de aur. Eram înconjurat de alţi pui de brad cu care mă jucam, ne legănam în vînt, ascultam vuietul brazilor bătrîni, urmăream trecerea norilor, ne bucuram de zilele cu soare, de nopţile cu stele, cînd ascultam încremeniţi cîntecul privighetorilor ori ciudatul cloncănit al cocoşilor de munte. Pentru că eram undeva la munte, acopeream cu ceilalţi pui de brad pieptul acelui munte. Alţi semeni îi acopereau umerii sau braţele. Muntele acela era înalt şi mîndru ca un voievod, iar noi toţi îl împodobeam, îl făceam şi mai mîndru.

Aveam prieteni mulţi în acele zile. Un cerb, o veveriţă, un pui de vultur, o mierlă albastră, un cintezoi, care venea totdeauna să-mi anunţe bucuros sosirea primăverii. Cîte primăveri mi-a anunţat cintezoiul? Asta mi-ar fi greu să precizez. Între timp crescusem. Devenisem un brad falnic. Îmi plăcea să privesc depărtările albastre, satele de pe cealaltă coastă, oraşul din vale. Visam în taină la o călătorie. Visam să călătoresc asemeni norilor, să zbor ca ei. Visam doar. Nu ştiam că acest vis ar putea să se înfăptuiască, să devină realitate.

Într-o zi muntele a început să vuiască. Am ascultat mirat. Nu era vuietul vîntului. Cintezoiul a venit să mă anunţe:

Plantele medicinale, o comoară la îndemîna tuturor

Trecem pe lîngă ele la tot pasul, dar necunoscîndu-le nu le dăm nici o atenţie: un fir de iarbă, o floare, alt fir de iarbă... şi-n seva lor, în substanţele depozitate în cămările celulelor, poate sta vindecarea multor suferinzi, alinarea multor dureri. Dar să privim şi din alt unghi de vedere: recoltarea şi

«Pregătește-te de plecare!» — Unde plec? l-am întrebat mirat. «Nu știu», a spus cintezoiul și a zburat să afle unde voi pleca. De atunci nu l-am mai văzut...

De călătorie și de tot ce s-a întîmplat după aceea nu știu nimic. M-am trezit schimbat complet. Nu mai sînt puiul de brad, nici bradul falnic de altădată. Dacă m-ar vedea cintezoiul ar trece pe lîngă mine fără să mă recunoască. Pentru că noua mea înfățișare nu i-ar spune nimic, așa cum probabil nu-i spune băiatului care mă ține de două săptămîni într-o lădiță cam întunecoasă, numită, nu știu de ce, ghiozdan. O! și cîte iluzii mi-am făcut în legătură cu noua mea identitate. Vă dați seama? Nu, degeaba, n-aveți cum să vă dați. Pentru că n-am fost ceea ce trebuie să fiu decît o zi. Atît. O singură dimineață razele soarelui mi-au admirat învelitoarea albastră și eticheta pe care scria: Caiet de notițe la botanică și zoologie. **Trebuia, deci, să fiu cel mai bun prieten și sfătuitor al acelui băiat, ajutorul lui cel mai sincer și devotat în însușirea lecțiilor. Trebuia să fiu memoria lui! Dar n-am fost și nu sînt. Pentru că imediat după ora de botanică, unde m-am simțit ca la mine, acasă, băiatul mi-a rupt o filă cu o brutalitate incredibilă și a scris mare și lăbărțat. «Gigel, după ore avem meci cu a VI-a B». A făcut fila ghem și a aruncat-o spre banca celui căruia i se spunea Gigel. Acesta s-a uitat, a zîmbit, a scris repede pe cealaltă parte. «Știu, nici o grijă. Îi batem», a făcut iar fila ghem și a aruncat-o spre banca primului băiat.**

De atunci sînt două săptămîni și filele mi se împuținează văzînd cu ochii. Pentru două-trei cuvinte îmi zboară o pagină. «Gigel, la istorie sînt tămîie. Îmi sufli?» «Sigur. Da' și eu o duc prost cu matematica, roagă-l pe Ionescu să-mi dea caietul lui.» Uneori din filele mele se fac avioane care sînt lăsate să zboare de sus, de la fereastră, sau cornete pentru băut apă. Însă ceea ce mă revoltă și mă face să lansez acest S.O.S. e gîndul că în curînd ființa mea o să dispară. O să dispară bradul falnic de altădată, care visa să zboare. O să dispar cu părerea de rău că n-am avut șansa să fiu util, să fiu un ajutor sincer și devotat în însușirea lecțiilor, să fiu memoria unui școlar!

Pentru conformitate
COSTACHE ANTON

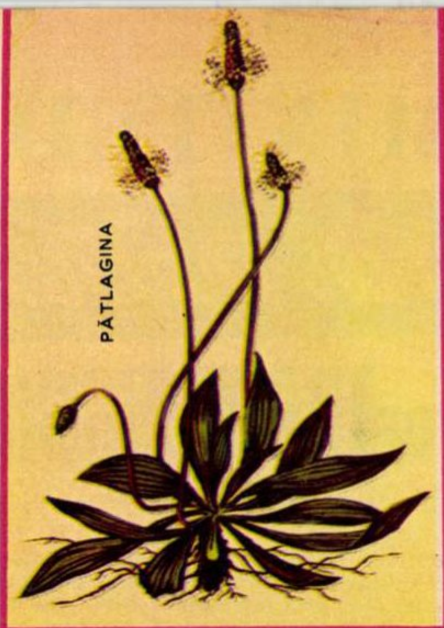

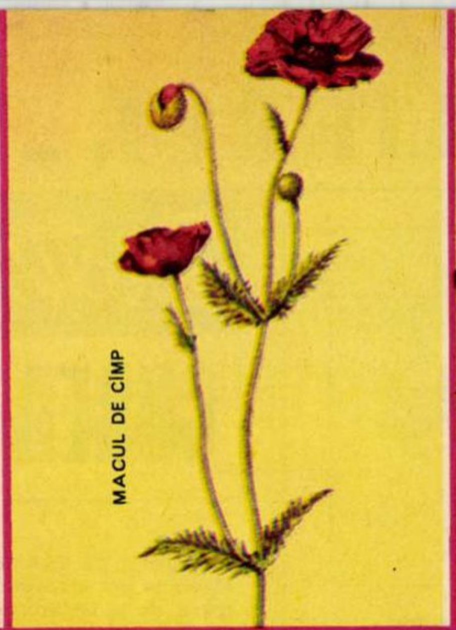

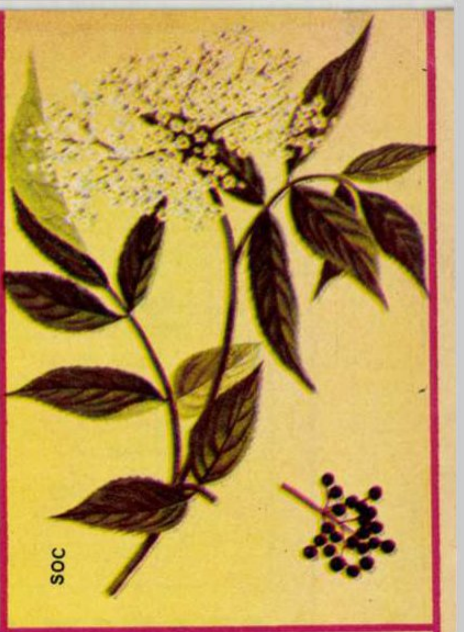

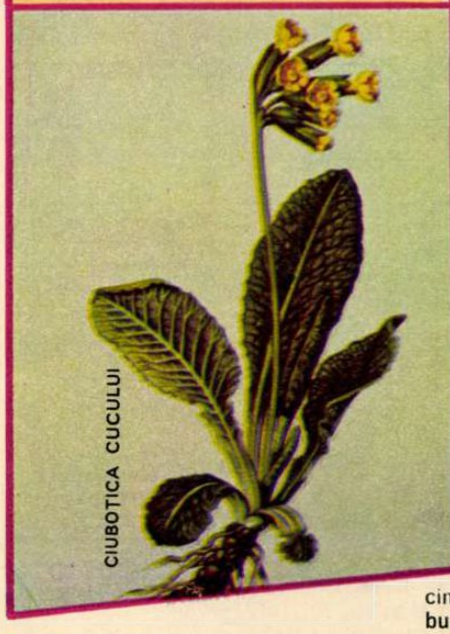

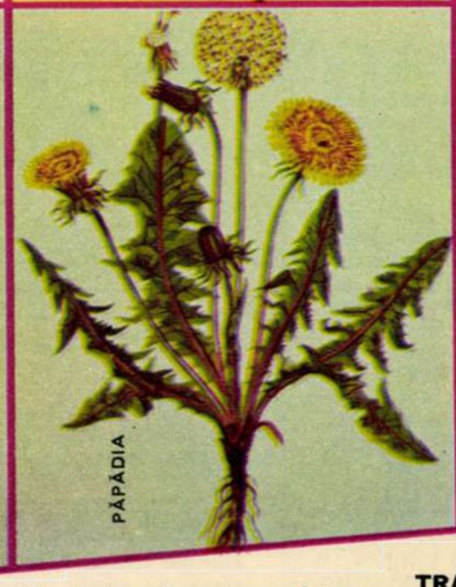

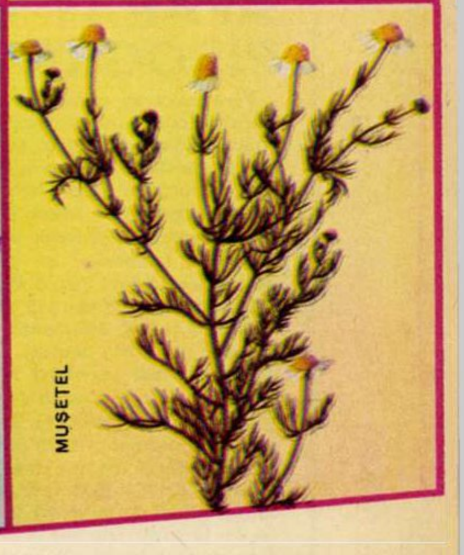

valorificarea lor pot aduce venituri însemnate care, adunate la un loc, înseamnă materiale sportive și excursii, aparatură pentru laboratoarele școlii sau pentru atelier. Și, în plus, ce lecție de botanică mai frumoasă poate exista decît lecția în mijlocul naturii?

Folosirea plantelor medicinale se pierde în negura vremurilor. Observațiile s-au transmis din generație în generație, constituindu-se într-un adevărat folclor medical, la început transmis prin viu grai, apoi prin desene, iar mai tîrziu și prin scris.

În vechile așezări ale asirienilor și ale babilonienilor, pe tăblițe de lut ars, vechi de 4—5000 de ani, s-au găsit multe noțiuni despre plantele medicinale. Peste 200 din aceste plante sînt pomenite în papirusurile egiptenilor de acum 3500 de ani.

Cel mai mare medic al antichității, grecul Hippocrat a preluat și îmbogățit aceste cunoștințe. La romani, Pliniu cel Bătrîn și Galen au dat o mare însemnătate în scrierile lor produselor vegetale cu proprietăți tămăduitoare.

Și în orientul antic cunoștințele despre plantele medicinale erau dezvoltate. Acum 5000 de ani, în China, chiar împăratul din acele vremuri, Sen Nung, se ocupa de studiul lor, fiind considerat pentru aceasta întemeietorul medicinii chineze. În «cărțile sfinte» ale Indiei, în celebrele Vede, nu puține însemnări sînt făcute despre aceste minunate plante.

La noi, cunoștințele despre plantele de leac au avut, de asemenea, o mare răspîndire. Încă Herodot, părintele istoriei, menționa iscusința dacilor de a folosi anumite plante pentru calmarea durerilor.

Cronicarii vorbeau despre «pătlagina cea bună pentru vătămătură», iar Matei Basarab în a sa «Pravilă» (Carte de legi) arată că «vraciul are voie să studieze ierburile».

Multă vreme oamenii au crezut că «buruienile de leac» au puteri misterioase, ascunse, însoțind folosirea lor cu vrăji și descîntece. Fiertura de sunătoare «nu-și făcea efectul» decît dacă era băută la miezul nopții pe lună plină; cu «iarba fiarelor», dacă știai să spui o formulă magică, puteai deschide orice lacăt. Treptat oamenii de știință au dezvăluit «tainele» acestor plante.

Ne propunem să prezentăm pe rînd, pe măsură ce se apropie epoca lor optimă de culegere, cîteva dintre plantele medicinale cele mai importante și mai des întîlnite la noi.

PLANTELE LUNII MAI

MUȘEȚELUL (Matricaria chamomilla), merită fără îndoială locul «capului de coloană», ea fiind planta medicinală cu cele mai numeroase întrebuințări, pentru boli de stomac, de ochi, de piele, foarte bun calmant și antiseptic. Se recoltează inflorescențele fără codițe, se strîng în coșulețe și se usucă la umbră, în locuri bine aerisite. Îl întîlnim peste tot, pe marginea drumurilor, a lanurilor de grîu, în special în partea de cîmpie. Să fim atenți însă să nu-l confundăm cu mușețelul nemirositor, cu inflorescență mai mare și plină la interior sau cu mușețelul cu flori verzi. (Preț: 12 lei/kg, uscat).

MACUL (Papaver rhoeas). Petalele de mac de cîmp, smulse cu grijă și uscate în așa fel încît să nu se lipească în ghemotoace, la umbră (ca să nu-și piardă culoarea), sînt un bun calmant pentru tuse. (Preț: 50 lei/kg, uscat).

SOCUL (Sambucus nigra). În mai, arbustul se acoperă cu inflorescențe mari, numite corimbe, cu flori albe, plăcut mirositoare. În scopuri medicinale se taie cu foarfeca sau cuțitașul în zile însorite, inflorescențele întregi, de sub peduncul. Uscat la soare puternic, are efect important în combaterea răcelii și a gripei. Îl întîlnim în păduri și zăvoaie, pe lîngă garduri. (Preț: 9 lei/kg, uscat).

PĂPĂDIA (Teraxacum officinale), crește de la cîmpie și pînă la munte, înălțîndu-și inflorescența la margini de drum, pe pajiști. Se recoltează fie numai frunzele alungite și dințate, fie planta întreagă cu rădăcină cu tot, fără tulpina goală ce susține inflorescența. Se usucă la umbră. Folosită în afecțiuni de ficat și pentru mărirea poftei de mîncare, păpădia se achiziționează cu 6 lei/kg (frunzele uscate) și cu 8 lei/kg (planta întreagă cu rădăcină).

TRAISTA CIOBANULUI (Caspella bursa-pastoris) este și ea, alături de păpădie, printre plantele pe care le găsești la tot pasul. La bază are o rozetă de frunze, iar pe tulpina subțire alte frunze mai reduse, flori mici și fructe ca o trăistuță (de unde și numele). Se recoltează planta întreagă fără rădăcini, avînd întrebuințări pentru bolnavii de tensiune, de rinichi, pentru oprirea hemoragiilor. (Preț: 2 lei/kg, uscat).

PĂTLAGINA (Plantago lanceolata și Plantago major), se întîlnește și ea prin fînețe, pășuni și la marginea drumurilor. Frunzele alungite, cu nervuri arcuite, sînt așezate în rozetă la bază, iar floricelele mici și violacee în vîrful unei tulpini subțiri și înalte. Are efecte remarcabile în calmarea tusei. Se recoltează frunzele și se usucă la umbră. Pătlagina cu frunza lată are prețul de 5 lei/kg, iar cea cu frunza îngustă, 7 lei/kg.

CIUBOȚICA CUCULUI (Primula officinalis). Prin poiene, pășuni din regiunile de deal și de munte întîlnim această plantă frumoasă dar și deosebit de valoroasă, pe care o recunoaștem după florile galbene ca sulful, strînse în vîrful tulpinei într-o inflorescență numită umbrelă. Frunzele, care se găsesc la bază, sînt mari, ovale și alburii pe spate. Se recoltează atît florile cît și rizomii ca rădăcinile, acestea din urmă spălîndu-se bine de pămînt înainte de uscare. Uscarea se face în locuri umbrite, și bine aerisite (rizomii cu rădăcinile se pot usca și la soare). Atît florile cît și partea subterană se folosesc împotriva tusei. Florile uscate se achiziționează cu 10 lei/kg, iar rădăcinile cu 30 lei/kg.

MIRCEA ALEXAN — biolog

ATELIERUL „MINITEHNICUS”

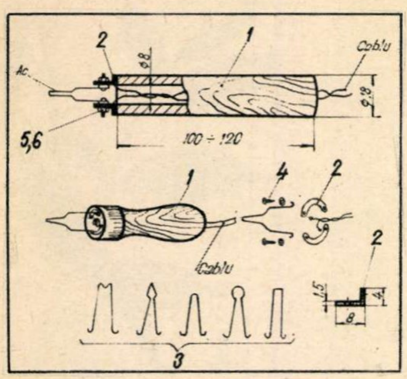

APARAT DE PIROGRAVAT

Pirogravarea constă în arderea lemnului folosind un ac ascuțit, încălzit la roșu, pentru a obține o serie de desene sau ornamente care se aplică pe suprafața obiectelor din lemn.

Confecționarea acestui aparat electric este relativ simplă, pentru aceasta fiindu-ne necesare: un transformator de amperaj mare (care să coboare tensiunea de la 220 V sau 110 V la o tensiune de 2 pînă la 8 V, suficientă pentru încălzirea și înroșirea acului), un cablu lung de 2 m, două șuruburi M3 cu piulițe, două șuruburi de lemn (4), două șaibe și un mîner de lemn (1). Se poate folosi un mîner pentru pilă; în cazul confecționării, mînerul trebuie să aibă diametrul exterior de 15—20 mm și să fie străpuns longitudinal de un orificiu cu diametrul de 8—10 mm. Din tablă galvanizată se taie două lamele (2) care se prind la capătul mînerului cu două șuruburi de lemn și se conectează la șnurul ce vine de la transformator. Cele două șuruburi M3 fixează acul pe lamele. Acul se confecționează din 45—55 mm de sîrmă de nichelină cu diametrul de 0,8—1 mm. Acele se modelează sub diferite forme (3) și se leagă direct la cordonul de care sînt prinse lamelele. Celălalt capăt al cablului se conectează la bornele transformatorului. În momentul în care transformatorul se conectează la rețeaua electrică, sîrma trebuie să se înroșească în cîteva secunde. Lungimea și grosimea sîrmei din care se execută acul au o importanță deosebită. Dacă sîrma este groasă și lungimea acului mare, atunci el nu se încălzește și nu poate fi folosit. Dimpotrivă, dacă diametrul și lungimea sînt mici, acul se supraîncălzește și se topește. Acest aparat are avantajul că acele se pot schimba rapid, prin simpla desfacere a șuruburilor M3. Pentru ca aparatul să funcționeze normal este necesar și suficient ca acul să devină roșu deschis numai în partea îndoită.

Aparatul de pirogravat se atașează la bornele transformatorului. Pentru buna lui funcționare va trebui lăsat să se răcească, făcîndu-se pauze în timpul lucrului.

Modelul de pirogravat se desenează pe lemn, cu vîrful acului accentuîndu-se conturul liniilor desenate. Lemnul pe care aplicăm ornamentele va fi curățat cu hîrtie de șmirghel «500» La conturarea desenului se aplică o apăsare uniformă a acului, linia începută fiind dusă pînă la capăt, pentru a evita apariția de diferențe în grosimea liniilor de contur. După pirogravare obiectele se lăcuiesc.

Ing. ION NEGULESCU

Dicționar practic

CUREA DE TRANSMISIE

CUREA DE TRANSMISIE: Bandă continuă, flexibilă, cu ajutorul căreia se pot transmite mișcarea de rotație și puterea corespunzătoare, de la un arbore la altul, prin intermediul roților de curea. Curelele se confecționează de obicei din piele, bumbac, cînepă, cauciuc.

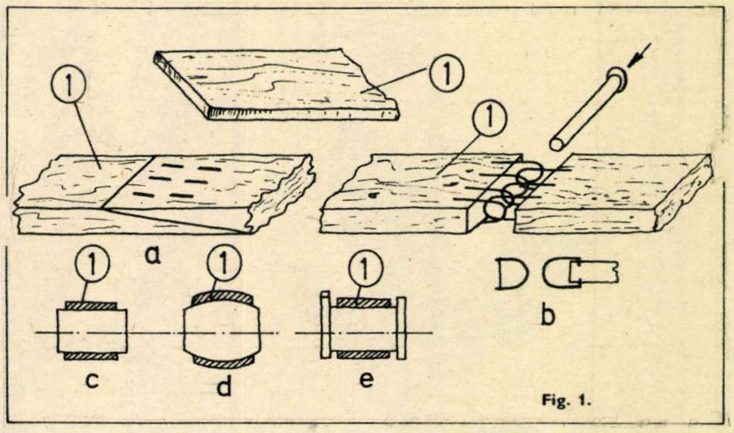

Fig. 1.

În construcțiile amatorilor se folosesc, pentru transmiterea mișcărilor de rotație ale mecanismelor, curele de diferite forme și materiale. Alegerea lor depinde de locul de utilizare, puterea de transmisie, turația și bineînțeles și de posibilitățile de realizare. Vă indicăm mai jos cîteva modalități de realizare a unor curele de diferite forme

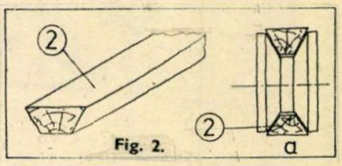

Fig. 2.

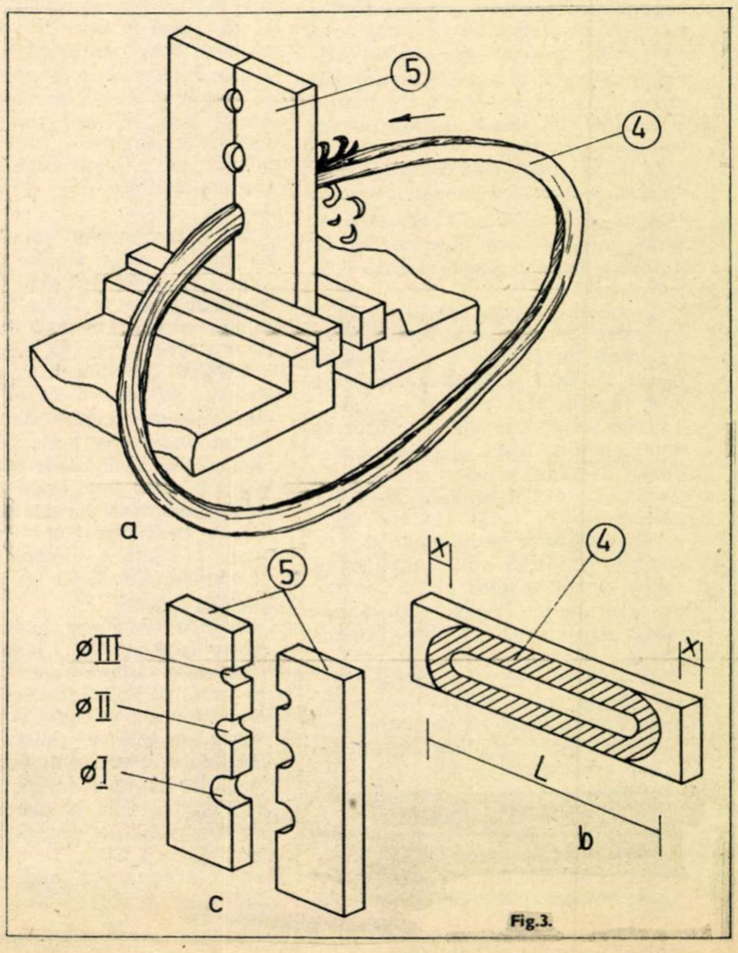

Fig.3.

Cureaua plată (1) din fig. 1 se poate executa din piele sau cauciuc. Modul de îmbinare a capetelor depinde de materialul din care se execută și de grosimea lui. În cazul curelelor din cauciuc sau piele subțire capetele se pot lipi cu soluție pentru cauciuc sau cu lipinol. Curelele mai groase, din piele, se pot îmbina cu cîrlige din sîrmă ca în fig. 1 b. În ochiurile cîrligelor, se introduce un cui. Cele mai adecvate roți de transmisie pentru curelele late sînt indicate în fig. 1 c, d și e.

Curelele cu secțiune trapezoidală (fig. 2) nu au capete îmbinate, — ele se procură la lungimea necesară. Roata de transmisie are forma indicată în fig. 2 a. Cu acest tip de curea se pot transmite puteri mari. De obicei ele sînt confecționate din cauciuc și din pînză.

În construcțiile amatorilor se folosesc în general curelușe cu secțiune rotundă, confecționate fie din cauciuc, fie din piele (fig. 3). Îmbinarea capetelor se face prin tăierea lor înclinată și lipirea cu adeziv corespunzător (soluție pentru cauciuc sau lipinol.) Profilul roților folosite la aceste curele îl vedeți în figurile 3 b și c.

Un mod de realizare a unei curelușe din piele «fără capete» este cel indicat în fig. 4 a. Se stabilește mai întîi lungimea corespunzătoare distanței dintre cele două roți de transmisie unde se va utiliza cureaua (fig. 4 b). Se trasează cu creionul pe o bucățică de piele lungimea dublă a curelușei. Cu un briceag bine ascuțit se taie conturul curelușei. Lățimea «X» va fi egală cu grosimea bucății de piele din care se taie, astfel că la sfîrșitul operației de debitare vom obține o curelușă continuă avînd o secțiune patrată. Pentru a realiza o secțiune rotundă vom executa o «filieră» ca cea din fig. 4 c, formată din două părți. Filiera va avea 3—4 găuri de dimensiuni diferite în trepte, dimensiunea minimă fiind de fapt dimensiunea pe care dorim s-o aibă în final cureluşa. De remarcat că centrele găurilor se află pe linia de îmbinare a celor două bucăți (5). Finisarea se începe prin a introduce cureaua în gaura cu dimensiunea cea mai mare. Se apropie cele două bucăți ale filierei (5) și se fixează într-o menghină, apoi, cu ambele mîini se trage de curelușă pînă se trece de 2—3 ori prin filieră. Operația se repetă prin toate găurile pînă se obține dimnesiunea dorită a secțiunii curelușei. De reținut cîteva indicații importante: 1 — găurile vor avea muchiile ascuțite; 2. — pielea din care se execută cureluşa nu va avea crăpături; 3 — nu umeziți pielea și nici n-o ungeți cu vaselină sau ulei; 4 — la strîngerea filierei în menghină fiți atenți ca cele două bucăți să nu fie decalate — riscați să formați alt profil curelușei.

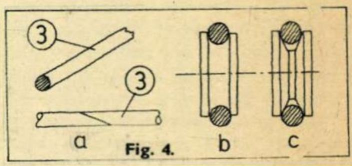

Fig. 4.

O PLANETĂ CURATĂ PENTRU ANUL 2000

Imaginile alăturate prezintă cîteva instantanee din activitatea unui grup de pionieri de la cercul de biologie acvatică al Palatului pionierilor din București consacrată apărării naturii. Membrii grupului au întreprins un studiu al surselor de poluare ale rîului Sabar. În cadrul lui au fost efectuate un studiu fizico-geografic și geomorfologic al bazinului acestui rîu, colectări de probe fizico-chimice și biologice ale apei, determinări de specii, analize de laborator etc. Concluziile au relevat fenomenele de poluare, fixînd zonele cele mai atinse și sursele nocive.

Prezentînd rezultatele obținute în cadrul unei sesiuni științifice la care au participat profesori universitari, cercetători și alți specialiști în ocrotirea naturii, pionierii au subliniat că, paralel cu identificarea și eliminarea surselor de poluare, un factor de imensă importanță pentru conservarea mediului îl constituie păstrarea și dezvoltarea spațiilor verzi. Ei s-au angajat să participe direct la marea acțiune a Organizației pionierilor de plantare în 1974 a două milioane de pomi roditori, arbori și arbuști decorativi, precum și să-și continue cercetările științifice orientate în direcția ocrotirii mediului înconjurător.

CUPA CUTEZĂTORII LA FOTBAL

EDIȚIA A IV-A, 1974
REGULAMENT

1. Competiția este deschisă tuturor pionierilor și școlarilor de la sate născuți după 1 ianuarie 1960, constituiți în echipe.

2. Echipa se constituie din cel mult 15 jucători (11 titulari și 4 rezerve) din aceeași localitate, fiind condusă de către un antrenor (ales din rîndul cadrelor didactice, al părinților, elevilor mai mari sau studenților) și avînd un căpitan ales de către jucători.

3. Înscrierea echipelor în competiție se va face între 1 și 10 iunie, pe baza fișei de înscriere, care v-a purta ștampila și semnăturile directorului și a comandantului-instructor de unitate. Fișa va conține fotografia echipei (în clar), numele echipei, școala, localitatea, județul, numele componenților și locul ocupat de echipă, avizul medical pentru fiecare în parte, precum și numele și profesia antrenorului.

4. Competiția se va desfășura incepînd cu prima zi de vacanță și pînă la 15 august a.c. Fiecare echipă va juca în compania oricărei alte echipe, înscrisă sau nu în concurs, din satul propriu sau din alte localități, numărul maxim de meciuri jucate într-o săptămînă fiind de 12.

5. Jocul va fi condus de către un arbitru ales de comun acord de către cele două echipe. Durata meciului va fi de două reprize a cîte 30 de minute, cu o pauză de 10—15 minute între ele. După fiecare meci se va întocmi o foaie de arbitraj pentru fiecare echipă înscrisă în concurs. Este obligatorie vizarea acesteia de către conducerea școlii. Foile de arbitraj vor fi trimise la redacție săptămînal.

6. Rezultatele fiecărei echipe vor fi omologate de o comisie națională de arbitri. Se vor acorda 4 puncte pentru un meci cîștigat, 3 puncte pentru un meci egal și 2 puncte pentru un meci pierdut, dar jucat în întregime. Departajarea echipelor se va face după punctaj, golaveraj și comportare.

7. La faza finală, care se va desfășura în cadrul unei tabere pionierești pe litoral, oferită de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, vor participa echipele clasate pe primele patru locuri.

8. Cîștigătorii Cupei «Cutezătorii» la fotbal pentru copiii de la sate vor primi ca premiu o excursie în străinătate, unde vor susține un meci internațional.

TUTUROR, SUCCES!

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1								■		
2						■				
3					■					
4						■			■	
5		■						■		
6	■			■			■			■
7			■							
8									■	
9			■							
10					■					

ÎN LIVADĂ

ORIZONTAL: 1) «Fondul» livezilor-Fierb pe margini. 2) Trebuie stîrpite din livezile de pomi (sing.) — «Boarea» pămîntului primăvara 3) Cu case, livezi și lanuri (pl.)— Se combate cu fum în toate livezile 4) Ales — Vene! 5) Grupează o anume specie de animale — Usturoi (reg.) 6) Început de vară — Și acum sfîrșit de vară — Traian Radu 7) Colț de sămînță — Diriguitorul sădirii pomilor de către copii 8) Cîntă din clape mîngîiate 9) Pus aproape tot — Rămîn după secerat 10) În acest loc — Act roman.

VERTICAL: 1) Duce și aduce vești — A prăși 2) Ce zi frumoasă-i astăzi/ și cît de blînd zefirul/ în rouă-și spală fața aprinsă trandafirul... este unul din catrenele sale — A face toaleta pomilor de primăvară 3) Popescu, personaj de teatru 4) Țel în viață — Primăvara curățați și văruiți 5) Cap la cap — Oameni ai ogoarelor. 6) Plantare de puieți 7) Dușmanii pomilor (sing.) — «Strivesc» 8) Nici prea prea, nici foarte foarte — Slabi la față 9) Salvează pomii de brumă — Verbul primăverii — Toc gol 10) Plantații montane — În jurul stupului.

Două jocuri

MINGEA LA ȚINTĂ

La acest joc participă un număr de 12—15 jucători și se joacă pe un teren de fotbal sau pe o pajiște, folosind o minge de fotbal.

Pe teren se trasează un cerc cu diametrul de 18 m, iar în interiorul acestui cerc se înscrie un cerc mai mic, cu diametrul de 5 m. În mijlocul cercului mic se înfinge un steguleț. La o distanță de 20—30 m de mijlocul cercului (măsurînd de la steguleț) se trage o linie.

Jucătorii sînt aliniați în spatele liniei și de acolo vor căuta să trimită mingea cu piciorul în mijlocul cercului. Se acordă 1 punct celor ce nimeresc în cercul mare și 2 puncte celor ce nimeresc în cercul mic. Cîștigă jucătorul care din 5 încercări a acumulat cel mai mare număr de puncte.

PRINDE-L, DACĂ POȚI

Se joacă în aer liber, cu orice număr de participanți, folosind o sfoară lungă de 10—15 m și un țăruș.

Jucătorii se așaza într-un cerc cu diametrul de 12—15 m.

Dintre jucători se alege un prinzător și un urmărit. In centrul cercului se fixează țărușul, de care se leagă sfoara la mijlocul ei, în așa fel încît cele două capete să fie egale. Prinzătorul și urmăritul, aflîndu-se în două părți opuse ale cercului, se leagă la ochi și apucă fiecare de un capăt al sforii. La comanda de începere, prinzatorul caută să prindă pe urmărit, ambii deplasîndu-se în același sens, la stînga sau la dreapta, ținîndu-se de sfoara întinsă.

FĂRĂ CUVINTE

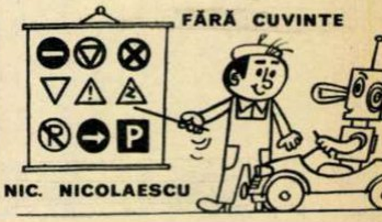

NIC. NICOLAESCU

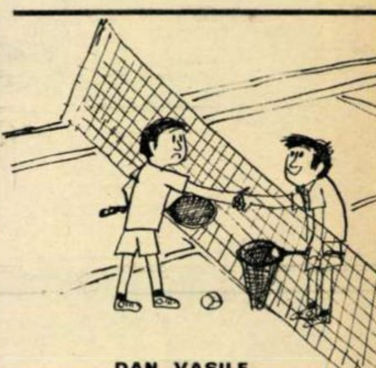

DAN VASILE

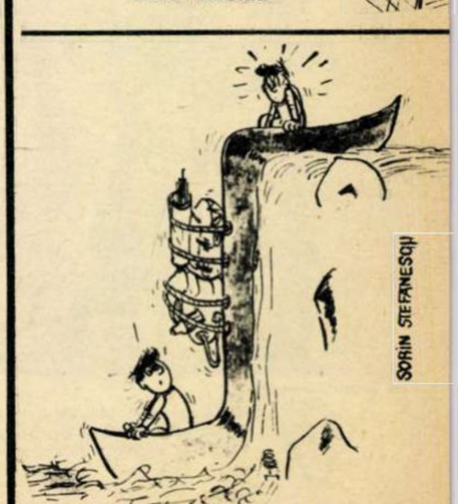

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI

13

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Cei trei prinți ajung la Constantinopole și-i propun împăratului bizantin alianță împotriva Otomanilor. Dar Constantin al XII-lea Dragases e prea trufaș ca să accepte alianțe. Asaltat de armatele turcești, Constantinopolul cade.

Scenariu: **CORNELIU LEU** Desene: **TEODOR BOGOI**

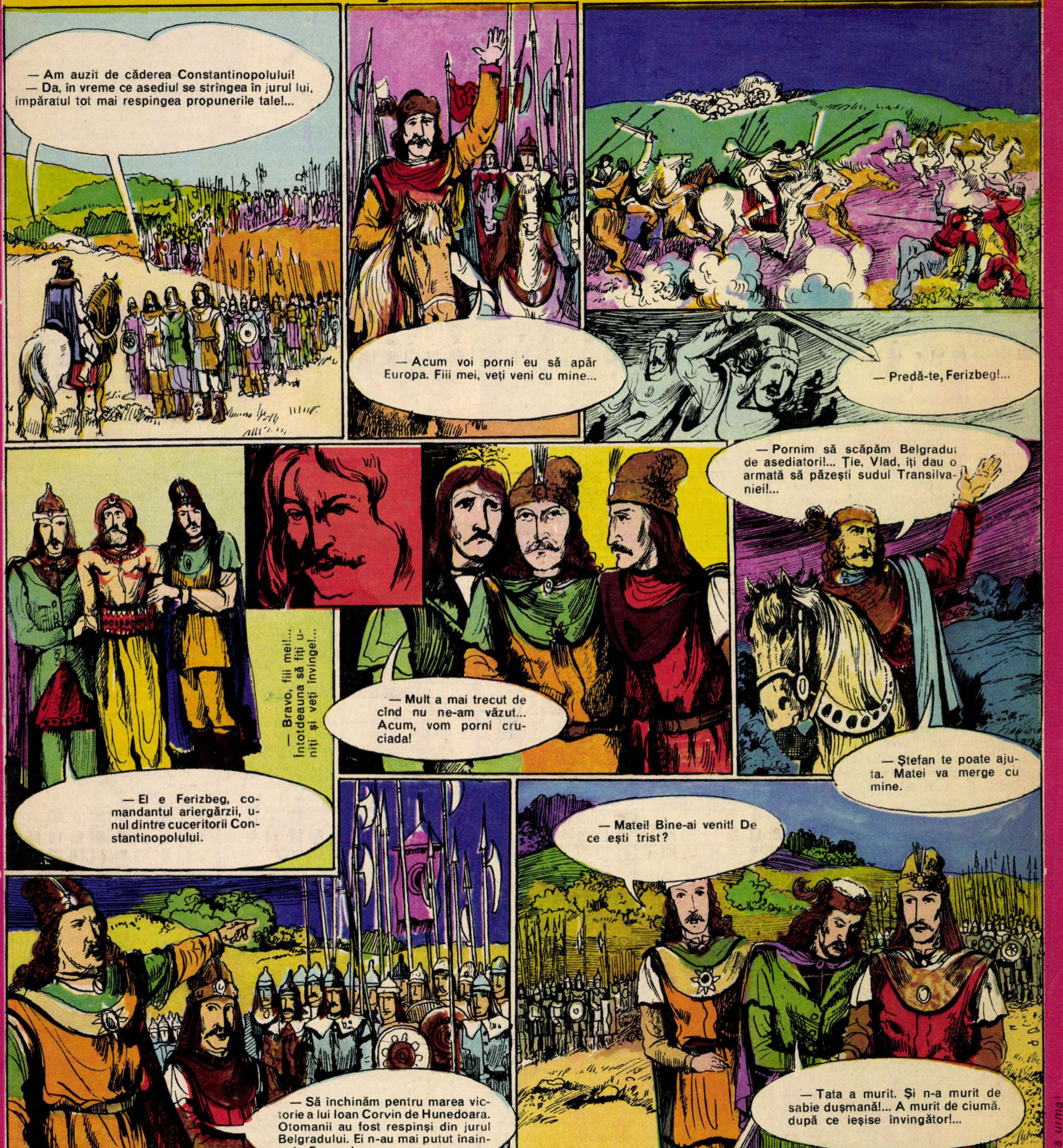
— Am auzit de căderea Constantinopolului!
— Da, în vreme ce asediul se strîngea în jurul lui, împăratul tot mai respingea propunerile tale!...
— Acum voi porni eu să apăr Europa. Fiii mei, veți veni cu mine...
— Predă-te, Ferizbeg!...
— El e Ferizbeg, comandantul ariergărzii, unul dintre cuceritorii Constantinopolului.
— Bravo, fiii mei!... Întotdeauna să fiți uniți și veți învinge!...
— Mult a mai trecut de cînd nu ne-am văzut... Acum, vom porni cruciada!
— Pornim să scăpăm Belgradul de asediatori!... Ție, Vlad, îți dau o armată să păzești sudul Transilvaniei!...
— Ștefan te poate ajuta. Matei va merge cu mine.
— Să închinăm pentru marea victorie a lui Ioan Corvin de Hunedoara. Otomanii au fost respinși din jurul Belgradului. Ei n-au mai putut înainta în Europa!...
— Matei! Bine-ai venit! De ce ești trist?
— Tata a murit. Și n-a murit de sabie dușmană!... A murit de ciumă, după ce ieșise învingător!...

(va urma)

ÎN PREGĂTIRE UN NOU SERIAL: „AUGUST FIERBINTE"

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor-șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • *TIPARUL:* C.P.C.S.
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Romprestfilatelia», București, Calea Griviței 64–66, P.O.B. 2001

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
ROZALIA BARANY

Nr. ind., 41033

MII DE «SEMAFOARE»
PIONIEREȘTI ÎN ACȚIUNE

108

cutezătorii

2 2 2
3 3 3
4 4 4
5 5 5
6 6 6
7 7 7
8 8 8
9 9 9
10 10 10

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 23 MAI 1974,
ANUL VIII (348)

12 PAGINI, 1 LEU

ATELIERUL ȘCOLAR – RAMPA DE LANSARE
SPRE VIITOAREA MESERIE

PRIETENE CITITOR !

Îți îndeplinești exemplar sarcinile tale de școlar, îndatoririle tale pionierești?

Gazetele «SEMAFOR CUTEZĂTORII» din unități și detașamente să fie o tribună a pregătirii pentru muncă și viață, a spiritului critic și autocritic, a democrației pionierești!

INIMI ȘI BRAȚE PIONIEREȘTI ÎN ACȚIUNI DESFĂȘURATE SUB EGIDA FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

CÎRJA, VASLUI. Parcul școlii din comună s-a îmbogățit de curînd cu zeci de arbuști și sute de flori. Stadionul s-a înfrumusețat și el prin nivelarea pistelor, marcajul proaspăt al terenurilor, prin reîmprospătarea gazonului. Dar, acestea nu sînt singurele noutăți care ar putea fi spuse la adresa hărniciei pionierilor și tinerilor din sat. Astfel, uteciștii și pionierii au pornit într-una din zile, cu cîntec înainte, spre islaz. La chemarea consiliului popular, hotărîți să mai realizeze un lucru folositor pentru comuna lor, au curățat islazul de pietre și mărăcini, lăsînd în urmă, pe întindere de hectare întregi, cîmpul — o întindere mare, verde, curată.

●

CLUJ. «Pionierii de la Școala generală nr. 4 din localitate, ne scrie Doina Mălai, sînt hotărîți să economisească mai multă hîrtie, să sporească grija față de manualele școlare care vor fi transmise colegilor mai mici».

În fotografie, un aspect de la colectarea deșeurilor de metale. Cu toții sînt bucuroși că pe lîngă multă maculatură au strîns și deșeuri feroase.

●

SCHELA, GALAȚI. Peste 5000 de flori și 500 de puieți de vișini au plantat școlarii pe străzile comunei. Aportul lor la înfrumusețarea viitorului orășel este însă mult mai mare. Astfel, au îngrijit cu atenție și migală toate părculețele și spațiile verzi precum și răsadurile de flori și legume din sera școlii.

VAIDEENI, VÎLCEA. Peste 10 hectare de teren au reușit să curețe pionierii Școlii generale nr. 1 din comună, într-o singură zi.

Acțiunea aceasta însă, continuă în zilele ce urmează, pînă cînd copiii își vor îndeplini angajamentul luat: curățirea a 20 hectare de teren pentru a putea fi folosit ca pășune.

●

IONĂȘENI, BOTOȘANI. Pricepuți grădinari, pionierii și școlarii de la Școala generală din sat își îngrijesc cu atenție pomii fructiferi din livada școlii. Dar activitatea lor nu se oprește aici, multe din grădinile satului s-au îmbogățit din această primăvară cu noi și noi pomișori din pepiniera cercului de pomicultură.

●

Frumoasele zile de primăvară au constituit și pentru pionierii și școlarii din **GRĂMEȘTI, SUCEAVA,** un bun prilej de a participa la acțiunile de muncă patriotică pentru înfrumusețarea satului lor.

«Pe lîngă participarea harnică, ne spune Rodica Dascălu, la plantarea puieților de pomi fructiferi și ornamentali, pionierii au amenajat și întreținut spații verzi, au lucrat la curățirea pășunii din sat.

RADOMIREȘTI, OLT. Unitate fruntașă, unitatea de pionieri din comună se mîndrește cu succesele obținute de pionieri în activitățile de muncă patriotică.

Astfel, cei peste 2 250 de pomi și cele 4 500 răsaduri de flori plantate de copii au sporit frumusețea livezilor și grădinilor comunei. Rezultatelor hărniciei lor li se mai adaugă și cele 4 000 kg de maculatură colectată pînă acum.

●

SÎMBĂTA, BIHOR. Harnicii participanți la acțiunile de muncă patriotică pentru buna gospodărire și înfrumusețare a comunei, școlarii din localitate au făcut zilele acestea un scurt bilanț al activității lor. Astfel, au plantat 6 000 puieți de salcîmi și zeci de pomi fructiferi în curtea școlii, au amenajat un parc, o răsadniță de legume și o frumoasă bază sportivă.

●

ROZNOV, NEAMȚ. Faima pionierilor și școlarilor de la liceul din localitate de buni și pricepuți gospodari a trecut de mult hotarele comunei. Obiectivul fotografic i-a surprins de data aceasta la munca de întreținere a răsadurilor de flori pe care le-au pregătit pentru înfrumusețarea comunei.

A FI TÎNĂR C

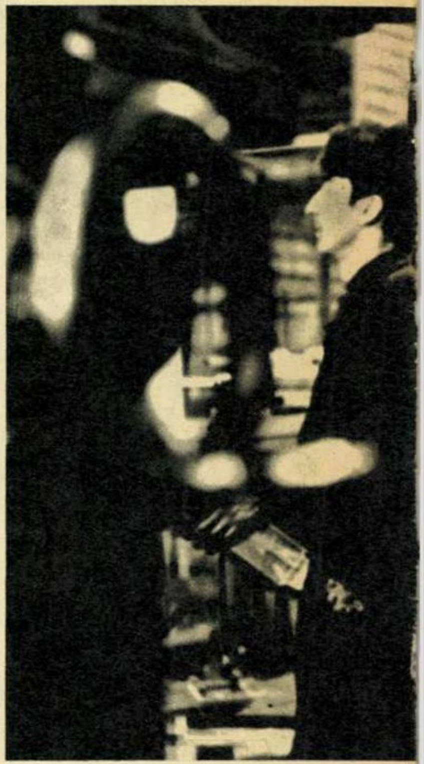

În această lună de școală, voi, pionierii și școlarii priviți cu mîndrie spre cunoștințele dobîndite în orele de curs, spre rezultatele bune și foarte bune obținute pînă acum.

Mulți dintre voi însă, pe lîngă mulțumirea succeselor la învățătură, trăiesc în aceste zile clipe emoționante de bucurie — primirea în Uniunea Tineretului Comunist. Acești elevi au împlinit de curînd vîrsta de paisprezece ani! Pînă în această zi s-au pregătit temeinic, în cadrul Organizației pionierilor, în vederea primirii lor în U.T.C. Iată-i, deci, pe foștii pionieri în sălile Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, în halele uzinelor, alături de prietenii lor, tineri muncitori, înmînîndu-li-se carnetul roșu de utecist. Trecînd din Organizația revoluționară a copiilor în U.T.C., acești tineri, colegi de-ai voștri, pășesc de fapt o nouă treaptă a tinereții comuniste, pentru a deveni luptători devotați cauzei politicii Partidului Comunist Român. Pășesc, de fapt, o nouă treaptă în pregătirea lor pentru muncă și viață, pentru a crește într-un spirit sănătos, de disciplină și respect față de muncă, față de făuritorii bunurilor materiale.

Alături de prietenii mai mari, noii uteciști vor fi educati în spiritul normelor eticii și echității socialiste, al răspunderii față de îndeplinirea tuturor îndatoririlor sociale. Dobîndind un larg orizont de cunoștințe, vor înțelege sensul dezvoltării societății noastre, țelul suprem al politicii partidului — edificarea socialismului și comunismului în patria noastră.

În preajma tinerilor din uzine, noii uteciști vor învăța mai bine ce înseamnă spiritul disciplinei și atitudinii comuniste față de muncă, își vor dezvolta combativitatea împotriva acelora care dovedesc superficialitate în însușirea cunoștințelor, lipsă de răspundere față de principala lor îndatorire, de a învăța, de a munci.

Mulți dintre foștii pionieri, membri ai echipelor artistice pionierești, se vor încadra din acest moment alături de uteciști în entuziastele lor manifestări cultural-educative cu un bogat conținut revoluționar, militant. Se vor pregăti în felul acesta și în spiritul respectului față de tradițiile progresiste, de trecutul glorios al mișcării revoluționare, față de realizările obținute în anii socialismului, prin munca și lupta poporului nostru. Ca și în anii pionieriei, vor învăța cîntece revoluționare, patriotice, vor îmbogăți repertoriul formațiilor artistice cu frumoase producții ale folclorului autentic.

Odată cu intrarea în U.T.C., tinerii vor cunoaște, de asemenea, și își vor însuși noi exerciții și sporturi tehnico-aplicative în vederea pregătirii lor pentru apărarea patriei. Primiți de curînd în organizația de tineret, fete și băieți, vor fi antrenați să participe direct la organizarea și desfășurarea tuturor activităților. Iată deci că, prietenii apropiați ca vîrstă, colegi de școală, vă vor fi alături în activitățile de muncă patriotică pentru înfrumusețarea școlilor, a locurilor natale, în orele de clasă și atelier, în întreceri sportive, excursii și drumeții.

Priviți-i, urmați-le exemplul de elevi silitori, de tineri revoluționari.

Pregătiți-vă temeinic, din anii pionieriei pentru ca peste puțin timp voi, pionierii, să pășiți încrezători spre această treaptă a tinereții comuniste.

LIDIA NOVAC

PRIETENUL MEU – UTECISTUL

Am prieteni mulți — ne mărturisește Ionel Luchian, comandantul detașamentului clasei a VI-a B de la Școala generală nr. 24 din Iași. De altfel, toți colegii îmi sînt prie-

MEŞTERUL MEU

La 28 de ani ai săi, Nicolae Bodescu e încă elev. Unul dintre numeroşii elevi ai Grupului şcolar minier din Petroşani, unde l-am întîlnit şi cunoscut cu cîtva timp în urmă.

— După calculele mele — i-am zis — acesta-i cel de-al şaptesprezecelea an al dumneavoastră de şcoală. Nu v-aţi plictisit?...

Nu m-a privit zîmbind, cum mă aşteptam. Dimpotrivă, s-a uitat lung la mine, puţin nedumerit, încercînd, evident, să descopere dacă glumesc sau vorbesc serios.

— De carte, de învăţătură n-am să mă plictisesc niciodată. Dar nu din cauza asta învăţ şi acum, ci din alt motiv: pentru că trebuie!

— Noi, lăcătuşii de mină, sîntem un fel de pinioane între utilaje şi mineri, îmi spunea Bodescu. Dacă noi «scîrţîim», producţia suferă. Si cum utilajele de mină se modernizează de la o zi la alta, şi noi trebuie să ne «modernizăm». Trebuie să ştim, să cunoaştem din ce în ce mai multe, să ne însuşim tehnica nouă.

La exploatarea minieră din Vulcan, Nicolae Bodescu este considerat unul dintre cei mai pricepuţi lăcătuşi mecanici, iar la Grupul şcolar minier din Petroşani, un elev eminent. Nu m-am mirat deci cînd, întrebîndu-l pe unul dintre tineri, un băiat de 16 ani, care acum se pregăteşte să devină lăcătuş de mină, care-i «modelul» lui, mi-a spus fără să stea pe gînduri:

— Meşterul meu, Nicolae Bodescu.

Nu m-a mirat faptul că adolescentul acela nu-mi dăduse un nume din istorie sau din literatură, aşa cum se-ntîmplă de obicei, ci numele acesta. Nu m-am mirat pentru că elevul de 16 ani îşi face practica în producţie sub supravegherea şi îndrumarea acestui meşter, acestui comunist pentru care toţi cei ce-l cunosc au numai admiraţie şi preţuire.

C.D.

PRIMA SARCINĂ DE ORGANIZAŢIE

Sorin Topală este un băiat obişnuit. Ochii puţin alungiţi, părul scurt, un zîmbet copilăresc şi o oarecare stinghereală cînd i te adresezi, iată în cîteva trăsături portretul său. Şi totuşi, acest băiat obişnuit, elev în clasa a VIII-a Şcoala generală nr. 82, Bucureşti, este mîndria clasei. Îşi cinsteşte prin fapte titlul de tînăr comunist, membru al Uniunii Tineretului Comunist. Întotdeauna în frunte la învăţătură, mereu prezent la acţiuni de muncă patriotică, la sădirea pomilor sau la îngrijirea spaţiilor verzi ori la amenajarea unui teren de sport. Pentru firea sa dreaptă, colegii îl iubesc. Îl iubesc, cu toate că este aspru cînd în clasă apare un leneş ori un chiulangiu. Ca să-l cunoşti mai bine pe Sorin trebuie să-l vezi şi acasă, în micul său laborator de electronică.

— Electronica este o pasiune din copilărie la care mă ajută mult cunoştinţele de fizică căpătate la şcoală, ne spune el. Mai tîrziu, aş vrea să lucrez într-o uzină mare, modernă...

L-am rugat pe Sorin să-mi vorbească despre prima sa sarcină de utecist.

— Îmi vine greu să-mi numesc primele sarcini de utecist deoarece ele sînt strîns legate de pionierie şi într-un fel se confundă. Aş putea însă povesti despre o însărcinare pe care am îndeplinit-o chiar anul acesta şi care mi-a adus una din marile mele bucurii. Aveam în clasă un coleg care nu învăţa. Era ameninţat cu repetenţia. Greu să spun ce s-a întîmplat cu el şi care au fost cauzele acestei situaţii. Era colegul nostru şi ne părea rău să-l părăsim pe drum. M-am sfătuit cu colegii, cu tovarăşa dirigintă. «Încearcă Sorine, mi-au spus ei, poate că învăţînd împreună va reuşi să se îndrepte». Am făcut întocmai. Şi încetul cu încetul, colegul meu a început să devină mai disciplinat, să înveţe cu răbdare, să devină chiar exigent faţă de el însuşi. N-a trecut mult şi şi-a îmbunătăţit situaţia şcolară. Să nu credeţi cumva că-i făceam eu lecţiile. Asta nu l-ar fi ajutat. A învăţat singur. A început să facă eforturi şi asta m-a bucurat. N-are rost să spun prea multe vorbe. Acum colegul meu nu va mai fi repetent.

Am înţeles atunci îndreptăţita satisfacţie a lui Sorin. Îşi îndeplinise cu răspundere o sarcină de organizaţie.

OMUNIST *

teni, dar dintre ei; unul îmi este cel mai apropiat, cel mai bun — utecistul Ninel Fermeşanu. Cu ani în urmă a fost şi el elev al şcolii acum însă este în clasa a X-a al Liceului «Emil Racoviţă». L-am cunoscut înainte de intrarea mea în rîndurile Organizaţiei pionierilor. Era pe atunci şi el pionier. Îmi amintesc cum într-o zi a venit în clasă împreună cu alţi băieţi şi fete şi ne-au spus multe lucruri noi despre cravata de pionier, despre organizaţia revoluţionară a copiilor din ţara noastră. Din ziua aceea ne-au invitat la adunările lor de detaşament, la serbările pioniereşti, ne învăţau cîntece, poezii despre patrie şi partid. Ne ajutau în felul acesta să ne pregătim pentru momentul primirii cravatei de pionier. De atunci m-am împrietenit cu Ninel. Pentru mine el este un exemplu frumos atît la învăţătură cît şi în activităţile de organizaţie.

De altfel, utecistul Fermeşanu este fruntaş la învăţătură şi... cel mai bun handbalist din echipa şcolii.

Azi, chiar dacă învaţă în altă şcoală, vine adesea la prietenii săi mai mici. Vine să-i vadă, să-i ajute în organizarea unor interesante acţiuni pioniereşti. Uneori stă mai mult în mijlocul pionierilor, povestindu-le despre munca lui, despre răspunderile ce-i revin ca utecist, despre activităţile organizaţiei din care face parte. Deşi este încă elev, pionierii îl respectă ca pe un tînăr revoluţionar, ca pe un prieten bun de la care totdeauna au de învăţat lucruri bune, folositoare pregătirii lor în vederea primirii în Uniunea Tineretului Comunist.

ANCHETA NOASTRĂ

Cîţi pion
la star
ş

DANIEL DUMITRU

DORIN OLTEANU

NICUŞOR BANGĂLĂ

CECILIA STOICA

CORNELIA BANGĂLĂ

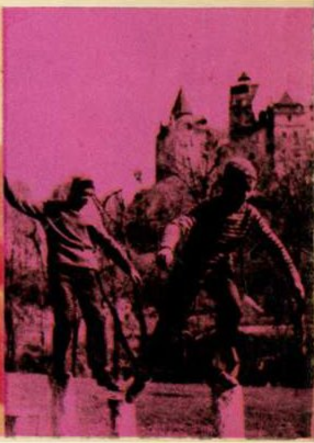

MIRCEA ŞI DORIN PLOTOGEA

SPORTUL PENTRU TOŢI - ÎN PREOCUPAREA ACTIVELOR PIONIEREŞTI

Sînt multe de făcut în acest ultim trimestru, se-nţelege. Activele pioniereşti, toţi pionierii vor gîndi cu seriozitate asupra tuturor nevoilor şi dorinţelor detaşamentului. Printre acestea cele legate de joacă şi sport, acum, în momentul efortului de încheiere a trimestrului, au locul lor important: *pretutindeni şi pentru toţi!*

Să dăm deci o raită prin cîteva detaşamente, să vedem ce loc ocupă sportul în preocupările activelor pioniereşti, în viaţa detaşamentelor, a unităţii.

LENEŞI LA SPORT!?

Copii leneşi la joacă, la mişcare? Iată o vorbă care se îndărătniceşte să stea «ca lumea» în capul meu.

Şi se mai pare că numărul acestora nu e prea mic. Calculaţi şi voi: dacă avem numai cîte 1—2 pe clasă, la numărul imens al detaşamentelor, al unităţilor pioniereşti...

Dar ia să vedem cum de se poate aşa ceva.

Să începem, întrebîndu-i pe Mircea şi Dorin Plotogea din Bran, judeţul Braşov, doi mari animatori ai vieţii sportive dintr-o localitate c-un deosebit prestigiu al sportului pionieresc — şi nu numai pe plan judeţean. (Ei sînt printre altele iniţiatorii faimosului «Asalt al Carpaţilor»).

Mircea şi Dorin joacă fotbal, handbal, volei, ping-pong, practică tragerile la ţintă, schiul, sînt pricepuţi la parcurgerea pistei aplicative, iubesc gimnastica, drumeţiile — şi cîte nu mai fac cei doi voinici şi ca ei alţi nenumăraţi pionieri brăneni.

— Pe unii însă, îi vezi la gimnastica de înviorare cum trîndăvesc (exact aşa a spus Dorin: trîndăvesc); mişcă mîinile în silă şi se vede, aşa, că nu le place.

— Mai încercaţi şi voi să-i lămuriţi, să-i ispitiţi spre bucuriile sportului?

— Cum să nu, dar e greu. Pînă la urmă însă, merge. Aveam la un timp necazuri cu drumeţiile, unora nu le plăceau. Dar Cristian Duicu, care e un mare drumeţ, a început să-i lămurească. Se-apucase chiar să le reproducă fluierînd, cîntece de păsări. Pe unii i-a luat în rîs şi i-a ambiţionat. Mai de curiozitate, mai din ambiţie, gata — i-am cîştigat pe toţi — mai ales pentru drumeţiile pe Măgura...

Bravo, băieţi, bună treabă!

...Iată-ne acuma faţă în faţă cu un comandant de unitate şi unul de detaşament: *Cecilia Stoica* şi *Daniel Dumitru*, Şcoala generală Lipăneşti-Prahova.

După ce-mi vorbesc despre unele dintre activităţile sportive care s-au bucurat de succes în şcoala lor, ajungem cu discuţia la... aceeaşi problemă a «sportului pentru toţi» şi a rolului activelor pioniereşti în acest sens.

— *Red*: Să avansăm trei ipoteze: 1. Din pricina familiei; 2. Prejudecata că un elev «serios» nu se ocupă de zbenguială, ci de carte (în parte, provenită şi din partea familiei) şi 3. Pur şi simplu de lene. Vă ascult: care dintre aceste motive credeţi că determină, mai ales, pasivitatea unora?

Cecilia: E adevărat că părinţii ne cam acuză de indisciplină atunci cînd facem sport, dar nu întotdeauna şi nu în orice condiţii. Dacă îi convingi că joaca e joacă şi munca e muncă, nici un părinte n-o să fie neînţelegător.

Daniel: Eu cred că-ntr-adevăr unii — se-nţelege, dintre cei buni la învăţătură — au impresia că sportul nu se împacă cu învăţătura. Şi la orele de educaţie fizică vin aşa, fără interes, fără echipament.

Red: Adică, pe lîngă prejudecata de care am vorbit, îi credeţi şi leneşi?

Cecilia: Eu cred că-s lipsiţi şi de *voinţă* (s.n.) aşa în general. Ori la sport ca şi în altele, nu se poate altfel.

Red.: Într-adevăr, e nevoie şi de voinţă ca să-ţi mişti picioarele, nu doar de muşchi, fiindcă sportul nu e numai o *plăcere* a muşchilor ci o *nevoie* a întregului organism şi trebuie să-l faci şi fiindcă... *ştii că trebuie!*

PILDA BUNĂ NAŞTE FAPTE BUNE

Moeciu de Sus, judeţul Braşov — sat tipic de munte. Şcoala, la poale. Dau o raită cu ochii să văd vreo pajişte «cuminte» şi dreaptă unde pot copiii să se joace. Nici vorbă de aşa ceva. Abia o porţiune, mică de tot, în curtea şcolii, atît cît să tragi şuturi încete, la poartă. Dacă tragi mai tare... o ia în sus, sau la vale. Nu de puţine ori se joacă fotbal «în pantă»: unii la poarta «din deal», ceilalţi «în vale» — mingea nu urcă în sus nici «bătută», iar în jos n-o poţi prinde cu nici un chip.

Deci, cu sporturile «de cîmp», pe aici se descurcă pionierii cum pot.

Nu-i de mirare că la mare cinste stă schiul (iarna), ping-pongul, şahul şi atletismul (vara). Acum copiii joacă mai ales ping-pong, fiecare cum poate, fie şi «pe masa din bucătărie» — cum zice Nicuşor Bangălă dintr-a VI-a, sau pe fîşia de ciment din jurul casei — cum procedează Cornelia Bangălă şi surioara ei mai mică. (Aici, jumătate din familii poartă acest nume: Bangălă.) Dar interesant de reţinut e şi faptul că mulţi dintre ei şi-au făcut paletele singuri, din placaj.

La clasa a IV-a, preşedinte de detaşament este *Dorin Olteanu*. Se zice chiar că acest detaşament e cel mai «tare» la ping-pong.

Dorin ştie de toate. Un băiat isteţ trebuie să ştie de toate: fotbal, handbal, volei, ping-pong, ciclism (vezi foto), tir cu arcul şi altele.

În comparaţie cu el, colegii se simt ruşinaţi să rămînă nişte nepricepuţi. Pe Cornelia Neagu a luat-o de mînă şi-a dus-o la masa de ping-pong, fiindcă ea nu credea că o să poată. Şi a putut.

Dorin are o filozofie foarte robustă: «Se poate, trebuie să se poată, orice ne este folositor.» El are 10 şi la muzică şi la matematică, el se bucură de succes şi la alergări şi la ping-pong.

...Şi o astfel de filozofie optimistă, un exemplu personal atît de convingător, nu se poate să nu devină şi molipsitor.

ILIE TRAIAN

* * *

pretutindeni trăiesc copii

AGENDA UNICEF

La New York s-au desfăşurat recent lucrările sesiunii de primăvară a Consiliului de conducere al Fondului Naţiunilor Unite pentru Copii — UNICEF. Luînd cuvîntul în cadrul şedinţei inaugurale, Henry R. Labouisse, directorul executiv al acestui organism, a relevat necesitatea adoptării unor măsuri urgente în apărarea a circa 500 de milioane de copii din întreaga lume care riscă să devină, într-un fel sau altul, victime ale efectelor crizelor economice care confruntă numeroase ţări. În acest context, el a arătat că, în aproximativ 70 de state se face simţită cu acuitate penuria unor alimente de bază, combinată cu creşterea substanţială a preţurilor la aceste produse care se scumpesc în unele ţări cu circa 20 la sută anual. În această situaţie, a spus Henry Labouisse, aproximativ 10 milioane de copii din întreaga lume sînt atît de subalimentaţi, încît viaţa lor este în primejdie, iar dacă nu vor fi adoptate măsurile de rigoare, numărul acestor victime ale subalimentării ameninţă să crească.

*

La lucrările sesiunii Consiliului de conducere al Fondului O.N.U. pentru copii care au început la 13 mai a.c. a participat din partea ţării noastre tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele C.N.O.P., preşedintele Comitetului Naţional Român pentru UNICEF.

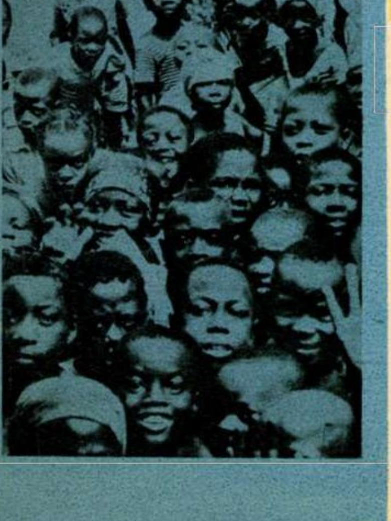

1

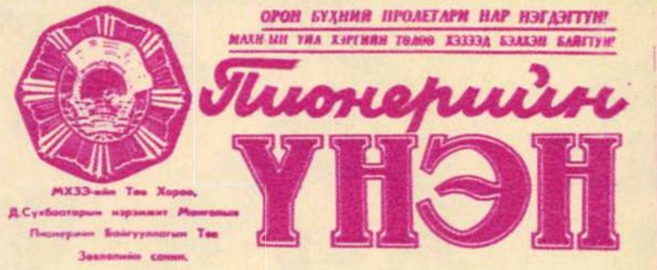

ОРОН БУХНИЯ ПРОЛЕТАРИ НАР НЭГДЭГТУН!
МАХН-ЫН УИЛ ХЭРГИЙН ТӨЛӨӨ ХЭЗЭЭД БЭЛЭН БАЙГТУН!

Пионерийн ҮНЭН

МХЗЭ-ийн Төв Хороо,
Д.Сухбаатарын нэрэмжит Монголын
Пионерийн Байгууллагын Төв
Зөвлөлийн сонин.

1 *Orchestră de instrumente populare mongole de la Palatul pionierilor din Ulan Bator.*

2 *Micul îmblînzitor de cai sălbatici — lucrare de P. Dulomjovin*

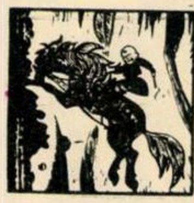

2

Clasat pe locul I la tradiţionalele întreceri de călărie ce au loc anual, pe marele stadion din capitala Mongoliei.

Fiica unui păstor.

Exerciţiu!

Pionierii din Republica Populară Mongolă au sărbătorit în această primăvară 30 de ani de la apariţia primului număr al gazetei lor — «Pionieriin Unen» În toţi aceşti ani, pionierii mongoli au avut în gazeta lor un apropiat prieten şi îndrumător, care prin paginile şi acţiunile sale a contribuit la educarea comunistă a celei mai tinere generaţii. «Viitorul tău», «Schimbul», «Cunoscătorul de nume», «Pe teme de morală», «Tînărul talent», «Pe planetă», iată doar cîteva dintre rubricile ce apar frecvent în paginile ei.

Vă prezentăm alăturat cîteva imagini din viaţa pionierilor mongoli şi transmitem colectivului de redacţie şi cititorilor gazetei, «Pionieriin Unen», cu prilejul aniversării celor 30 de ani de apariţie, felicitări prieteneşti şi călduroase urări de noi succese.

ÎNTÎMPLĂRI CU MINITEHNICUS

DESENATE DE Pompiliu

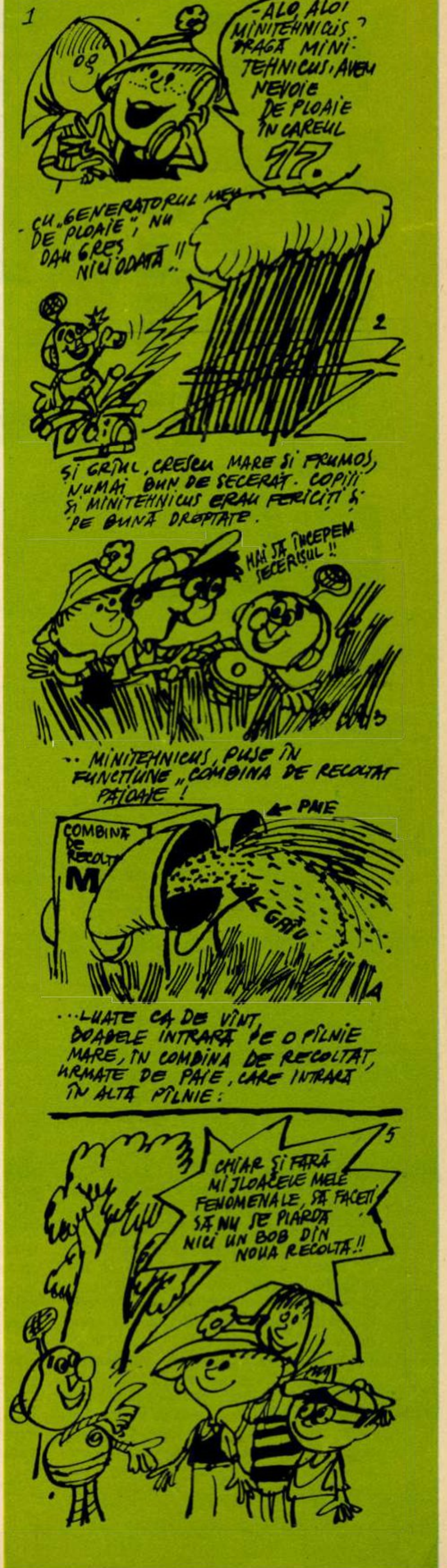

1
-ALO, ALO! MINITEHNICUS? DRAGĂ MINITEHNICUS, AVEM NEVOIE DE PLOAIE ÎN CAREUL 17.
-CU „GENERATORUL MEU DE PLOAIE", NU DAU GREŞ NICIODATĂ!!
2
ŞI GRÎUL CRESCU MARE ŞI FRUMOS, NUMAI BUN DE SECERAT. COPIII ŞI MINITEHNICUS ERAU FERICIŢI ŞI PE BUNĂ DREPTATE.
HAI SĂ ÎNCEPEM SECERIŞUL!!
3
.. MINITEHNICUS PUSE ÎN FUNCŢIUNE „COMBINA DE RECOLTAT PĂIOASE"!
PAIE
COMBINĂ DE RECOLTAT M
GRÎU
4
...LUATE CA DE VÎNT, BOABELE INTRARĂ PE O PÎLNIE MARE, ÎN COMBINA DE RECOLTAT, URMATE DE PAIE, CARE INTRARĂ ÎN ALTĂ PÎLNIE:
5
CHIAR ŞI FĂRĂ MIJLOACELE MELE FENOMENALE, SĂ FACEŢI SĂ NU SE PIARDĂ NICI UN BOB DIN NOUA RECOLTĂ!!

Strada PLANTELOR

SCHIȚĂ DE GICA IUTEȘ

ILUSTRATIE DE ALEXANDRU BALAN

De obicei, cînd Puiu se întorcea de la școală, urca în goana mare scările etajului 1, intra ca o vijelie în casă și se repezea direct în bucătărie. Abia aștepta să vadă ce-i pregătise mama sub șervețelul cu floricele roșii, sau albastre. Acum, descoperi o piramidă de clătite cu căpșuni. Dar de data asta le privi cu oarecare indiferență. Mai ridică un capac și mormăi nemulțumit: «Hm!» așa, de parcă în cratiță s-ar fi așteptat să fie alune prăjite și nu mîncare de mazăre. «Hm», mormăi, din ce în ce mai nemulțumit, dar nu din pricina mazărei; ci pentru că abia acum vedea în ce hal era mîna, hm cu care ținea capacul... Afurisitul ăla de baiț, cu care vopsise ieri rafturile, îi făcuse niște unghii «de doliu», care se puteau vedea, desigur, cît se poate de bine la lumina zilei. Cum naiba de nu le văzuse dimineață?

— Dar mai la urma urmei, ce-o interesează pe «dumneaei» unghiile mele? bombăni Puiu și trînti capacul peste cratița cu mazăre. Porni încruntat să caute peria de unghii, o găsi, bineînțeles, la locul ei, și începu să frece și iar să frece și se dovedi că niște mîini trandafirii puteau fi cea mai convingătoare reclamă pentru săpunul Apollo. Dar faptul în sine nu-l înveseli cîtuși de puțin. Se așeză la masă, la fel de îmbufnat, răzbunîndu-se pe clătite, pe care le mîncă de-a valma, cu mîncarea de mazăre. Sîcîit în continuare de ceva nelămurit, «Ce pacoste» — mormăi el și se duse pe canapea în sufragerie, se culcă cu fața la perete și începu să se gîndească în liniște. «Orice-ar fi, pentru nimic în lume nu mai trebuie să stea cu ea în bancă. Da, o să se așeze în banca goală din fundul clasei și gata. Da, o să stea singur, singurel, acolo, să nu-l mai bată nimeni la cap»... Dar hotărîrea lui avea ceva inconsistent, gîndurile o luau razna în altă parte... Se pomeni gîndindu-se la ceea ce-i spusese ea: «Că avea o soră la școala de balet.» «Ei, și ce dacă avea o soră?» Puiu se suci pe partea cealaltă, încercă să se gîndească la Mache. Dar Mache i se păru atît de departe. Mache avea alt prieten acum, acolo, la Galați, avea alt coleg de bancă... Și pe sora ei, cum o fi chemînd-o? Dar ce-mi pasă mie cum o cheamă pe sora ei?» Se înfurie și cu un pumn turti perna de mătase portocalie. Perna căzu jos, dădu s-o ridice, dar rămase încremenit, inima i se opri în loc și privi cu gura căscată spre fereastră. O pietricică lovise fereastra? Ori i se păruse? Ba nu, altă pietricică lovi fereastra. Mache! Mache se întorsese! Ăsta era semnalul lui. Nebun de fericire, se repezi la fereastră, tocmai cînd altă pietricică se lovi de pervaz. Deschise fereastra și rămase năuc. Jos, pe alee, era Zina. Zina Ionescu și cu altă fată.

— Vino repede! îl strigă ea.

— Iii-mediat! bolborosi el năuc și trînti fereastra.

Se pomeni jos pe alee, Zina vorbea mereu, spunea ceva, despre un pui de lup, pe care ar fi trebuit să meargă să-l ia, de undeva de pe Strada Plantelor. El cunoștea mai bine străzile, nu? Avea timp să meargă pînă în Strada Plantelor.

— Pe sora mea o cheamă Violeta! continuă Zina, așa, fără nici o legătură, în timp ce lui începură să-i vîjîie urechile. Sora ei, Violeta, nu zise nimic, îl privea fix, părea cam înfumurată, nu părea, era chiar, căci catadixi în sfîrșit să deschidă gura:

— Deci, dumneavoastră sînteți prea vestitul nostru vecin și coleg de bancă. Glasul ei avea o vădită nuanță de bătaie de joc, așa că Puiu mormăi:

— Și dumneavoastră sînteți ilustra baletistă? despre care mi s-a povestit și răspovestit?

— Ce i-ai povestit? se supără Violeta și se întoarse spre Zina care făcu imediat o mutră comică.

— Eu? Ce ți-am povestit?

— Parcă mi-ai povestit că pe Strada Plantelor ar fi un pui de lup, pe care trebuie să mergem să-l luăm.

— Ai văzut? zise Zina triumfătoare și o strînse în brațe pe sora ei.

— Ei bine, atunci, vă salut. Ne vedem diseară. Dar să nu-l botezați fără mine că mă supăr foc pe voi! Și Violeta le făcu un semn și traversă în fugă zebra din fața stopului.

Puiu se uită la Zina. Nu înțelegea absolut nimic.

— Are concurs, săracuța! îl lămuri ea. În ce mă privește sînt mai mult moartă decît vie de emoție.

— Ce concurs? întrebă Puiu, năucit de-a binelea.

— Un concurs greu. E vorba să danseze într-un film.

— Într-un fiiilm?

— Da. Azi la ora cinci vin niște regizori de la Studio la ei la școală să-i aleagă pe cei mai buni. Dar să știi că Violeta e cea mai bună! Mă crezi?

— Te cred, dacă spui tu.

— Îți mulțumesc de o mie de ori pentru cățel.

— Pentru cățel? Dar nici nu l-am luat.

— Oh. Nici nu-l putem lua, pentru că nici nu există.

— Cum nu există? N-ai spus că pe Strada Plantelor 35 e un pui de lup pe care...

— Invenție, invenție, de trei ori invenție!

Am inventat toată povestea cu cățelul, așa numai ca să fie bucuroasă înainte de concurs. Știi, ce mult își dorește un cățeluș?

— Aoleu! se sperie Puiu. Și cînd o afla diseară că totul a fost numai o invenție...

— Nu știu... Principalul e să reușească la concurs. Tu nu crezi c-o să reușească?

Puiu căzu pe gînduri.

— Dacă tu spui că o să reușească, o să reușească. Dar povestea cu Strada Plantelor nu-mi place nici să mă tai în bucățele. Trebuie să-i facem rost de-un cățel neapărat.

— Ah, mi-e așa de frică... șopti Zina și Puiu căscă niște ochi pentru că văzu cum pe obrajii ei șiroiau lacrimi.

— Asta-i bună, se supără el. Nu știu cum nu poți avea încredere în mine. Păi, eu dacă-ți spun că-ți fac rost de un cățel, îl scot din pămînt și din iarbă verde.

— Zău? se miră Zina și zîmbi printre lacrimi.

— Eu cînd spun o vorbă, e vorbă! bombăni Puiu. Așteaptă numai să mă gîndesc puțin.

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

RECOMANDĂRI PENTRU VIITORII EXPEDIȚIONARI

După informațiile pe care le deținem, se pare că recordul de participare la «Expedițiile Cutezătorii» — aproximativ 26 000 de expediționari în 1973 — va fi sensibil depășit în noua ediție. În același timp însă, odată cu numărul acestora, crește și preocuparea organizatorilor acțiunii în ceea ce privește pregătirea viitorilor expediționari, în așa fel încît «aventurile» lor din vară să se desfășoare în cele mai bune condiții. În acest scop vom publica, în cîteva numere ale revistei, unele recomandări adresate tuturor viitorilor expediționari.

ÎN LITERA ȘI-N SPIRITUL REGULAMENTULUI. În fiecare ediție au fost unele echipaje care nu s-au încadrat în regulamentul acțiunii, făcînd nu expediții, ci... excursii. Pentru a evita repetarea unei asemenea situații, recomandăm fiecărui echipaj temeinica studiere și cunoaștere a regulamentului noii ediții (publicat în serial în numerele 12, 13, 14, 15 și 16 pe acest an ale revistei noastre) și respectarea lui. Atragem în mod deosebit atenția asupra acelor prevederi care se referă la: temeinica organizare și pregătire — materială, fizică și documentară — a echipajului înainte de plecarea în expediție; verificarea stării de sănătate a fiecărui expediționar (nici unul dintre voi nu trebuie să plece în expediție fără să fi făcut, în prealabil, consultul medical și fără avizul favorabil al medicului); modul de deplasare în expediția propriu-zisă (pe jos, nu la... bordul a diverse autovehicule), de înnoptare (în corturi, nu în cabane), de pregătire și servire a mesei; modalitățile de cercetare, precum și cele de colectare și valorificare a materialelor culese de pe trasee.

CHEIA SUCCESULUI constă în pregătirea echipajului înainte de a porni în expediție. O pregătire care cu cît e făcută mai temeinic și mai din vreme, cu atît mai bine. Unii o încep încă din toamnă, alții odată cu primele zile de primăvară. Unii o fac după o rețetă, alții după alta. Oricum, ea trebuie să cuprindă, printre altele, în mod obligatoriu: călirea fizică a expediționarilor (obținută, de-obicei, prin marșuri din ce în ce mai lungi, din ce în ce mai grele, prin cel puțin cîteva zile dormite în corturi); cultivarea acelor deprinderi gospodărești absolut necesare; cunoașterea din toate punctele de vedere a itinerarului care urmează a fi străbătut; acumularea acelor cunoștințe necesare bunei desfășurări a activității în domeniile de cercetare alese de către expediționari.

(va urma)

C.D.

CORESPONDEAZĂ PE TEME DE...

PRIETENIE: MELEK ASAN, clasa a VI-a, comuna Valea lui Traian, județul Constanța; GAFIȚA BĂLĂNICĂ, clasa a VII-a, Galați, str. Constructorilor nr. 19, bl. E—4, sc. 3, et. 4, ap. 57; CONSTANTIN COJOCARU, satul Victoria, comuna Hlipicei, județul Botoșani. **MUZICĂ:** ECATERINA A. MOCANU, clasa a VI-a, Școala generală nr. 1 Ciorani, județul Prahova; MARIA MIRICĂ, clasa a VII-a, satul Dimbroca, comuna Săgeata, județul Buzău; DANIEL DULGHERU, clasa a IV-a, Aleea Trandafirilor, Blocul A, scara B, Fălticeni — Suceava.

ȘCOLARĂ

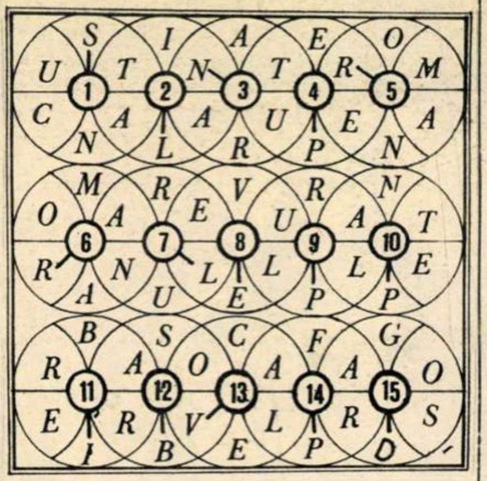

1) A scris pentru voi povestirile înmănuncheate în volumul «Povestind copiilor». 2) Disciplină umanistă. 3) Studiată la biologie 4) Ridicată la matematică. 5) Analizate la orele de literatură. 6) Asociată cu gramatica. 7) Mai scurte decît cele trimestriale. 8) «... Dima dintr-a VII-a». 9) În doi sau mai mulți la gramatică. 10) Le studiați odată cu flora. 11) Laboratorul vostru de botanică de acasă. 12) Orașul cu cea mai veche tiparniță. 13) Printre consoane. 14) Colectează plantele medicinale culese de voi (abr.). 15) Voievod român din Maramureș.

În dezlegarea jocului se pleacă de la fiecare număr în parte și în sensul mersului acelor de ceasornic.
(vezi linia indicatoare).

Orizontal și vertical

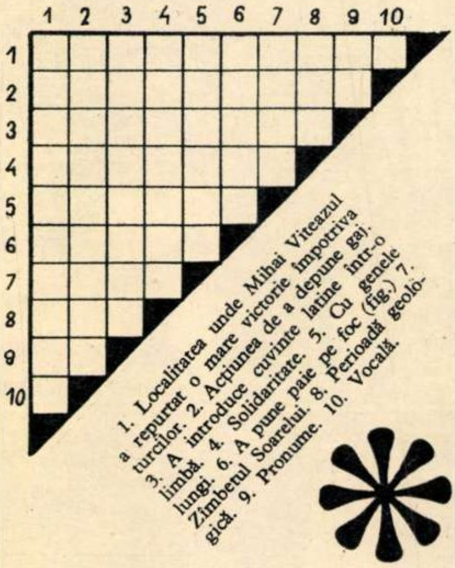

1. Localitatea unde Mihai Viteazul a repurtat o mare victorie împotriva turcilor. 2. Acțiunea de a depune gaj. 3. A introduce cuvinte latine într-o limbă. 4. Solidaritate. 5. Cu genele lungi. 6. A pune paie pe foc (fig.) 7. Zîmbetul Soarelui. 8. Perioadă geologică. 9. Pronume. 10. Vocală.

Prietene cititor !
Cutezătorii

Pentru atribuirea premiilor la concursul nostru «Semafor-Cutezătorii» așteptăm la redacție corespondențele voastre care să ne vorbească despre contribuția Semafoarelor, din unități și detașamente la educarea comunistă, pentru muncă și viață a pionierilor și școlarilor.

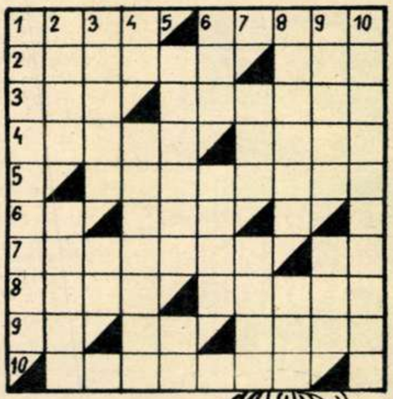

Din lumea copiilor

ORIZONTAL: 1. Celebră scriitoare franceză care a spus: «Copilăria e vîrsta cîntecelor și trebuie să-i oferim cît se poate de multe». — Autorul poeziei «În loc de copilărie». 2. Scriitor italian, autorul romanului «Inimă de copil» — Dop întors; 3. Palat în basmele muntene — A pictat tabloul «Fată citind»; 4. Autoarea sculpturii «Copilărie fericită» — Fața unei monede; 5. Specifică copilăriei; 6. Ele. — Intersecție; 7. Joacă în «Motanul încălțat» (fem.) — S-a luat la sfadă... cu barosul; 8. Localitate în Austria; — Școlărițe; 9. Puști! — De la început ordonat! — Prenume de băiat; 10. A scris piesa pentru copii «Moș Gerilă».

VERTICAL: 1. Ceahlăul prozei românești, autorul povestirii «Mormîntul unui copil»; 2. Autorul tablourilor: «Cap de copil» și «Copil cu cioara» — «Un copil nu trebuie să se certe cu nimeni» — umanist olandez); 3. Cu ceea ce rămîne un copil care fuge de la lecții; — Tare la început! 4. Dan Cristescu — Mai marele copiilor (dim.); 5. Autoarea poeziilor «Copilăria mea» și «Testament pentru fata mea»; — Puțin roditor! 6. Neîntrecuți la învățătură; — «1 Iunie» (pl.); 7. Crustaceu — A se uni; 8. Totalitatea organelor care servesc la îndeplinirea unor funcțiuni; — Semnul din care era construită corabia Argonauților; 9. Inimă (fig.) — Plasă de prins pește; 10. Nu-i copil, dar nici matur nu-i

Dicționar:

DAM, AROL, TOA NAAȘ, EON

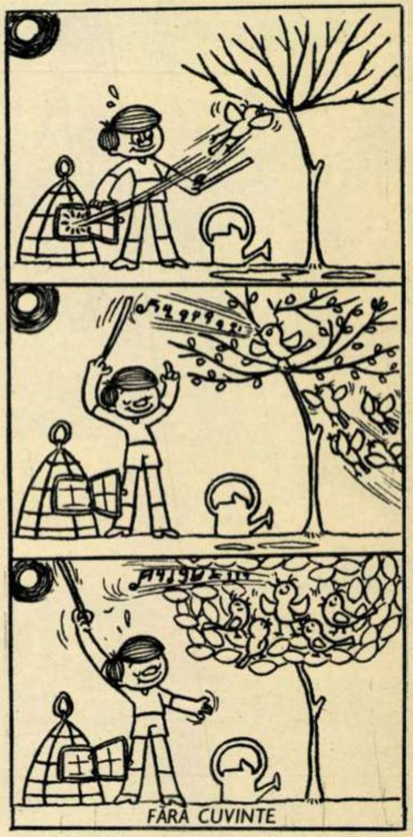

DESENE: SIMION ALEXANDRESCU

Frații Jderi

FRAȚII JDERI

Ecranul ne oferă în aceste zile o intîlnire cu unul dintre cele mai frumoase romane istorice sadoveniene, cu «Frații Jderi». În fața noastră prinde viață o epocă pe cît de frămîntată, pe atît de strălucitoare, dominată de figura unui mare domnitor, Ștefan cel Mare. În interpretarea actorului Gheorghe Cozorici, Voievodul Moldovei dobîndește o mare forță emoțională. El este rînd pe rînd, plin de căldură omenească, ostaș fără teamă, strateg de mare capacitate, așa cum a fost acel mare bărbat al Moldovei, al cărui suprem țel al vieții a fost apărarea independenței și libertății țării.

Urmărim în film secvențe deosebit de frumoase înfățișînd peisajele Moldovei, sau cele care aduc imagini ale impresionantei bătălii de la Lipnic.

Regizorul Mircea Drăgan. (acum 10 ani același regizor a ecranizat «Neamul Șoimăreștilor») și-a ales o frumoasă echipă de actori: Geo Barton, Florin Piersic, Emanoil Petruț, Sebastian Papaiani, Ioana Drăgan, Carmen Stănescu ș.a. care interpretează în film personajele mult îndrăgite ale romanului lui Sadoveanu.

«Frații Jderi» este un film care va fi vizionat cu plăcere și interes de spectatorii de toate vîrstele.

Frații Jderi

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI

14

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Asaltat de armatele turcești, imperiul Bizantin se prăbușește. Ioan Corvin de Hunedoara le ține piept la Dunăre. El apără Belgradul vitejește, dar după ce obține victoria, moare răpus de holeră.

Scenariu: **CORNELIU LEU** Desene: **TEODOR BOGOI**

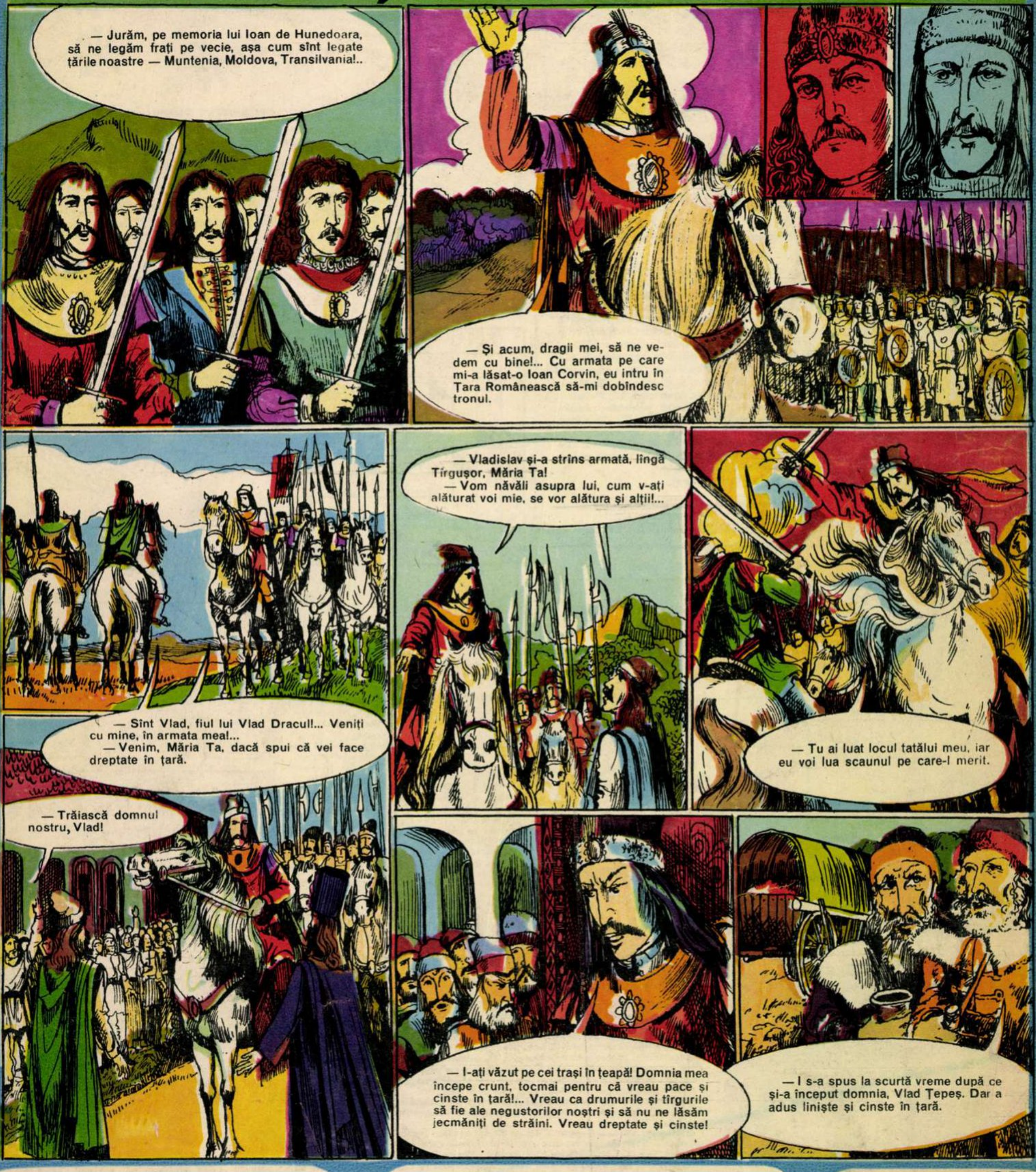
— Jurăm, pe memoria lui Ioan de Hunedoara, să ne legăm frați pe vecie, așa cum sînt legate țările noastre — Muntenia, Moldova, Transilvania!..
— Și acum, dragii mei, să ne vedem cu bine!... Cu armata pe care mi-a lăsat-o Ioan Corvin, eu intru în Țara Românească să-mi dobîndesc tronul.
— Sînt Vlad, fiul lui Vlad Dracul!... Veniți cu mine, în armata mea!... — Venim, Măria Ta, dacă spui că vei face dreptate în țară.
— Vladislav și-a strîns armată, lîngă Tîrgușor, Măria Ta! — Vom năvăli asupra lui, cum v-ați alăturat voi mie, se vor alătura și alții!...
— Tu ai luat locul tatălui meu, iar eu voi lua scaunul pe care-l merit.
— Trăiască domnul nostru, Vlad!
— I-ați văzut pe cei trași în țeapă! Domnia mea începe crunt, tocmai pentru că vreau pace și cinste în țară!... Vreau ca drumurile și tîrgurile să fie ale negustorilor noștri și să nu ne lăsăm jecmăniți de străini. Vreau dreptate și cinste!
— I s-a spus la scurtă vreme după ce și-a început domnia, Vlad Țepeș. Dar a adus liniște și cinste în țară.

(Va urma)

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

REDACȚIA: Piața Scînteii 1, București 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • **TIPARUL:** C.P.C.S. •
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Rompresfilatelia», București, Calea Griviței 64—66, P.O.B.

Prezentare artistică:
VINTILĂ MIHĂESCU
Tehnoredactor:
LUCIA SICOMAȘ

Nr. ind.: 41033

108

Biblioteca județeană
MUREȘ
TG.-MUREȘ
Secția pentru copii

Cutezătorii

22
JOI, 30 MAI 1974,
ANUL VIII (349)
12 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

1 IUNIE —
ZIUA
INTERNAȚIONALĂ
A COPILULUI

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

INIMI ÎNFRĂȚITE ÎN TABĂRA INTERNAȚIONALĂ DE LA NĂVODARI.

În zilele de 23 și 24 mai s-a desfășurat la București primul Congres al Frontului Unității Socialiste, organism politic revoluționar, democratic, reunind sub conducerea Partidului Comunist Român toate organizațiile de masă și obștești, profesionale, culturale, consiliile oamenilor muncii de altă naționalitate și–prin intermediul tuturor acestora — pe toți cetățenii patriei. Participanții au ascultat cu viu interes, subliniind-o în repetate rînduri cu aplauze, expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu privind rolul și sarcinile Frontului Unității Socialiste în înfăptuirea programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, a politicii externe a României de colaborare și pace. În cuprinsul ei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a precizat că obiectivul principal al Frontului Unității Socialiste este înmănunchierea într-un flux unitar a forțelor întregii națiuni pentru înfăptuirea programului partidului de dezvoltare în ritm înalt a economiei, științei și culturii, de ridicare a bunăstării materiale și spirituale a poporului. În plen și în comisii au fost dezbătute pe larg căile și mijloacele de participare a tuturor claselor și categoriilor sociale la opera de ridicare a patriei pe noi culmi de civilizație și progres.

Exprimînd prețuirea și dragostea întregului popor față de cel mai iubit fiu al României, marele forum al unității de voință a națiunii noastre a ales pe secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președinte al Frontului Unității Socialiste.

Marele forum al unității de voință a poporului, Congresul Frontului Unității Socialiste, a ales pe secretarul general al Partidului Comunist Român, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, președinte al Frontului Unității Socialiste

FRONTULUI
UNITĂȚII
SOCIALISTE

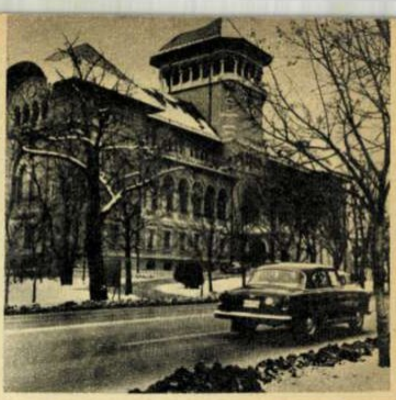

Un muzeu nu este o simplă colecție de exponate.

Iar exponatele nu sînt propriu-zis niște obiecte... expuse.

Istoria nu este pur și simplu trecut și prin asta ceva care ține de «alții», oameni și generații care au fost și de care ne leagă doar simpla descendență.

Într-un muzeu de artă plastică, de pildă, nimic nu e mai potrivit decît a-ți crea din start o dispoziție de vizitator, de om venit din afară și pregătit să se lase în voia impresiilor ce vor urma. Un muzeu de istorie însă e altfel iar acela care parcurge, nu cu pașii, ci cu mintea și inima sălile «Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România » și-a adăugat în suflet o nouă temelie a maturității, o nouă treaptă de cutezanță.

FORȚA LUPTĂTORILOR

Pe pereți, fotografii și documente de epocă. Ce distanță sugerează aceste vechi mărturii între noi și «ce-a fost atunci»! Dar dacă stărui cu privirea și începi să citești documentele cu litere nesigure și ortografia de demult, perspectiva se apropie ca-ntr-o mișcare de travelling. «Uite-acolo un copil! (O fotografie foarte veche, făcută parcă din puncte, înfățișează trei muncitori suflînd în niște tuburi și-un copil în maiou stînd chircit la picioarele lor. Dedesubt scrie simplu: «Muncitori la fabrica de sticlă din Azuga».) O fi ucenic? Sau e aici cu tatăl său...» monologhează Adelina Vasilescu. Și parcurge cu privirea încruntată imagini de viață mizeră și exploatare cruntă, cifre dureroase. Dar cuvîntul «grevă» se întîlnește tot mai des și literele sale... cresc! Iată un extras din «România muncitoare»: «Greva continuă. Am primit 50 de franci de la muncitorii din Galați, 100 franci de la frații noștri din Hîrlău. Comitetul va înainta o moțiune de protest contra abuzurilor poliției și jandarmeriei». Forța muncitorilor conduși de partid iese din ce în ce mai mult în evidență. «Cred că patronii erau înfuriați pe greviști fiindcă pierdeau din producție» (Hortensia); «Nu numai asta-i îngrijora pe ei. Erau destui șomeri pe drumuri» (Cristina); «Dar greva aceasta,ca și altele,era cu ocuparea fabricii. Uite acolo — și arată cu mîna o fotografie mare. Așa că dacă stăteau muncitorii,stăteau și mașinile. De asta cred deveneau patronii furioși» (Luminița); «E impresionant cum reușeau oamenii să facă grevă, adică să fie de acord toți odată cu aceeași hotărîre! Uite,aici scrie 4 000 de muncitori. Vă dați seama, 4 000 dintr-o dată!» (Dragoș).

1921 — Iată momentul istoric al creării Partidului Comunist Român.

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

PIONIERI LA MUZEUL DE ISTORIE A PARTIDULUI COMUNIST A MIȘCĂRII REVOLUȚIONARE ȘI DEMOCRATICE DIN ROMÂNIA

Cuvîntul ziarelor, al manifestelor e tot mai limpede, mai hotărît, conștiința puterii muncitorilor răzbate limpede din ele. Sîntem în 1933, «Uite, asta e în cartea de istorie». Dar asta nu este. Petre Neculce se uită încruntat la o imagine înfățișînd o încleștare de stradă între muncitori și jandarmi. Imagini dintre care mai întîlnise deja în expoziție. Dar el se uita stăruitor.

— E ceva nou acolo? — întreb eu.

— Nu, am mai văzut eu, dar uitați-vă aici, în dreapta. Un singur muncitor aplecat sub ploaia loviturilor. Și observați încă ceva: **cîți jandarmi pentru un singur om!**

...Fiindcă, dragă prietene, cum ai înțeles și singur, muncitorul acela nu mai era un simplu muncitor, ci un **comunist!**

Foto: MARIA TRIFAN, clasa a VII-a, Dej.

NOBLEȚEA CELUI MAI ÎNALT EXEMPLU!

— Cîți ani crezi că avea aici? Scrie că fotografia e făcută în timpul cînd era închis în lagărul de la Tg. Jiu.

— Dacă a fost închis la vîrsta de 18 ani. .. mai mult de 20 de ani nu avea. Ce curaj!

Într-adevăr. E nevoie de curaj — dar nu numai de atît: de înțelepciune, de dragoste pentru oameni — ca să-ți dedici întreaga viață pentru cauza partidului, pentru libertatea și fericirea poporului. Așa cum e nevoie de curaj — dar nu numai de atît: de înțelepciune, de dragoste pentru oameni — ca să conduci — și să conduci strălucit — o țară întreagă, un popor de peste 20 de milioane, pe un drum al bunăstării, al progresului, al libertății și demnității.

Chipul președintelui României de azi traversează tulburător sufletele micilor vizitatori, dînd memoriei lor de școlari și pionieri incandescența istoriei vii, a istoriei făcută de Oameni pentru Oameni, și între care se leagă astfel datorii de jertfă și năzuință. Pionierul Constantin Ion nu mai este astfel un simplu vizitator pe coridoarele unui muzeu de istorie și nici numai un «urmaș», ci un **părtaș** la revoluție.

«CUM SĂ NU LE ȘTIM?»

De-acum, imaginile devin tot mai familiare ochiului. Arcul de Triumf pe sub care intră trupele române eliberatoare, este repede recunoscut. Tonul fotografiilor se schimbă. Sînt clare, luminoase, victorioase parcă. Brusc, Daniel gîndește: «Într-adevăr, pînă acum în muzeu n-am văzut zîmbete de loc!» Chipul președintelui țării luminează grupuri de oameni aflați în săli de congrese, la mitinguri sau în toiul muncii. O fotografie mare, așezată sub un rînd de cuvinte masive care scriu despre Proclamarea Republicii Socialiste România îl înfățișează pe tovarășul Nicolae Ceaușescu pășind încărcat de flori și înconjurat de oameni ce aclamă. Lîngă el, foarte aproape, o fetiță încearcă să țină pasul; bate din palme încercînd să nu scape din mînă florile.

Zîmbetele muncii, ale victoriilor sale, inundă sălile muzeului. «Asta e de la Uzinele «23 August», o recunosc, am fost acolo» (Antoaneta); «Nu, nu e Hunedoara, îți spun sigur, e Reșița, îmi dau seama după furnalul acela» (Florin); «E podul de la Vadul Oii, de la Giurgeni» (Costel); «E hidrocentrala de la Porțile de Fier» (Anca).

...Fiindcă istoria nu este pur si simplu trecut **iar noi niște** urmași **prin simplă descendență; fiindcă apropierea de ea înseamnă de fapt contopirea cu istoria, angajarea directă în clădirea ființei sale de azi și de mîine.**

...Fiindcă numai astfel creșterii noastre i se adaugă o nouă temelie a maturității, o nouă treaptă de cutezanță.

ILIE TRAIAN

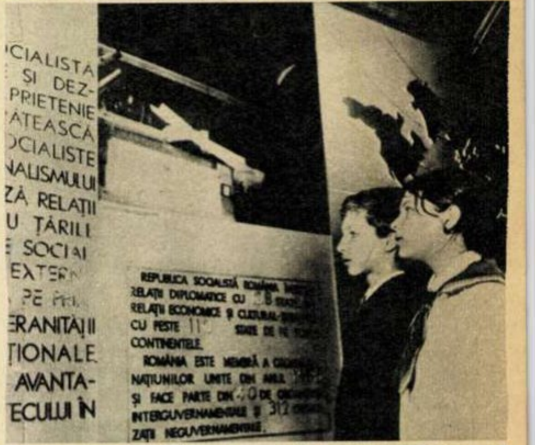

CIALISTA
ȘI DEZ-
PRIETENIE
ATEASCĂ
CIALISTE
NALISMULUI
ZĂ RELAȚII
U ȚĂRILE
SOCIAL
EXTERN
PE PRI
ERANITĂȚII
ȚIONALE
AVANTA-
ECULUI ÎN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
RELAȚII DIPLOMATICE CU
RELAȚII ECONOMICE ȘI CULTURAL-
CU PESTE 11
STATE DE PE TOATE
CONTINENTELE.
ROMÂNIA ESTE MEMBRĂ A
NAȚIUNILOR UNITE DIN ANUL
ȘI FACE PARTE DIN 40 DE
INTERGUVERNAMENTALE ȘI 312
ZAȚII NEGUVERNAMENTALE.

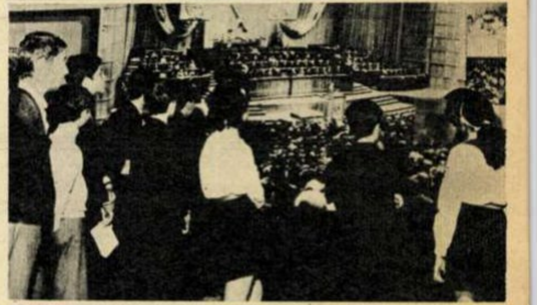

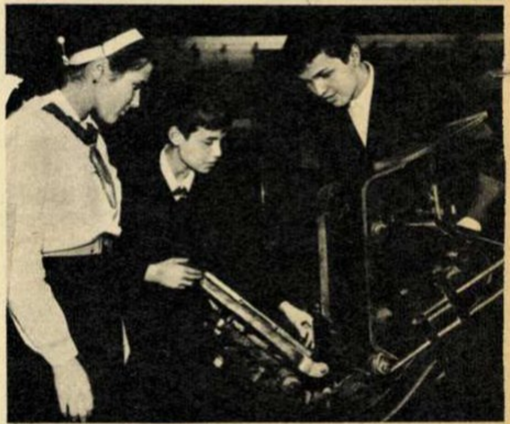

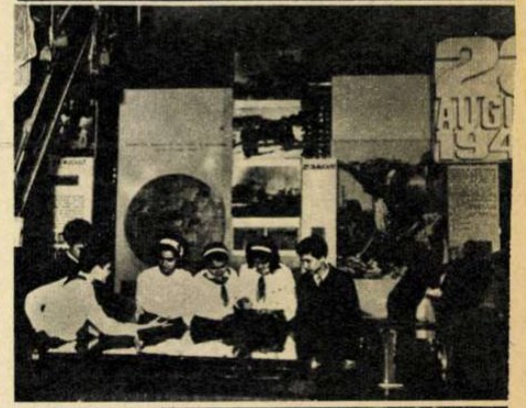

ZMEELE MARI, ALBE

SCHIȚĂ DE COSTACHE Anton

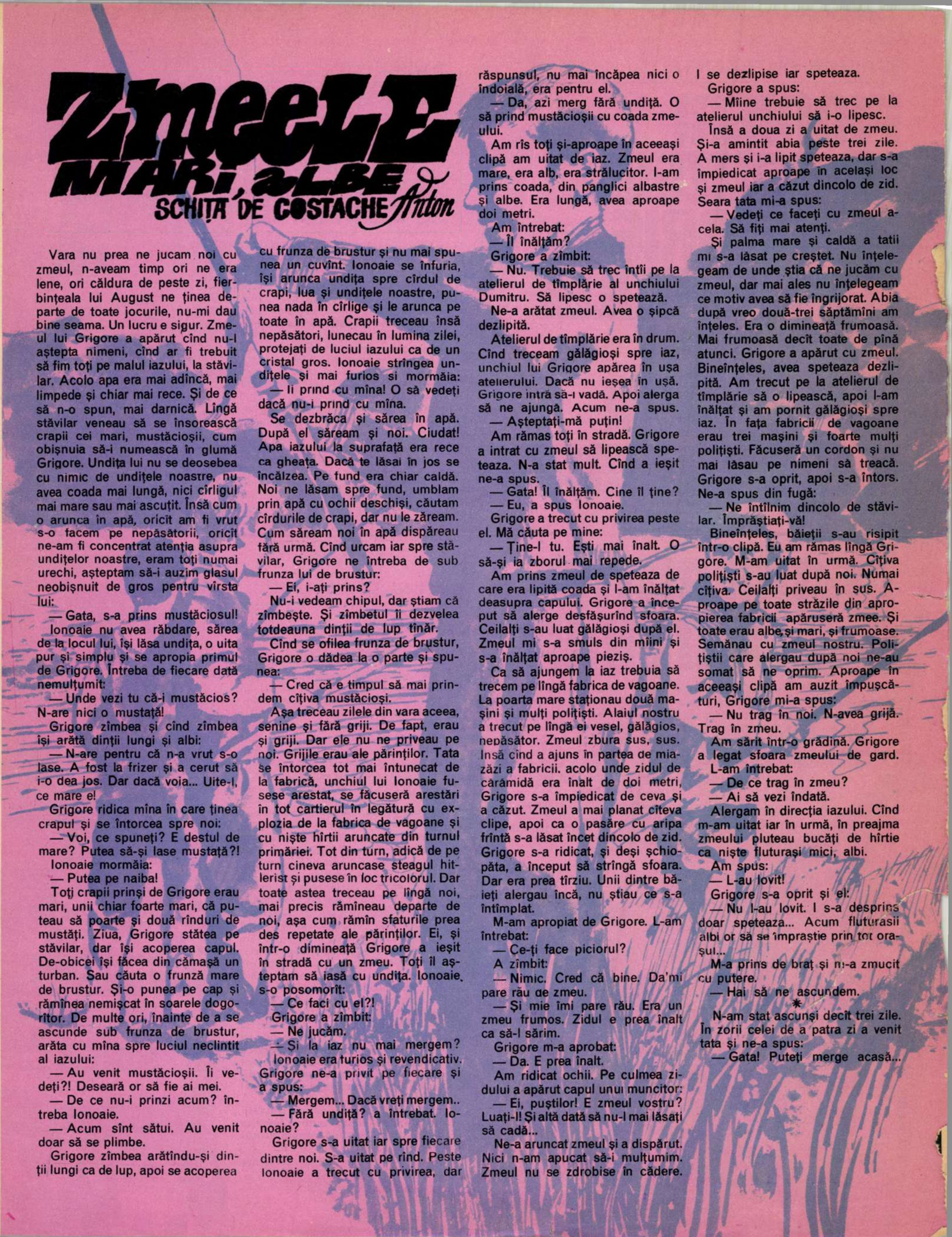

Vara nu prea ne jucam noi cu zmeul, n-aveam timp ori ne era lene, ori căldura de peste zi, fierbințeala lui August ne ținea departe de toate jocurile, nu-mi dau bine seama. Un lucru e sigur. Zmeul lui Grigore a apărut cînd nu-l aștepta nimeni, cînd ar fi trebuit să fim toți pe malul iazului, la stăvilar. Acolo apa era mai adîncă, mai limpede și chiar mai rece. Și de ce să n-o spun, mai darnică. Lîngă stăvilar veneau să se însorească crapii cei mari, mustăcioșii, cum obișnuia să-i numească în glumă Grigore. Undița lui nu se deosebea cu nimic de undițele noastre, nu avea coada mai lungă, nici cîrligul mai mare sau mai ascuțit. Însă cum o arunca în apă, oricît am fi vrut s-o facem pe nepăsătorii, oricît ne-am fi concentrat atenția asupra undițelor noastre, eram toți numai urechi, așteptam să-i auzim glasul neobișnuit de gros pentru vîrsta lui:

— Gata, s-a prins mustăciosul!

Ionoaie nu avea răbdare, sărea de la locul lui, își lăsa undița, o uita pur și simplu și se apropia primul de Grigore. Întreba de fiecare dată nemulțumit:

— Unde vezi tu că-i mustăcios? N-are nici o mustață!

Grigore zîmbea și cînd zîmbea își arătă dinții lungi și albi:

— N-are pentru că n-a vrut s-o lase. A fost la frizer și a cerut să i-o dea jos. Dar dacă voia... Uite-l, ce mare e!

Grigore ridica mîna în care ținea crapul și se întorcea spre noi:

— Voi, ce spuneți? E destul de mare? Putea să-și lase mustață?!

Ionoaie mormăia:

— Putea pe naiba!

Toți crapii prinși de Grigore erau mari, unii chiar foarte mari, că puteau să poarte și două rînduri de mustăți. Ziua, Grigore stătea pe stăvilar, dar își acoperea capul. De-obicei își făcea din cămașă un turban. Sau căuta o frunză mare de brustur. Și-o punea pe cap și rămînea nemișcat în soarele dogoritor. De multe ori, înainte de a se ascunde sub frunza de brustur, arăta cu mîna spre luciul neclintit al iazului:

— Au venit mustăcioșii. Îi vedeți?! Deseară or să fie ai mei.

— De ce nu-i prinzi acum? întreba Ionoaie.

— Acum sînt sătui. Au venit doar să se plimbe.

Grigore zîmbea arătîndu-și dinții lungi ca de lup, apoi se acoperea cu frunza de brustur și nu mai spunea un cuvînt. Ionoaie se înfuria, își arunca undița spre cîrdul de crapi, lua și undițele noastre, punea nada în cîrlige și le arunca pe toate în apă. Crapii treceau însă nepăsători, lunecau în lumina zilei, protejați de luciul iazului ca de un cristal gros. Ionoaie strîngea undițele și mai furios si mormăia:

— Ii prind cu mîna! O să vedeți dacă nu-i prind cu mîna.

Se dezbrăca și sărea în apă. După el săream și noi. Ciudat! Apa iazului la suprafață era rece ca gheața. Dacă te lăsai în jos se încălzea. Pe fund era chiar caldă. Noi ne lăsam spre fund, umblam prin apă cu ochii deschiși, căutam cîrdurile de crapi, dar nu le zăream. Cum săream noi în apă dispăreau fără urmă. Cînd urcam iar spre stăvilar, Grigore ne întreba de sub frunza lui de brustur:

— Eí, i-ați prins?

Nu-i vedeam chipul, dar știam că zîmbește. Și zîmbetul îi dezvelea totdeauna dinții de lup tînăr.

Cînd se ofilea frunza de brustur, Grigore o dădea la o parte și spunea:

— Cred că e timpul să mai prindem cîțiva mustăcioși.

Așa treceau zilele din vara aceea, senine și fără griji. De fapt, erau și griji. Dar ele nu ne priveau pe noi. Grijile erau ale părinților. Tata se întorcea tot mai întunecat de la fabrică, unchiul lui Ionoaie fusese arestat, se făcuseră arestări în tot cartierul în legătură cu explozia de la fabrica de vagoane și cu niște hîrtii aruncate din turnul primăriei. Tot din turn, adică de pe turn cineva aruncase steagul hitlerist și pusese în loc tricolorul. Dar toate astea treceau pe lîngă noi, mai precis rămîneau departe de noi, așa cum rămîn sfaturile prea des repetate ale părinților. Ei, și într-o dimineață Grigore a ieșit în stradă cu un zmeu. Toți îl așteptam să iasă cu undița. Ionoaie s-o posomorît:

— Ce faci cu el?!

Grigore a zîmbit:

— Ne jucăm.

— Și la iaz nu mai mergem?

Ionoaie era furios și revendicativ. Grigore ne-a privit pe fiecare și a spus:

— Mergem... Dacă vreți mergem..

— Fără undiță? a întrebat. Ionoaie?

Grigore s-a uitat iar spre fiecare dintre noi. S-a uitat pe rînd. Peste Ionoaie a trecut cu privirea, dar răspunsul, nu mai încăpea nici o îndoială, era pentru el.

— Da, azi merg fără undiță. O să prind mustăcioșii cu coada zmeului.

Am rîs toți și-aproape în aceeași clipă am uitat de iaz. Zmeul era mare, era alb, era strălucitor. I-am prins coada, din panglici albastre și albe. Era lungă, avea aproape doi metri.

Am întrebat:

— Îl înălțăm?

Grigore a zîmbit:

— Nu. Trebuie să trec întîi pe la atelierul de tîmplărie al unchiului Dumitru. Să lipesc o spetează.

Ne-a arătat zmeul. Avea o șipcă dezlipită.

Atelierul de tîmplărie era în drum. Cînd treceam gălăgioși spre iaz, unchiul lui Grigore apărea în ușa atelierului. Dacă nu ieșea în ușă, Grigore intră să-l vadă. Apoi alerga să ne ajungă. Acum ne-a spus.

— Așteptați-mă puțin!

Am rămas toți în stradă. Grigore a intrat cu zmeul să lipească speteaza. N-a stat mult. Cînd a ieșit ne-a spus.

— Gata! Îl înălțăm. Cine îl ține?

— Eu, a spus Ionoaie.

Grigore a trecut cu privirea peste el. Mă căuta pe mine:

— Ține-l tu. Ești mai înalt. O să-și ia zborul mai repede.

Am prins zmeul de speteaza de care era lipită coada și l-am înălțat deasupra capului. Grigore a început să alerge desfășurînd sfoara. Ceilalți s-au luat gălăgioși după el. Zmeul mi s-a smuls din mîini și s-a înălțat aproape pieziș.

Ca să ajungem la iaz trebuia să trecem pe lîngă fabrica de vagoane. La poarta mare staționau două mașini și mulți polițiști. Alaiul nostru a trecut pe lîngă ei vesel, gălăgios, nepăsător. Zmeul zbura sus, sus. Insă cînd a ajuns în partea de miazăzi a fabricii. acolo unde zidul de cărămidă era înalt de doi metri, Grigore s-a împiedicat de ceva și a căzut. Zmeul a mai planat cîteva clipe, apoi ca o pasăre cu aripa frîntă s-a lăsat încet dincolo de zid. Grigore s-a ridicat, și deși șchiopăta, a început să strîngă sfoara. Dar era prea tîrziu. Unii dintre băieți alergau încă, nu știau ce s-a întîmplat.

M-am apropiat de Grigore. L-am întrebat:

— Ce-ți face piciorul?

A zîmbit:

— Nimic. Cred că bine. Da'mi pare rău de zmeu.

— Și mie îmi pare rău. Era un zmeu frumos. Zidul e prea înalt ca să-l sărim.

Grigore m-a aprobat:

— Da. E prea înalt.

Am ridicat ochii. Pe culmea zidului a apărut capul unui muncitor:

— Ei, puștilor! E zmeul vostru? Luați-l! Și altă dată să nu-l mai lăsați să cadă...

Ne-a aruncat zmeul și a dispărut. Nici n-am apucat să-i mulțumim. Zmeul nu se zdrobise în cădere. I se dezlipise iar speteaza.

Grigore a spus:

— Mîine trebuie să trec pe la atelierul unchiului să i-o lipesc.

Însă a doua zi a uitat de zmeu. Și-a amintit abia peste trei zile. A mers și i-a lipit speteaza, dar s-a împiedicat aproape în același loc și zmeul iar a căzut dincolo de zid. Seara tata mi-a spus:

— Vedeți ce faceți cu zmeul acela. Să fiți mai atenți.

Și palma mare și caldă a tatii mi s-a lăsat pe creștet. Nu înțelegeam de unde știa că ne jucăm cu zmeul, dar mai ales nu înțelegeam ce motiv avea să fie îngrijorat. Abia după vreo două-trei săptămîni am înțeles. Era o dimineață frumoasă. Mai frumoasă decît toate de pînă atunci. Grigore a apărut cu zmeul. Bineînțeles, avea speteaza dezlipită. Am trecut pe la atelierul de tîmplărie să o lipească, apoi l-am înălțat și am pornit gălăgioși spre iaz. În fața fabricii de vagoane erau trei mașini și foarte mulți polițiști. Făcuseră un cordon și nu mai lăsau pe nimeni să treacă. Grigore s-a oprit, apoi s-a întors. Ne-a spus din fugă:

— Ne întîlnim dincolo de stăvilar. Împrăștiați-vă!

Bineînțeles, băieții s-au risipit într-o clipă. Eu am rămas lîngă Grigore. M-am uitat în urmă. Cîțiva polițiști s-au luat după noi. Numai cîțiva. Ceilalți priveau în sus. Aproape pe toate străzile din apropierea fabricii apăruseră zmee. Și toate erau albe, și mari, și frumoase. Semănau cu zmeul nostru. Polițiștii care alergau după noi ne-au somat să ne oprim. Aproape în aceeași clipă am auzit împușcături, Grigore mi-a spus:

— Nu trag în noi. N-avea grijă. Trag în zmeu.

Am sărit într-o grădină. Grigore a legat sfoara zmeului de gard.

L-am întrebat:

— De ce trag în zmeu?

— Ai să vezi îndată.

Alergam în direcția iazului. Cînd m-am uitat iar în urmă, în preajma zmeului pluteau bucăți de hîrtie ca niște fluturași mici, albi.

Am spus:

— L-au lovit!

Grigore s-a oprit și el:

— Nu l-au lovit. I s-a desprins doar speteaza... Acum fluturasii albi or să se împraștie prin tot orașul...

M-a prins de braț și m-a zmucit cu putere.

— Hai să ne ascundem.

*

N-am stat ascunși decît trei zile. În zorii celei de a patra zi a venit tata și ne-a spus:

— Gata! Puteți merge acasă...

SEMAFOARELE «CUTEZĂTORII» SEMNALIZEAZĂ: FRUNTAȘI LA ÎNVĂȚĂTURĂ, FRUNTAȘI ÎN PREGĂTIREA PENTRU MUNCĂ ȘI VIAȚĂ

SIMONA-STANCA CIZMARU, Liceul nr. 2, Luduș.

GHEORGHE CRĂCIUN, Băleni, Dîmbovița.

FLORICA CRIȘAN, Hereclean, Sălaj.

NICOLAE M. POPESCU, Făurești, Vîlcea.

LILI COMAN, Schela, Galați.

DELIA DOROBANȚU, Reșița.

GEORGICĂ ZAHARIA, Tg. Bujor, Galați.

DOINA DELIA PETRESCU, Școala generală nr. 4, Iași.

ILIE LĂUDAT, Tg. Cărbunești, Gorj.

ARANKA GERÉB, Harghita.

VALERICA OIȚĂ, Țepu, Galați.

SORIN BERETEU, Aleșd, Bihor.

ADELA ȚICUDEAN, Sărmaș, Mureș.

ION DARIE, Apa Asău, Bacău.

LILIANA CLIPCEA, Dorobanțu, Teleorman.

DOINA FLORICA DORU, Bărăganul, Brăila.

CĂLIN CAELIUȘ, Busu, Olt.

ANGELA CRĂCIUN, Salcia, Buzău.

ION CIUTĂ, Colacu, Vrancea.

MARIANA MIRICĂ, Moldova Nouă, Caraș-Severin.

MARCELA MOGA, Jucu, Cluj.

COCA IOVARENCIUC, Cindești, Botoșani.

ȘTEFĂNICA SARMIZA, Căscioarele, Ilfov.

LENUȚA TIVADAR, Putna, Suceava.

CORNELIA TACU, Trifești, Neamț.

SANDA CIUTĂ, Boureni, Dolj.

AURORA ZAICA, Varias, Timiș.

KÁROLY VARGA, Cristuru Secuiesc, Harghita.

MARIETA DUCA, Gîmbaș, Alba.

VALERIA MARINIȚIU, Berezeni, Vaslui.

CÎND CATALOAGELE SURÎD...

Există o rubrică a «Semaforului» care, în aceste zile de sfîrșit de an școlar tinde să ia proporții neașteptat de mari. Este vorba de rubrica «Ne mîndrim cu...»

Comandamentele pionierești din școli au acum multe preocupări pentru organizarea manifestărilor dedicate sărbătoririi Organizației, alcătuirea programelor de vacanță și, desigur, pentru evidențierea pionierilor și școlarilor care s-au dovedit fruntași în dobîndirea cunoștințelor necesare pregătirii lor pentru muncă și viață.

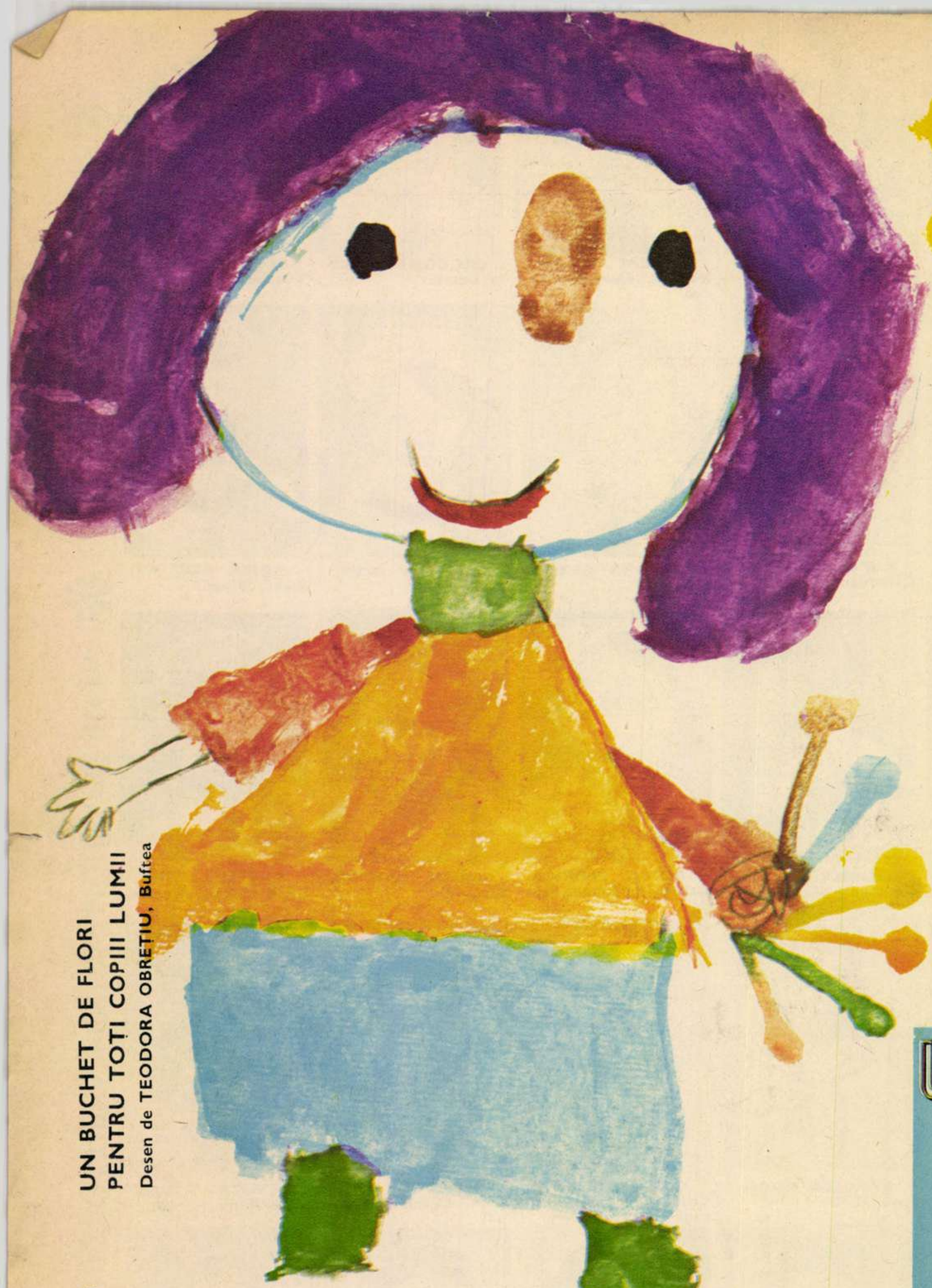

UN BUCHET DE FLORI PENTRU TOȚI COPIII LUMII

Desen de TEODORA OBREȚIU, Buftea

În calendarul copilăriei, 1 Iunie, ziua dintîi a verii, este una dintre cele mai îndrăgite. În fiecare an milioanele de copii ai patriei noastre o întîmpină cu chipuri luminoase, cu alese fapte pionierești. Cu bucurie, sărbătoresc această zi și cei care prin exemplul vieții lor cotidiene le-au sădit în inimi dragostea fierbinte față de patrie și muncă, i-au învățat ce înseamnă spiritul revoluționar, dăruirea și cutezanța.

Surîsul copiilor ne-a îmbogățit din totdeauna viața. Oamenii acestui pămînt au năzuit întotdeauna să lase moștenire urmașilor lor o țară demnă, frumoasă și stăpînă pe destinele sale. Nicicînd însă cea mai tînără generație a țării nu s-a bucurat de atîta părintească grijă ca în societatea noastră socialistă, pentru care condițiile de viață și învățătură ale copilului constituie o preocupare majoră. Citim aceasta pe chipurile voastre senine, în privirile voastre cutezătoare, în dorința ca faptele să vă fie pe măsura visurilor. Hărnicia și perseverența de care dați dovadă, setea de a cunoaște trecutul de luptă al înaintașilor, spiritul de inventivitate și dorința de a învăța pentru a fi mereu în frunte, asemenea comuniștilor, îndreptătesc încrederea că fiii de mîine ai patriei vor fi oameni de nădejde, care vor continua cu aceeași dăruire măreața opera de înflorire continuă a României socialiste.

Vîrsta voastră, a bucuriei și a convingerii că nimic nu este prea greu pentru forțele omului poate fi întîlnită în mii și mii de chipuri minunate: în clase și laboratoare, în surîsul cataloagelor, în ateliere, la bancurile de lucru sau în microceape-uri — adevărate școli ale recoltelor bogate — în taberele de pe țărmul însorit al mării sau în expediții de cercetare în marele amfiteatru al naturii, pe terenuri de sport sau în cîntece avîntate.

Angajați în realizarea minunatelor voastre năzuințe nu ați uitat niciodată că în cele mai diferite regiuni ale globului trăiesc alte milioane și milioane de copii care vorbesc sute de graiuri. Peste 70 de organizații de copii de pe diferite meridiane vă cunosc preocupările, și întotdeauna gîndurile voas-

Trăiesc aici

Trăiesc aici,
Unde florile cîntă odată cu mine,
Unde porumbeii păcii zboară spre vis
Odată cu mine.

Trăiesc aici,
Pe pămîntul unde zburdă
Ca o căprioară
Copilăria mea
Și unde visul și realitatea
Se contopesc într-un continuu avînt.

Trăiesc aici.
În mijlocul acestor păduri
De sonde
Și de oameni dîrji,
Biruitori,
Care știu să prefacă-n aur,
Nisipul și pulberea,
Care pescuiesc în clocot de ape
Puzderie de stele
Și le aruncă-n cununi pe cerul patriei
mele.
Vreau să trăiesc mereu aici,
Să învăț să iubesc
Oamenii,
Sondele,
Florile.

Vreau să știu să iubesc
Patria.

MIRELA SAMOILĂ,
cl. a VI-a, Școala generală
Soveja—Vrancea

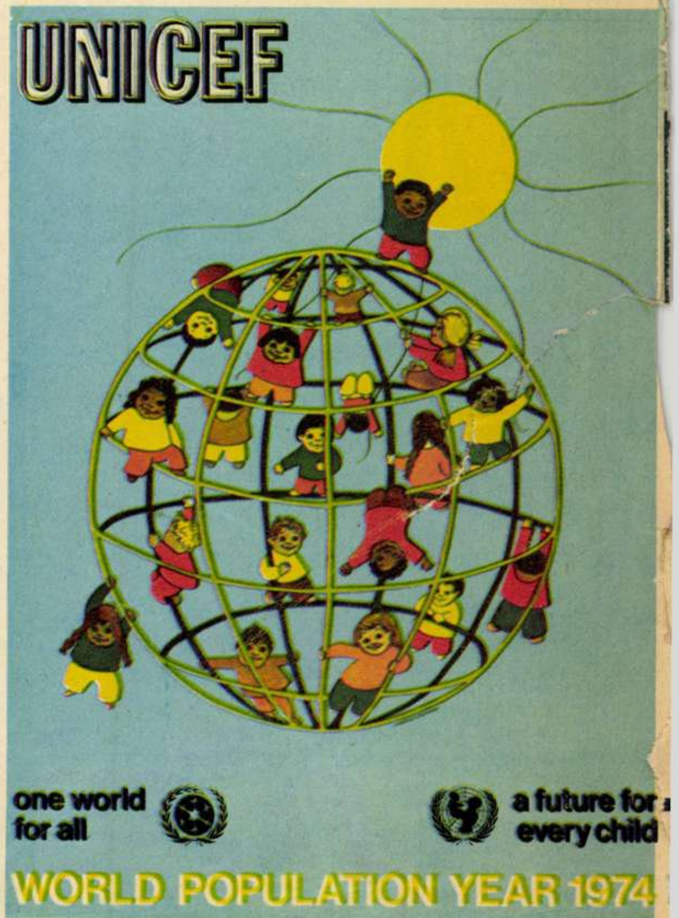

1 IUNIE –
ZIUA internațională a copilului

1

Copiii — primăvara României socialiste.

2

3

GYEREKET FELÜGYELET
NÉLKÜL HAGYNI
VESZÉLYES!
4

5

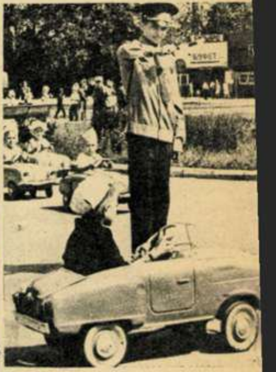
6

7

tre s-au îndreptat către cei aproape un miliard de prieteni necunoscuți față de care v-ați manifestat sentimentele de solidaritate, ajutînd după puterile voastre pe cei care s-au aflat în suferință. Și acum, în această zi pe care ne-o colorați cu surîsurile voastre și cu florile verii, gîndurile să vă zboare înaripate către prietenii voștri de pretutindeni și să vă amintiți că în lumea contemporană mai există încă exploatare și discriminări, vă viața multor milioane de copii din lume este primejduită de boală și subnutriție, iar abecedarul le este multora încă necunoscut. Pe pămînt mai există și astăzi regiuni în care bucuria copilăriei este umbrită de sechelele lăsate de anii grei de dominație colonială și subdezvoltare.

Acum, de ziua voastră și a tuturor copiilor lumii, vă dorim să creșteți mari și sănătoși, copilăria să vă fie luminoasă și fericită. În zborul vostru tineresc spre înaltele culmi ale civilizației și cutezanței, fapta părinților și fraților mai mari să vă fie exemplu, și nici o clipă să nu uitați că munca și dăruirea pentru interesele colectivului este expresia supremă a demnității umane.

E. ROȘCA

1. Fetiță dintr-un sat din Maroc întorcîndu-se de la tîrg. Tradiționalul mijloc de transport — măgărușul — este frecvent folosit și în parcurgerea distanțelor pînă la școală.

2. Pentru a-și însuși cunoștințele de științele naturii, la Varna, ca și în școli din alte localități ale R.P. Bulgaria, copiii dispun de aparatură din cea mai modernă.

3. În fiecare vară, pe țărmul Mării Negre, în tabăra internațională de la Năvodari, alături de copii din patria noastră își petrec vacanța copii din zeci de țări. Obiectivul a surprins un grup de pionieri din R.S. Cehoslovacă în timpul unui concurs de construcții din nisip.

4. O nouă surpriză pentru cei mai tineri locuitori ai Budapestei: la grădina zoologică a fost adus un oaspete din junglă.

5. Pe harta Mozambicului, în provincia Téte există un sat cu numele de «Africa», destinat copiilor. Aici sînt îngrijiți și educați de către patrioți copiii celor căzuți în timpul luptelor de eliberare.

6. Într-unul dintre nenumăratele orășele ale copiilor din Uniunea Sovietică.

7. Vechea aparatură aflată la Muzeul poștal din Berlin, fondat în 1872, constituie un punct de atracție pentru mulți pionieri din capitala R.D. Germane.

Dintre preocupările pionierilor noștri nu lipsește apicultura.

Stabilitatea AEROMODELELOR

Exceptînd categoriile radiocomandate și captive, aeromodelele zboară singure, fără a fi pilotate. Din această cauză ele trebuie să fie autostabile. Prin stabilitate se înțelege proprietatea aeromodelelor de a reveni la traiectoria și poziția normală de zbor atunci cînd, dintr-o cauză oarecare, au fost deviate.

Un aeromodel are trei axe principale: axa longitudinală AA' axa transversală BB' și axa verticală CC' (fig. 1). La fel, vom avea trei feluri de stabilitate: stabilitatea longitudinală, transversală și de direcție.

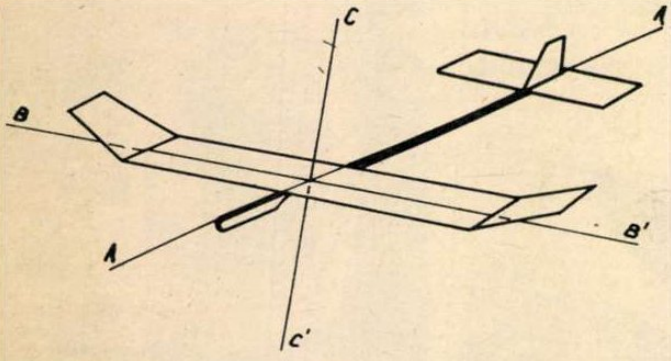

Fig. 1

STABILITATEA LONGITUDINALĂ

Pentru asigurarea stabilității longitudinale a aeromodelelor (cu excepția aripilor zburătoare) se folosește ampenajul orizontal sau stabilizatorul. Unghiul pe care îl face coarda profilului aripii cu coarda profilului ampenajului se numește unghi de incidență. Acest unghi, ales în funcție de poziția centrului de presiune și de greutate, asigură calități optime de zbor. În general centrul de greutate se găsește în apropierea centrului de presiune, iar unghiurile de incidență folosite sînt cam de 2°—6°.

Modul în care stabilizatorul asigură stabilitatea longitudinală reiese din fig. 2. În fig. 2 a este reprezentat un aeromodel pe panta lui normală de coborîre. Dacă dintr-o cauză oarecare el este ridicat cu botul în sus (fig. 2b), datorită creșterii unghiului de atac al ampenajului și a distanței de la aripă la ampenaj forța portantă a ampenajului crește, dînd naștere unui cuplu care readuce planorul în poziția normală de zbor.

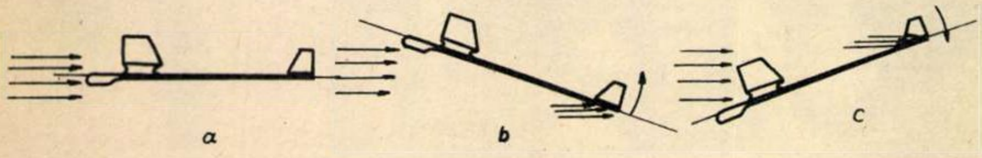

Fig. 2

În cazul 2c, cînd modelul cade cu botul în jos, forța portantă pe ampenaj scade și creează un cuplu care stabilizează modelul.

Astfel, cu cît crește distanța de la aripă la ampenaj cu atît crește și stabilitatea longitudinală a aeromodelelor. Din această cauză se construiesc aeromodele cu bot cît mai scurt și fuzelaj cît mai lung.

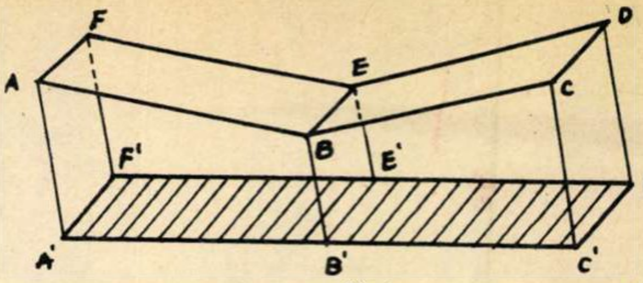

Fig. 4

STABILITATEA TRANSVERSALĂ SAU LATERALĂ

Pentru asigurarea stabilității transversale a aeromodelelor se folosesc unghiurile diedre. Acestea pot fi de mai multe tipuri, după cum se vede în fig. 3.

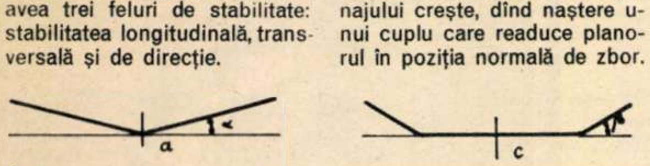

Fig. 3

Se știe că forța portantă este proporțională cu suprafața portantă. Suprafața portantă se consideră în proiecție. Astfel, în cazul unei aripi cu diedrul în V, suprafața acesteia va fi A' B' C' D' E' F' (fig. 4). Pentru a înțelege modul în care diedrele asigură stabilitatea transversală, să considerăm un aeromodel cu aripa în V. În poziție normală de zbor, unghiul pe care îl face aripa stîngă cu orizontala este egal cu unghiul pe care îl face aripa dreaptă cu orizontala (fig. 5 a). Dacă aeromodelul se înclină pe o aripă, atunci suprafața ei în proiecție crește, iar cea a aripii opuse scade. Apare o diferență de portanță care dă naștere unui cuplu ce readuce aeromodelul în poziția normală de zbor (fig. 5 b).

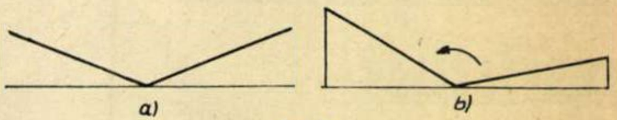

Fig. 5

Cele mai folosite tipuri de diedre sînt cele din fig. 3 b și c.

Unghiurile diedre sînt:

$\alpha = 8^\circ - 12^\circ$
$\beta = 25^\circ - 30^\circ$
$\gamma = 5^\circ - 8^\circ$
$\delta = 15^\circ - 20^\circ$

STABILITATEA DE DIRECȚIE

Un aeromodel este stabilit pe direcție dacă își păstrează direcția normală de zbor (în linie dreaptă sau în viraje).

Stabilitatea de direcție se asigură de către ampenajul vertical sau derivă. Modul în care se realizează aceasta se vede în fig. 6. În cazul stabilității de direcție acționează și suprafața laterală a fuzelajului. Dacă nu există un raport convenabil între suprafața botului și a derivei, în cazul zborului pe vînt modelul nu-și va mai păstra traiectoria normală. Astfel, un model cu suprafața laterală a botului prea mare față de a derivei va avea tendința de a zbura tot timpul cu vîntul din spate, iar unul cu suprafața laterală a botului prea mică față de suprafața derivei tinde să zboare cu vîntul din față.

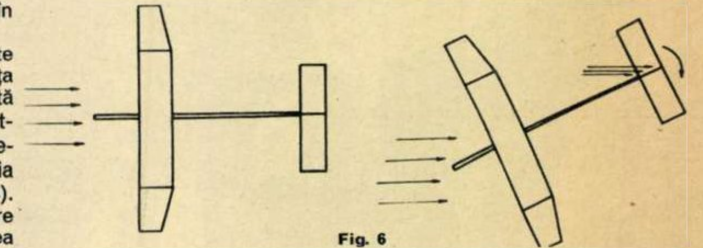

Fig. 6

VASILE NICOARĂ
student
maestru al sportului

Amplificator CU 3 TRANZISTOARE

Construcția unui amplificator de joasă frecvență cu performanțe bune, de dimensiunile unei cutii de chibrituri și atașabil la un receptor cu amplificare directă, este prezentată în schema de mai jos.

Echipat cu trei tranzistoare npn de tip BC 109, acest amplificator debitează o putere de 200 mW și se alimentează de la o baterie de 4,5 V.

Audiția se poate face într-un difuzor miniatură sau într-o pereche de căști.

Semnalul electric de joasă frecvență se aplică la bornele potențiometrului de 5 k Ω, cu ajutorul căruia se face și reglajul nivelului audiției. Cuplajul între tranzistoare se face galvanic.

Întregul montaj se poate realiza pe o bucățică de carton pe care au fost prinse capse.

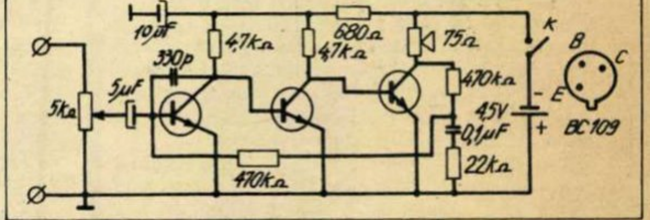

ATELIERUL LUI MINITEHNICUS

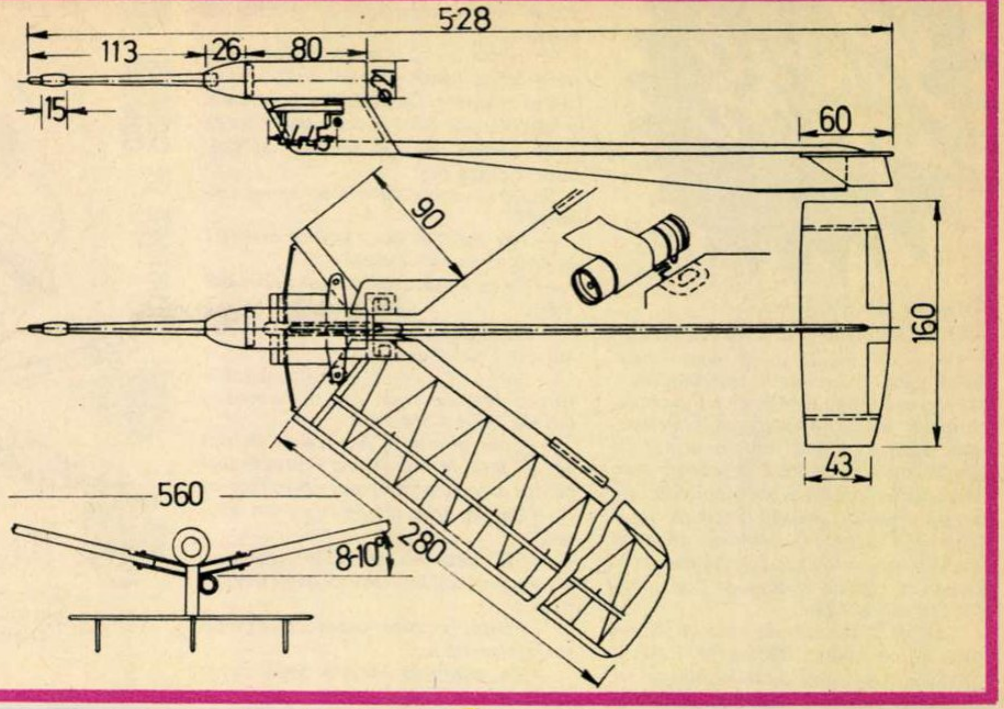

RACHETOPLAN CU ARIPI PLIATE

La lansarea rachetoplanelor cu aripă întreagă, în intervalul de timp în care funcționează motorul, modelul are tendința de a merge în spirală. Rachetoplanul propus elimină acest neajuns cu ajutorul aripilor pliate.

Peste tubul motorului se adaugă o brățară de sîrmă cu inele. La montarea motorului pe fuzelaj, cîrligele din sîrmă prinse de aripă intră în inele (vezi detaliul din figură). Elasticul prins de aripi se deschide în punctul terminus al zborului activ, cînd încărcătura pirotehnică îndepărtează motorul prin parașutare, iar aripile, eliberate din inelele de sîrmă ale motorului, se deschid.

Aripile modelului sînt clasice. Bordurile de atac și de fugă sînt confecționate din balsa, lonjeronul din brad, nervurile (cu grosimea de 1,2 mm) din balsa. Nervura principală este din tei. În ea se practică găuri cu diametrul de 3 mm, pentru fixarea aripei de fuzelaj. Aripa este acoperită cu hîrtie japoneză și cu două straturi de nitrolac lichid. În partea de jos a aripii sînt lipite cu rășină epoxi cîrligele din sîrmă de oțel cu grosimea de 0,5 mm. Pentru protejarea ignifugă a aripilor partea de sus este acoperită cu staniol.

Fuzelajul este confecționat din baghetă de brad avînd următoarele secțiuni: în față 5×8 mm, iar în spate 3×4 mm. Parasolul este executat din placă de balsa cu grosimea de 1,5 mm. De acestea sînt fixate plăcile de susținere a aripilor, executate din duraluminiu cu grosimea de 0,8 mm. Tubul port-motor se execută din hîrtie mai groasă, în mai multe straturi prin lipire cu clei. La un capăt al tubului este lipit un capac din balsa, pe care este fixată o bară din fag. Pe bară se prinde o greutate de plumb pentru centrarea modelului. Tubul port motor se lipește de parasol cu rășină epoxi. Direcția și stabilizatorul sînt executate din placă de balsa cu grosimea de 2 mm.

Gata confecționat, modelul este lansat brusc în sus pe o direcție aproape de verticală, cu o ușoară înclinare spre dreapta, pentru a preveni angajarea în spirală.

Numai după centrarea perfectă se poate trece la zborul cu motor.

Dimensiunile sînt date în milimetri.

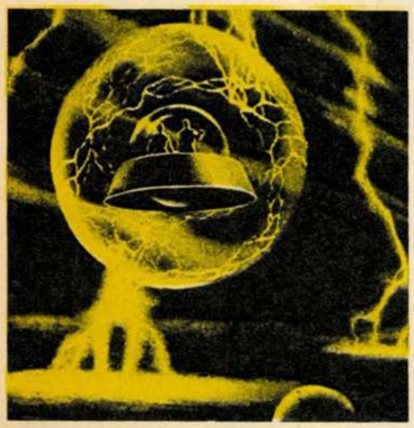

AEROSTATUL

EXPLORATOR AL PLANETEI

VENUS

Condițiile atmosferice ale vecinului nostru dinspre Soare, Luceafărul, se deosebesc mult față de cele terestre: densitatea atmosferei este de 40—50 de ori mai mare decît cea a Pămîntului, iar presiunea acesteia la nivelul suprafeței venusiene are valoarea presiunii corespunzătoare adîncimii de 1 km sub nivelul mării. Ținînd seama de aceste condiții, cercetătorii își pun firesc întrebarea: care dintre aparatele cunoscute pînă în prezent ar putea evolua în apropierea suprafeței lui Venus, în vederea cercetării planetei vecine?

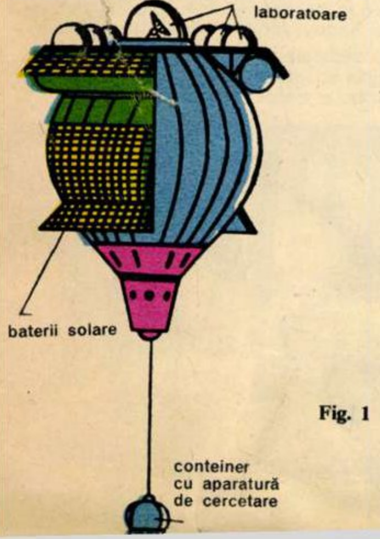

Fig. 1

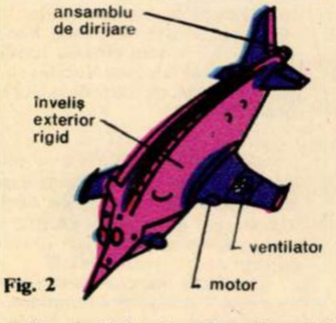

Fig. 2

Analiza preliminară a factorilor fizici proprii atmosferei venusiene — ținînd seama și de proporția foarte mică de oxigen, care reclamă motoare cu puteri și consumuri de combustibil (deci și de oxigen) reduse — conduce la concluzia utilizării pentru cercetare a aparatelor de zbor din familia aerostatelor. Simple din punct de vedere constructiv, neavînd nevoie de motoare puternice pentru crearea sustentației, ci doar de unele mici, necesare dirijării aeronavei și punerii în stare de funcțiune a instrumentelor de cercetare, aerostatele destinate explorării suprafeței și atmosferei venusiene pot fi realizate în forme aerodinamice variate. Desenele prezentate indică trei dintre tipurile posibile: clasic (fig. 1), dirijabil (fig. 2), discoidal (fig. 3), și gen «stație radială» (fig. 4).

Aerostatul de tip clasic poate fi înzestrat cu un cablu de care să fie suspendată aparatura de cercetare, cu ajutorul căreia este comodă sondarea pe verticală a atmosferei. Mecanisme cu funcții specializate, montate pe cablu, vor putea lua probe de sol.

Cel de al treilea model, discoplanul — a cărui formă poate varia, în funcție de presiune, de la disc pînă la sferă sau cilindru —, prezintă unele avantaje: sînt ușor manevrabile și permit susținerea unor sarcini însemnate.

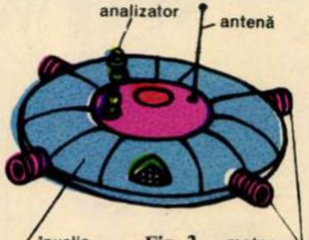

Fig. 3

Destinate cercetării cît mai complete a Luceafărului, aparatele de zbor trebuie să aibă atît capacitatea de a se deplasa aproape de suprafața planetei, în regim de zbor dirijat, cît și, în caz de necesitate, posibilitatea de a avenusiza.

Cele mai apte să îndeplinească asemenea programe se dovedesc a fi dirijabilul și stația radială multiaerostatică. Perspectiva va alătura acestora mașinile cu pernă de gaze.

Date fiind condițiile fizice proprii atmosferei venusiene, aparatele cu învelișuri elastice, de tipul celor amintite, au șansele cele mai mari pentru utilizarea în vederea cercetării planetei vecine. Aerostatele, aparate de pionierat în istoria împlinirii anticului vis al lui Icar, vor cunoaște o nouă tinerețe odată cu integrarea lor în circuitul de interes științific al oamenilor pentru explorarea sistemului nostru planetar.

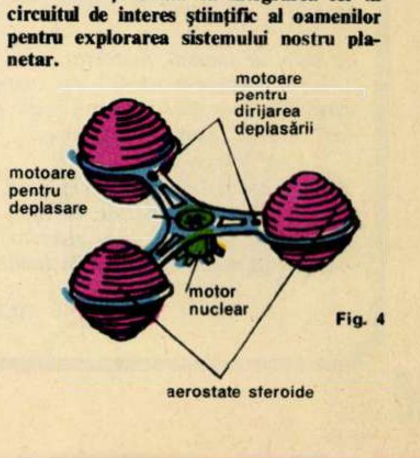

Fig. 4

Panoul copiilor

Schiță de PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

Era în vacanța mare a anului 1949. Mulți copii din generația autorului acestor rînduri trăiau emoția de a fi pionierii primelor detașamente ce se constituiseră doar cu cîteva luni în urmă. De atunci, de fapt, datează și primele mari încercări cutezătoare ale pionierilor din orașul Rădăuți, județul Suceava, localitate cu rezonanță istorică unde se înalță semeț spre azur, turlele mănăstirii Bogdana, ctitoria lui Bogdan Vodă, tatăl lui Ștefan cel Mare.

...Departe, dincolo de hotarul ultimei case de pe toloaca Rădăuților, fîșia îngustă și învolburată a zorilor abia se ivi. În semiîntunericul albăstrui, pîrîul îngust denumit Bahnean, care desparte imașul în două și pe marginea căruia șerpuiește din totdeauna o potecă, se lumină din ce în ce mai mult.

Odată cu ziua, pe străzi a apărut și zbenguitul copiilor. Peste tot, în acea uliță al cărei capăt dădea în imaș, denumită odinioară «a săracilor», în gropi și bălării, copiii găseau motive de joacă. Timpul trecea nepăsător pe lîngă toate, dar oamenii, în una din acele dimineți, a făcut ca ulița să devină de nerecunoscut. Au ieșit cu lopeți, tîrnăcoape și sape; ba le-au venit ajutoare și de pe alte străzi. În trei zile, gropile și bălăriile au dispărut.

În ultima zi, cînd totul era terminat, un grup de băieți, pionieri dintr-a VI-a, discutau aprins. De peste drum, Mioara, o fetiță cu păr bălai și ochii de culoarea bolții cerești, aleargă spre ei. Se opri doar la cîțiva pași.

Ștefan o văzu și tăcu. Fata spuse tulburată:

— Am venit și eu... Voi ce credeți? La anul o să fiu pionieră?

— Ce ne pasă nouă! spuse nepăsător Radu.

— Cum adică? se miră Mioara. Păi, am venit să vă ajut.

— Nu ți se pare că ești prea pirpirie pentru ceea ce vrem noi să facem? o întrebă hotărît Ștefan.

— Cum pirpirie?! Am trecut de opt ani și dacă mama și tata lucrează aici pentru ulița noastră, eu de ce n-aș face-o?

— Dar de unde știi de ce ne-am adunat?

— Păi, dacă nu știam, nu veneam. Mi-a spus tatăl lui Radu că aveți gînduri mari...

— Pentru gîndurile astea sîntem destui, spuse Radu.

— Da, confirmă Mioara. Șapte băieți și o fată.

Discuția se aprinse din nou. Pînă la urmă hotărîră să înceapă lucrul chiar a doua zi dimineața. La despărțire, Mioara spuse:

— O să facem în capătul uliței, un parc!

În mintea fiecăruia încolțeau planuri. Toti voiau ca fosta lor uliță să devină o stradă cum n-a fost niciodată.

...Zorile începură să mijească din nou pe sub streașina caselor. Mioara, trezită de primele raze, abia reuși să-și arunce o rochie pe ea, că o și zbughi în magazie. De aici își luă o cazma și o sapă și fără a mai aștepta, fugi desculță din curte. Aștepta adunarea grupei.

ILUSTRAȚIE DE DOBRICĂ DUMITRU

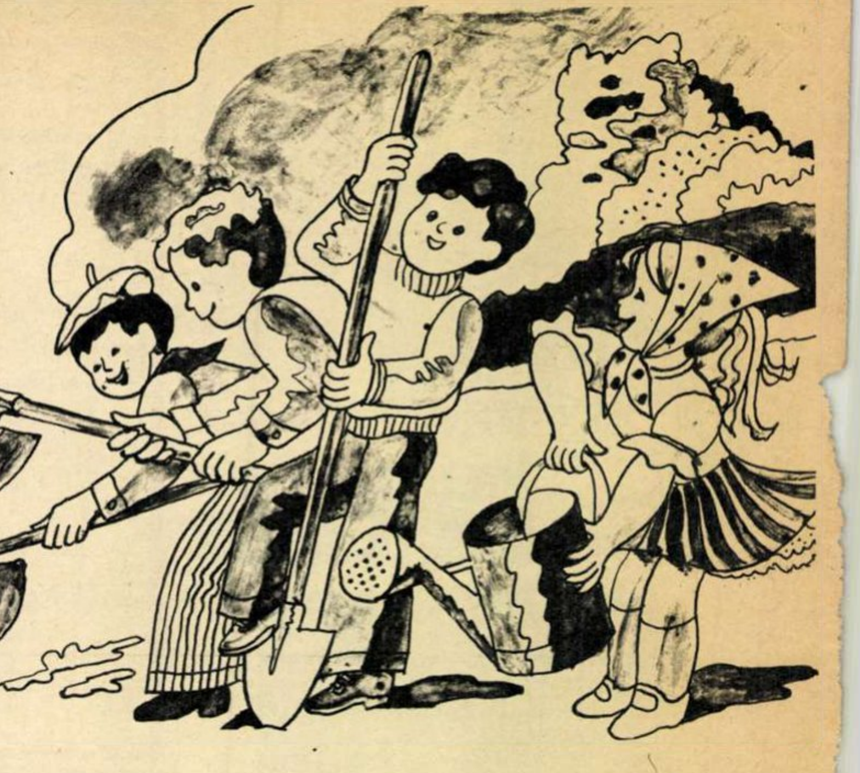

Acele ceasornicului indicau și atunci, ca în orice altă zi, trecerea nestingherită a timpului. Soarele făcuse de acum cîteva picioare pe cer, cînd toată grupa de copii, în frunte cu Ștefan, a poposit la poarta Mioarei. Au plecat împreună spre locul denumit șantier.

...Zilele treceau pe nesimțite. Zbenguitul copiilor încetă odată cu primul clinchet al clopoțelului din școală. Dar trecătorii și mai ales cei ce locuiau pe uliță, abia își mișcau pașii. Se uitau cu uimire spre florile puse de copii. Dar cel mai mult întîrziau în fața panoului din mijlocul parcului amenajat în acea vară, unde la loc de cinste erau fotografiile grupei de copii, condusă de pionierul Ștefan.

Tu, dor al meu

Cu apele aici, în veci de veci,
dulce șoptindu-ți, Patrie, cuvîntul,
voi fremăta cu dorul pe poteci,
voi săruta cu ploile-ți pămîntul,

Ca muntele voi fi de neclintit
— superb deasupra mea un cer de vulturi
și-ți voi șopti — ce pururi ți-am șoptit:
învăpăiate, rotitoare cînturi.

Cu văile voi fi-n prelung balans,
către cetăți ducînd belșug de roade,
și-n dansul lor voi fi, din ierburi, dans,
izvoditor de taine și izvoade.

Și brîul de lumină, matostat,
ți-l voi încinge-n răsărit de soare,
cînd Dunărea e cîntec argintat
iar valurile turme-n legănare...

Mereu voi fi aici, mereu în gînd
cu cei ce după mine au să vină,
o, Patrie, sublimul meu frămînt!
Tu, dor al meu, tu, maică în lumină!...

RADU CÎRNECI

Zilele cărții pentru copii

Începutul lunii iunie care aduce copiilor nenumărate daruri coincide și cu «Zilele cărții pentru copii» (30 mai — 5 iunie) la care iau parte sute și sute de mii de fete și băieți din toate colțurile țării. Mai bogate și mai variate în anul acesta. «Zilele cărții» vor fi dedicate împlinirii a 30 de ani de la Eliberare. Cu acest prilej, se vor inaugura la biblioteci, școli și case ale pionierilor, expoziții ale cărții și vitrine festive. În Capitală și în diverse localități din țară, scriitori și redactori ai Editurilor «Ion Creangă», «Kriterion» și «Albatros» se vor întîlni cu cititorii. De asemenea, vor fi lansate în librării cîteva cărți noi, așteptate cu nerăbdare: «Bastonul cu mîner de argint» de Al. Mitru, «Bunicul și doi delicvenți minori» de Petre Sălcudeanu. «Marele premiu» de Chiril Tricolici, «Insula robilor» de Valentin Gustav. Doi graficieni, Albin Stănescu și Nicolae Nobilescu, care au ilustrat nenumărate cărți pentru voi, se vor întîlni cu cititorii la Librăria «Mihai Eminescu» din București (3 iunie orele 10 a.m.).

Știați că:

...în ultimii 25 de ani s-au editat în țara noastră cărți pentru copii într-un tiraj de peste 109 milioane exemplare? Sub egida Editurii «Ion Creangă» apar colecțiile «Biblioteca pentru toți copiii», «Biblioteca contemporană», «Cărăbușul de aramă» «A.B.C.» și «Alfa».

...cărțile Editurii «Ion Creangă» au primit 17 premii literare și 21 premii pentru prezentare grafică?

...operele marelui nostru povestitor Ion Creangă au apărut în 145 ediții cu peste 7 milioane exemplare, operele lui M. Eminescu în 45 ediții cu 2 milioane exemplare iar cele ale lui Mihail Sadoveanu în 94 ediții cu peste 4 milioane exemplare? Toate aceste ediții dedicate anume copiilor.

...tot în cadrul Editurii «Ion Creangă» au apărut două titluri — «Vîrstele primăverii» și «Expedițiile «Cutezătorii», ai căror autori sînt copii ?

SUB SEMNUL LUI *Ilie Năstase*: 6 VICTORII INTERNAȚIONALE *ale* „CUTEZĂTORILOR" DE LA PALATUL PIONIERILOR DIN BUCUREȘTI

Nu spunem o noutate: micii tenismeni de la Palatul pionierilor încep să devină o forță în lumea celor de-o vîrstă cu ei care mînuiesc racheta. După o asemenea afirmație îndrăzneață, o statistică este lucrul cel mai potrivit.

În numai 5 ani, 19 titluri republicane la individual copii, de trei ori locul I pe echipe și locul IV în finalele campionatelor republicane de juniori din 1973 (18 ani! observați, deci, cu cine s-au măsurat n.n.) În 1974, cinci cutezători au fost nominalizați în loturile republicane de juniori. Pentru memoria noastră, după ce vor trece anii și, fără îndoială, va trebui să căutăm în arhive izvoarele unor viitoare izbînzi, iată și numele lor: **Lucia Romanov, Maria Romanov, Cosmina Popescu, Silviu Zancu** și **Eduard Pană**. În cadrul «criteriului de primăvară», tenismenii clubului «Cutezătorii» au ajuns în toate cele 5 finale dintre care au cucerit trei.

Și acum, iată și ultima lor ispravă care ne-a determinat, o dată în plus, să le dedicăm aceste rînduri: într-un recent concurs internațional, la care au participat echipe de copii din Cehoslovacia, Bulgaria și Ungaria, desfășurat în orașul Nyivegyháza din Republica Populară Ungaria, din cele 8 trofee puse în joc, micii tenismeni români au cucerit 6! O excelentă performanță, demnă de adevărați cutezători și care le dă dreptul să zîmbească în fotografia de sus, clasică pentru astfel de momente. În fotografie apar și merituoșii lor antrenori; Enrico Modiano și Tudorel Bădin. Îl întreb pe antrenorul Bădin, care i-a însoțit pe copii în Ungaria cum a fost acolo. Dînsul îmi spune multe, înțeleg cu claritate că «ai noștri s-au detașat prin tehnică și pregătire fizică, s-au prezentat ca niște adevărați luptători, ambițioși dar echilibrați psihic». Cer lămuriri mai ales în legătură cu cel de-al doilea «amănunt» și aflu că: «Uite, de pildă, au fost trei situații cînd ai noștri au întors spectaculos rezultatul în favoarea lor. Silviu Zancu pierduse primul set iar într-al doilea adversarul său conducea cu 3—0. Totuși, Silvia a cîștigat. Rețineți că se jucau două din trei — deci nu puteau pierde decît un set. Eduard Pană a cîștigat la situația de un set si 5—3 pentru adversarul său. Deci, într-o situație și mai grea. Iar Ovidiu Ionescu a cîștigat într-o manieră de-a dreptul incredibilă. Adversarul său a avut 4 mecibol-uri și ...a pierdut! Vă închipuiți ce ușor s-ar pierde oricine în astfel de situații, dar un copil! Vă spun că mi-e drag de ei și le prevăd frumoase perspective».

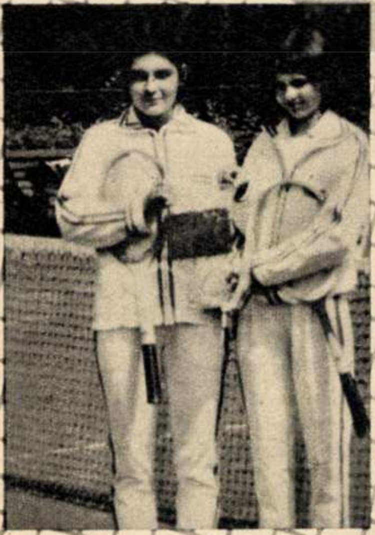

Una dintre echipele cîștigătoare.

Și iată acum, în final, cîteva din «ambițiile» tenismenilor de la Clubul «Cutezătorii» în viitorul apropiat: să ia cu asalt (este expresia antrenorului Bădin) titlurile republicane la juniori (15—16 ani), la fete și băieți; să intre cu curaj în întrecerile campionatului republican pentru juniori (18 ani, deși cei mai mari dintre ei abia «ating» 16 ani și — să vedeți semeție — să promoveze în divizia A la seniori (cu «tenismeni» precum Cosmina Popescu sau Andrei Mîrza care abia sînt în clasa a V-a)!

Bravo, băieți, și mult succes!

Nu fără temei am pus însemnările noastre de azi sub semnul lui Ilie Năstase. Credeți-mă pe mine, care i-am luat unul din primele interviuri, cînd Năstase, un adolescent firav, realizase prima sa ispravă mai acătării. Ședea retras, rezemat de-un zid, la umbră, mîncînd agale un măr. L-am întrebat, cam anapoda, ce are de gînd pe mai departe. A zîmbit ușor, a reproș, a dat din umeri și mi-a zis glumeț: «Ce să fac?! O să încerc să-i bat pe alții și mai tari».

T. RĂCEANU

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

RECOMANDĂRI *pentru viitorii* EXPEDIȚIONARI

ECHIPAMENTUL INDIVIDUAL ȘI COLECTIV

Ca să aveți cît mai puține necazuri pe traseu, tratați cu toată seriozitatea problema echipamentului individual și colectiv. Presupunînd că ne adresăm unor competenți în acest domeniu, nu vom intra în amănunte, ci vă vom face doar cîteva recomandări generale.

În clipa în care veți porni în expediție trebuie să dispuneți de tot echipamentul necesar care să vă permită: pregătirea mesei pe toată durata deplasării din rezerve proprii (din alimentele aflate în rucsacurile voastre), înnoptatul în corturi, deplasarea în orice condiții atmosferice precum și în condițiile specifice fiecărui itinerar în parte, efectuarea cercetărilor în domeniile alese și conservarea în cele mai bune condiții a obiectelor colecționate, luarea măsurilor care se impun în cazul unor accidente.

Pornind de la aceste cerințe, rămîne ca membri fiecărui echipaj să-și stabilească, nominal, fiecare obiect, de la cele mai mici pînă la cele mai mari, pe care le consideră necesare în expediția lor.

DEPLASAREA PE TRASEU

Știți, desigur, că în expediție nu vă veți afla la... plimbare, că deplasarea de-a lungul itinerarului presupune respectarea strictă a unor reguli precise, pe care aveți posibilitatea să le aflați în amănunt fie din diversele publicații de specialitate, fie de la profesorii voștri de educație fizică. Oricum, noi vă reamintim cîteva dintre ele: pe autostrăzi și drumuri cu circulație intensă, care nu au cărări laterale, vă veți deplasa pe partea stîngă a acestora, în șir indian, în față și-n spate mergînd cei mai mari dintre voi; pantele acoperite cu pietre, care se pot desprinde, le veți urca tot în șir indian, dar nu pieptiș, ci pe diagonala lor (în așa fel încît desprinderea și rostogolirea unei pietre să nu lovească pe nimeni); evitați deplasările pe timp de furtună și descărcări electrice, mai ales cînd drumul vostru trece prin pădure (în această situație vă veți adăposti, folosind hainele de ploaie și chiar corturile, în primul luminiș, în așa fel încît între voi și arborii din preajmă să existe o distanță suficientă ca, în cazul prăbușirii unuia dintre aceștia, să nu vă aflați în pericol).

(va urma)

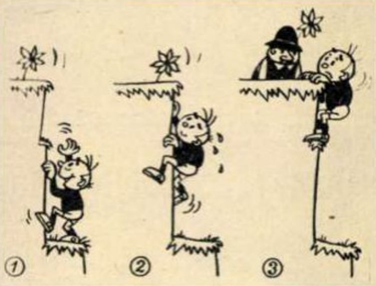

NIC. NICOLAESCU

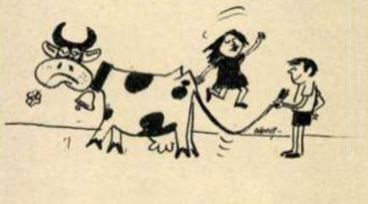

DAN VASILE

	2	1		9	6		12	15	
	11	2	12	14	17	9	2	2	
A	5	12	9	13	5	6	3	18	B
	3	7	13	3	7	15	5	13	
	6	9	18	16	2	9	4	15	
	2	16	11	5	13	16	14	9	
	13	5	5	2	5	5	13	13	
	4	6	6	13	6	6	6	3	
	16	3	3	8	3	3	10	9	
	9	18	18	2	18	18	9	14	

ARITMOGRIF

SCRIITORI ROMÂNI

Înlocuind cifrele cu literele corespunzătoare, pe verticale veți obține opt scriitori clasici români, iar pe orizontala AB numele autorului poeziei, «Luceafărul» (numele poetului căruia Al. Vlahuță i-a dedicat poezia «Unde ni sînt visătorii?»)

PROF. I. ISTRATE • BUCUREȘTI •

ÎN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR LA CONCURSUL «FAMILIA MEA»

Lucrările selecționate de juriul concursului vor face obiectul unei mari expoziții, care va fi deschisă la Palatul pionierilor din Capitală pe parcursul întregii vacanțe de vară.

Pentru a da posibilitatea cît mai multor pionieri și școlari să participe la acest concurs, trimiterea lucrărilor la redacție este posibilă pînă la data de 15 iunie a.c.

Importante premii vă așteaptă. Regulamentul a apărut în nr. 18 al revistei «Cutezătorii».

TREI PRINȚI DE LA CARPAȚI

15

Rezumatul capitolului precedent:
Cu armata pe care i-a încredințat-o Ioan Corvin, Vlad intră în Muntenia, își ocupă tronul și aduce țării liniștea.

Scenariu: CORNELIU LEU **Desene: TEODOR BOGOI**

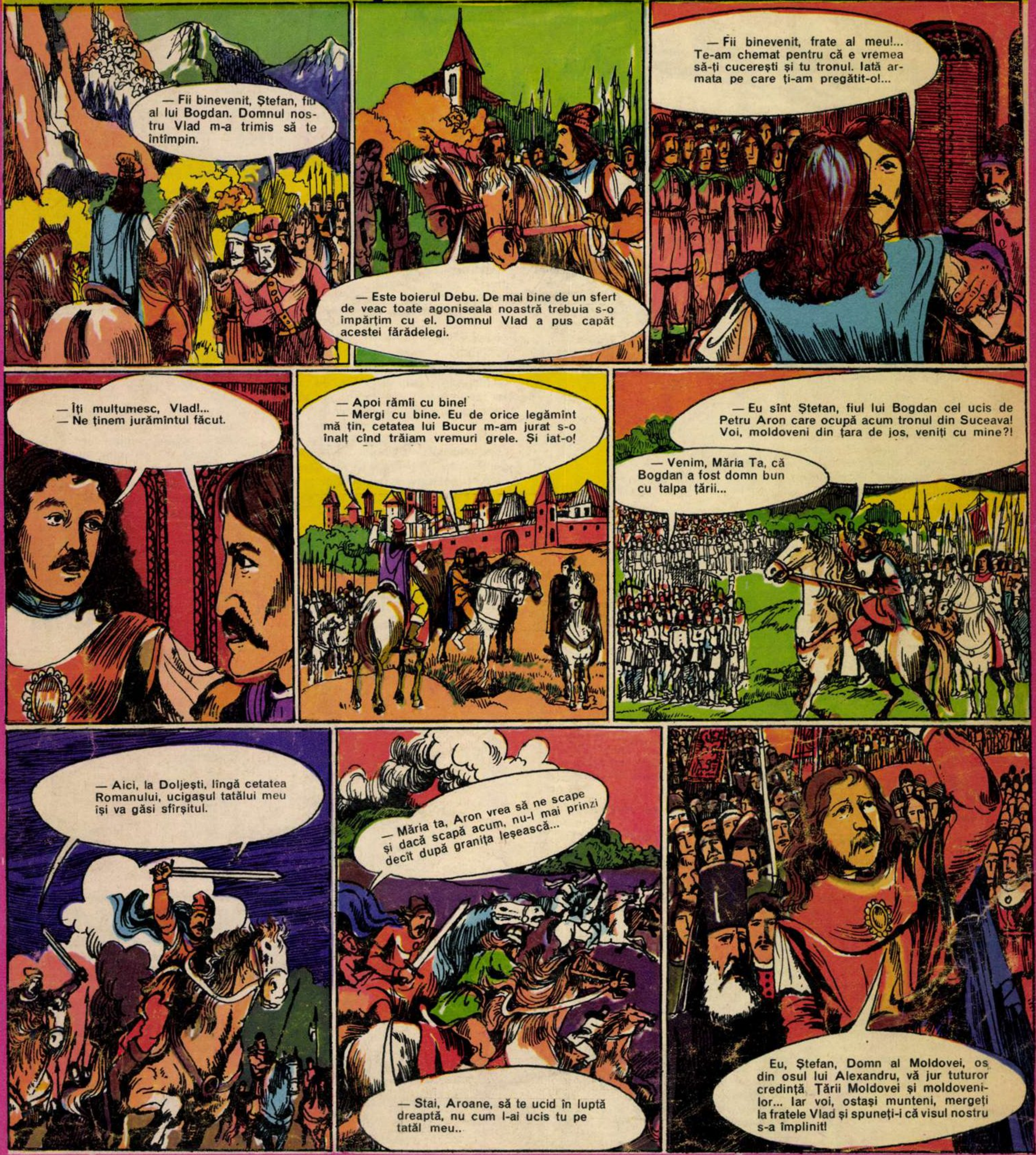
— Fii binevenit, Ștefan, fiu al lui Bogdan. Domnul nostru Vlad m-a trimis să te întîmpin.
— Este boierul Debu. De mai bine de un sfert de veac toate agoniseala noastră trebuia s-o împărțim cu el. Domnul Vlad a pus capăt acestei fărădelegi.
— Fii binevenit, frate al meu!... Te-am chemat pentru că e vremea să-ți cucerești și tu tronul. Iată armata pe care ți-am pregătit-o!...
— Îți mulțumesc, Vlad!... — Ne ținem jurămîntul făcut.
— Apoi rămîi cu bine! — Mergi cu bine. Eu de orice legămînt mă țin, cetatea lui Bucur m-am jurat s-o înalț cînd trăiam vremuri grele. Și iat-o!
— Eu sînt Ștefan, fiul lui Bogdan cel ucis de Petru Aron care ocupă acum tronul din Suceava! Voi, moldoveni din țara de jos, veniți cu mine?!
— Venim, Măria Ta, că Bogdan a fost domn bun cu talpa țării...
— Aici, la Doljești, lîngă cetatea Romanului, ucigașul tatălui meu își va găsi sfîrșitul.
— Măria ta, Aron vrea să ne scape și dacă scapă acum, nu-l mai prinzi decît după granița leșească...
— Stai, Aroane, să te ucid în luptă dreaptă, nu cum l-ai ucis tu pe tatăl meu..
Eu, Ștefan, Domn al Moldovei, os din osul lui Alexandru, vă jur tuturor credință Țării Moldovei și moldovenilor... Iar voi, ostași munteni, mergeți la fratele Vlad și spuneți-i că visul nostru s-a împlinit!

SFÎRȘIT

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor-șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» • *TIPARUL:* C.P.C.S.
ABONAMENTE — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Pentru străinătate: «Rompresfilatelia», București, Calea Griviței 64—66, P.O.B. 2001

REDACTOR ARTISTIC: POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE: ROZALIA BARANY

Nr. ind., 410